Έτος ΣΤ'

Τεύχος 121ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ὑποβάλλουν εὐλαβῶς τὰς θερμοτέρας εὐχάς των διὰ τὴν ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ ἐνδυνάμωσίν Του καὶ παρακαλοῦν τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅπως τηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Του καὶ φωτίζῃ ἐν παντὶ καὶ πάντοτε τὸν δρόμον Αὐτοῦ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ Ι. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗ 11 (ΤΕΩΣ ΝΕΪΓΥ 17), ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ Ι ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΙΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1958 | ΤΕΥΧΟΣ 121ΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1958)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. — Η ΓΕΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΑΥΤΗΣ —

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

191.—Ἐκκένωσις τοῦ κτιρίου τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου.

192.—Ἡ δρᾶσις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἀπὸ 15ης Δεκεμβρίου 1944 μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1945.

193.—Ἀστυνομικοὶ ποὺ ὑπηρετοῦσαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ ἔλαβον μέρος στοὺς ἀγῶνες αὐτῆς.

***

191. Ἐκκένωσις τοῦ κτιρίου τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου.

Τὴν Πέμπτην, 14 Δεκεμβρίου 1944, οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναμένοντες τὴ νέα μεγάλη ἐπίθεσι τῶν κομμουνιστῶν ἦσαν ὅλοι στὶς θέσεις των, μὲ ἀκμαιότατο τὸ ἠθικό τους.

Παρὰ τὴν προπαρασκευὴν ὅμως τῶν ἐλασιτῶν δὲν ἐξεδηλώθη μεγάλη ἐπίθεσις, ἀλλὰ μόνον ἐρρίπτοντο πυροβολισμοὶ ἀπὸ διάφορες ἑστίες αὐτῶν.

Τὸ μεσημέρι, δηλαδὴ στὶς 12 ἡ ὥρα, ἐνῷ δὲν ὑφιστάμεθα μεγάλη πίεσι καὶ ἐνῷ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν τὸ ἠθικό τους ἀκμαιότατο καὶ τὴ μαχητικότητά τους ἀμείωτη, ὁ Ἄγγλος Ὑπολοχαγὸς κ. Ρίτσαρσον, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς δυνάμεως τῶν Ἄγγλων στρατιωτῶν, ποὺ παρέμειναν στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα, ἀνεκοίνωσε στὸν κ. Διοικητὴ τῆς Ἀσφαλείας ὅτι κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου, ἡ ὁποία διεβιβάσθη καὶ πρὸς αὐτὸν τηλεφωνικῶς, ἔπρεπε νὰ ἐκκενωθῇ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα καὶ ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας νὰ συμπτυχθοῦν καὶ νὰ ἑνωθοῦν μὲ τοὺς ὑπαλλήλους τῶν ἄλλων Ὑπηρεσιῶν τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Ἡ διαταγὴ αὐτὴ ἔπεσε κυριολεκτικὰ σὰν βόμβα στοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ

στοὺς ἀστυφύλακες. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ διαταγὴ αὐτὴ καὶ ὅλοι τόνιζαν ὅτι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπόκρουσι τῶν πρώτων ὁρμητικῶν ἐπιθέσεων τῶν κομμουνιστῶν, θὰ μποροῦσαν νὰ κρατήσουν σταθερὰ τὴν ἕδρα τους καὶ ἐπὶ ἕνα ἀκόμη μῆνα, ἂν ἐχρειάζετο, ἔστω καὶ χωρὶς καμμιὰ βοήθεια.

Ἦταν τόσο ἐπίμονη ἡ ἐκδήλωσις τῆς θελήσεως καὶ τῆς δυσφορίας τῶν ἀστυνομικῶν, ὥστε ὁ Διοικητὴς τῆς Ἀσφαλείας ἀναγκάσθηκε ν' ἀναφερθῇ στὴν Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσι καὶ στὸ Ἐπιτελεῖο καὶ νὰ διαβιβάσῃ τὴ γενικὴ παράκλησι ὅλων ὅπως γίνῃ ἀνάκλησις τῆς διαταγῆς αὐτῆς.

Τόσον ὅμως ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις ὅσον καὶ ἡ Στρατιωτικὴ Διοίκησις διέταξαν νὰ συμμορφωθοῦμε πρὸς τὴ διαταγὴ τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀναλάβει τὴ γενικὴ διεύθυνσι τῶν ἐπιχειρήσεων.

† Χ. ΚΟΣΚΙΝΑΣ

† Ν. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ

† Ι. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅπως κατόπιν μάθαμε, τὸ Βρεταννικὸ Στρατηγεῖο ἦταν ἀνένδοτο, γιατὶ εἶχε τοὺς λόγους του. Μέσα, δηλαδή, στὸ γενικὸ σχέδιο τῶν ἐπιχειρήσεων, ποὺ εἶχε στὸ μεταξὺ καταστρωθῇ καὶ τὸ ὁποῖον ἐστηρίζετο στὶς Βρεταννικὲς ἐνισχύσεις ποὺ ἔρχονταν συνεχῶς, ἡ διατήρησις ἑνὸς κτιρίου κάπως ἀπομακρυσμένου ἀπὸ τὴ βάσι τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τὸ ὁποῖο θὰ ἀπασχολοῦσε ἢ μᾶλλον θ' ἀχρήστευε τοὺς ἐκλεκτότερους καὶ πιὸ ἐμπειροπόλεμους ἀστυνομικούς, δὲν ἦταν ἀπαραίτητος. Ἀπ' ἐναντίας ἡ παραμονὴ τῶν ἀστυνομικῶν στὸ κτίριο τῆς Ἀσφαλείας θὰ προκαλοῦσε μοιραίως τὴν καταστροφὴ καὶ πολλῶν ἄλλων κατοικιῶν, γιὰ νὰ μπορέσουν ἔτσι οἱ κομμουνισταὶ νὰ τὸ ἀπομονώσουν καὶ νὰ τὸ προσβάλουν μὲ τὸ πυροβολικό τους. Καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Ἀγγλικοῦ Στρατηγείου, ὅπως προκύπτει ἀπὸ τὶς γενικὲς ἐπιχειρήσεις ποὺ ἀκολούθησαν, ἦτο νὰ παρασυρθοῦν οἱ κομμουνισταὶ πρὸς τὸ κέντρον καὶ νὰ ἐγκλωβισθοῦν διὰ κυκλωτικῆς κινήσεως, ὅπως καὶ ἐγένετο.

Κατόπιν τῆς τηλεφωνικῆς διαταγῆς ν' ἀποσυρθῇ ἡ δύναμις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὁ Διοικητής της ἐκάλεσε τὸν Ὑποδιοικητὴ καὶ τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ ἀνεκοίνωσε πρὸς αὐτοὺς τὴ διαταγὴ τοῦ Στρατηγείου, ἐγένετο δὲ ἀμέσως σύσκεψις περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου ἐκτελέσεως αὐτῆς.

Ἀπεφασίσθη, λοιπόν, ἡ ἀποχώρησις νὰ γίνῃ ἥσυχα, ὥστε νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν τίποτα οἱ κομμουνισταί, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ μεταφερθοῦν μὲ ἀσφάλεια τὰ ἐμπιστευτικὰ ἀρχεῖα. Πράγματι στὶς 14.30' ἦλθαν δύο Ἀγγλικὰ αὐτοκίνητα, στὰ ὁποῖα ἐφορτώθησαν ὅλοι οἱ φάκελλοι τοῦ ἐμπιστευτικοῦ ἀρχείου, τὰ πυρομαχικὰ καὶ τὰ εἴδη ὑλικοῦ τῆς διαχειρίσεως, τὰ ὁποῖα ἦτο δυνατὸν νὰ μεταφερθοῦν. Στὸ μεταξύ, τὰ φυλάκια τῆς Ἀσφαλείας ἔβαλλαν κατὰ τῶν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐφαίνοντο νὰ ἔχουν ἀντιληφθῇ τὴν ἐκκένωσι τοῦ κτιρίου.

Ἡ ἀποχώρησις τῶν αὐτοκινήτων ἔγινε στὶς 3 μ.μ.

Κατόπιν, ἡ δύναμις τῆς Ἀσφαλείας κατενεμήθη σὲ τμήματα μὲ ἐπὶ κεφαλῆς στὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ Ἀξιωματικὸ καὶ ἄρχισε ἡ ἀποχώρησίς της μὲ ρυθμὸ κανονικὸ καὶ μὲ πορεία σὲ σχηματισμὸ ἀκροβολισμοῦ.

Οἱ ἄνδρες ἀκολούθησαν τὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ Πανεπιστημίου.

Ὅταν τὰ πρῶτα τμήματα περνοῦσαν τὴν διασταύρωσι τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου καὶ Θεμιστοκλέους, οἱ κομμουνισταί, ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας καὶ Θεμιστοκλέους ἕνα πολυβόλο, ἔβαλλαν συνεχεῖς ριπάς.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀπάντησαν ἀμέσως μὲ τὰ αὐτόματα καὶ ἔτσι ἀνάγκασαν τοὺς κομμουνιστὰς ν' ἀποσυρθοῦν.

Κατὰ τὴν αἰφνιδιαστικὴ αὐτὴ ἐπίθεσι τῶν κομμουνιστῶν, ἐτραυματίσθησαν θανάσιμα καὶ ὑπέκυψαν ἀμέσως οἱ: 1) Ἀστυνόμος Β' Νικόλαος Οἰκονομόπουλος, 2) Ὑπαστυνόμος Β' Χαράλαμπος Κοσκινᾶς καὶ 3) Ἀρχιφύλαξ Ἰωάννης Μιχαλόπουλος. Ἐπίσης ἐτραυματίσθη στὸν ἀριστερὸ μηρὸ ὁ ἀρχιφύλαξ Δημόπουλος Σωτήριος, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀπεσπασμένος στὸ Κέντρον Ἀλλοδαπῶν καὶ ὁ ὁποῖος μετὰ τὴ διάλυσι τοῦ Κέντρου εἶχεν ἐνταχθῆ στὴν δύναμι τῆς Ἀσφαλείας καὶ ἐπολέμησε μαζὶ μὲ τοὺς συναδέλφους του.

Ἐπίσης, κατὰ τὴν ἔξοδο τῆς δυνάμεως ἀπὸ τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα, οἱ κομμουνισταὶ πυροβολοῦσαν καὶ ἐτραυμάτισαν τὸν Ἀστυνόμο Β' κ. Εὐάγγελον Λεμπέσην στὰ πόδια ἀρκετὰ σοβαρά. Μετεφέρθη ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός». Ἐπίσης ἐτραυματίσθη καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Ἀγγελόπουλος Παναγιώτης ἐλαφρὰ στὸ κεφάλι.

Θ. ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΣ Λ. ΤΑΣΙΟΠΟΥΛΟΣ Ε. ΛΕΜΠΕΣΗΣ

Μετὰ τὴν ἀποχώρησι τῶν ἀστυνομικῶν οἱ κομμουνισταὶ μπῆκαν στὰ κτίρια τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ προέβησαν σὲ γενικὴ λεηλασία τῶν δημοσίων εἰδῶν, τοῦ Ἐγκληματολογικοῦ Μουσείου, τῶν ἰδιωτικῶν εἰδῶν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ κτιρίου. Ξεκάρφωσαν κυριολεκτικὰ τὰ παράθυρα καὶ τὰ πατώματα καὶ στὸ τέλος τοποθέτησαν μεγάλες ποσότητες δυναμίτιδος στὰ ὑπόγεια καὶ ἀνετίναξαν ὁλόκληρη τὴν πλευρὰ τοῦ κτιρίου πρὸς τὴν ὁδὸ Πατησίων. Ἡ ἀνατίναξις ἦταν συμβολικὴ γι' αὐτούς, γιατὶ διέδωσαν μὲ τὰ χωνιὰ ὅτι ἀνετίναξαν τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ ὅτι κατέχωσαν μέσα στὰ ἐρείπιά της ὅλους τοὺς «Μπουραντάδες».

Ὁ σύνδεσμος παρὰ τῇ Γενικῇ Ἀσφαλείᾳ τῆς Στρατιωτικῆς Διοικήσεως Ταγματάρχης τότε κ. Δημήτριος Χατζηλίας, στὴν ἀπὸ 15-12-1944 ἔκθεσί του ἀναφέρει

καὶ τ' ἀκόλουθα: «Κατὰ τὴν ἐν τῇ Γενικῇ Ἀσφαλείᾳ παραμονήν μου διεκρίθησαν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων οἱ Ἀστυνόμοι κ.κ. Γεώργιος Λίναρης Ὑποδιοικητὴς τῆς Ἀσφα-» λείας, Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης καὶ Χριστοδούλου Παντελῆς Ἀστυνόμοι Α', καὶ » οἱ Ἀστυνόμοι Β' κ.κ. Ἰωάννης Καραχάλιος, Γεώργιος Παπανικολάου, Παναγιώτης » Κακαβᾶς καὶ Παντελῆς Γεωργακόπουλος».

Εἴμαστε ὅμως σὲ θέσι νὰ γνωρίζουμε, ὅτι ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὡς ἄνω ἀναφερομένους ἀστυνομικοὺς διεκρίθησαν καὶ οἱ κ.κ. Μαρῖνος Βάθης, Δημήτριος Ζαγκλῆς, Νικόλαος Σπυρόπουλος, Παναγιώτης Μπαρδόπουλος, Γεώργιος Χαλοῦλος, Ἀθανάσιος Τασιόπουλος, Θεράπων Γαλανόπουλος, Ἰωάννης Πολιτάκης, Νικ. Χειλᾶς, Γεώργ. Πλατίτσας καὶ ὅλοι γενικῶς οἱ Ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ κατώτεροι ἀστυνομικοί, οἱ ὁποῖοι παρέμειναν ἀκλόνητοι στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ οἱ ὁποῖοι θὰ μνημονευθοῦν ὀνομαστικῶς στὴ συνέχεια τῆς μελέτης μας.

192. Ἡ δρᾶσις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἀπὸ 15ης Δεκεμβρίου 1944 μέχρι τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1945.

Ἡ δύναμις τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας συγκροτημένη καθ' ὅλα, μετὰ τὴν ἀποχώρησι ἀπὸ τὸ κτίριό της τῆς ὁδοῦ Πατησίων—Στουρνάρα, ἐγκατεστάθη στὸ κέντρον, σὲ διάφορα μέγαρα. Δηλαδὴ ἕνα τμῆμα αὐτῆς ἐστρατωνίσθη στὶς αἴθουσες τῶν Παλαιῶν Ἀνακτόρων, ἕνα ἄλλο τμῆμα αὐτῆς ἐστρατωνίσθη στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Μουρούζη 9. Μετὰ δύο ἡμέρας τὸ τμῆμα ποὺ ἔμενε στὰ Παλαιὰ Ἀνάκτορα κατενεμήθη σὲ δύο τμήματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα ἐστρατωνίσθη στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου Ἀττικοῦ 9 καὶ τὸ ἄλλο στὸ οἴκημα τῆς ὁδοῦ Κουμπάρη 2.

Στὶς 18 Δεκεμβρίου 1944, κατόπιν διαταγῆς τοῦ Ἀρχηγείου Ἀστυνομίας, ἡ Ὑπηρεσία Εἰδικῶν Ἀναζητήσεων τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἀνεσυγκροτήθη καὶ ἄρχισε τὸ ἔργο τῆς ἐκκαθαρίσεως δηλ. τοῦ κέντρου ἀπὸ διάφορα ὕποπτα στοιχεῖα καὶ τῆς συλλογῆς πολυτίμων πληροφοριῶν γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τοῦ ἀγῶνος κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

Ἡ ὑπόλοιπος δύναμις, ποὺ ἀπετελεῖτο ἀπὸ 214 περίπου Ἀξιωματικούς, ἀρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες, ἐτέθη ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Ἀγγλικοῦ Ἀρχηγείου καὶ διετίθετο σὲ ὑπηρεσίες φυλακίων.

Τέτοια φυλάκια ἦσαν τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ καὶ τῆς Ὑπηρεσίας Κ.Ρ.Ρ., ὑπὸ τὸν Ἄγγλον Ταγματάρχην κ. Στόμπατ, ἡ ὁποία ἐξησφάλιζε τὸ τμῆμα τοῦ Ἀρδηττοῦ, καθὼς καὶ τὸ τμῆμα μεταξὺ τῶν ὁδῶν Ρηγίλλης καὶ Ἡρώδου Ἀττικοῦ ἀπὸ τῆς λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας μέχρι τῆς γεφύρας Ἁγίου Σπυρίδωνος μὲ σύνορα τὴν κοίτη τοῦ Ἰλισσοῦ. Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἐγκατασταθῆ σὲ διάφορες πολυκατοικίες καὶ ἐντὸς τοῦ κήπου τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων καὶ ἐξησφάλιζαν ἔτσι τὴν προώθησι τῶν κομμουνιστῶν (μαυροσκούφηδων) τοῦ Παγκρατίου καὶ τῆς Καισσαριανῆς, νὰ περάσουν ἐντεῦθεν τοῦ Ἰλισσοῦ. Σημειωτέον ὅτι ἡ κοίτη τοῦ Ἰλισσοῦ δὲν εἶχε τότε καλυφθῆ.

Ἔτσι ἀπὸ τῆς 15 Δεκεμβρίου 1944 μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου 1945, οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἐχρησιμοποιήθησαν στὰ προκεχωρημένα φυλάκια τοῦ κέντρου τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἡ Κυβέρνησις καὶ ὅλες οἱ Ἀρχὲς τοῦ Κράτους. Κατὰ τὸ χρονικὸ αὐτὸ διάστημα ἔλαβαν μέρος ἀρκετὲς ἀψιμαχίες μεταξὺ τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἀστυνομικῶν τῆς Ἀσφαλείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τραυματισθοῦν οἱ ἑξῆς: 1) Τὴν 18 Δεκεμβρίου 1944 ὁ Ὑπαστυνόμος Α' τότε κ. Θεράπων Γαλανόπουλος διὰ βλήματος σφαίρας εἰς τὰ μαλακὰ μόρια τῆς ἀριστερᾶς τραχηλικῆς χώρας. 2) Τὴν 19 Δεκεμβρίου 1944 ὁ ἀστυφύλαξ Σωκράτης Γκούμας μὲ τραῦμα εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκ θραύματος ὅλμου. 3) Τὴν 20 Δεκεμβρίου 1944 ὁ ἀστυφύλαξ Ἐλισσαῖος Παπαδόπουλος μὲ πολλαπλᾶ τραύματα τῶν μαλακῶν μορίων τοῦ μέσου δακτύλου, τοῦ δεξιοῦ πήχεος καὶ τῆς δεξιᾶς κνήμης ἐκ θραυσμάτων χειροβομβίδος. 4) Τὴν 25 Δεκεμβρίου 1944 (ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων) ὁ ἀστυφύλαξ Βασίλειος Παπασπυ-

ρόπουλος μὲ τραῦμα τῶν μαλακῶν μορίων ἔσω ἐπιφανείας ἀριστεροῦ μηροῦ, καὶ 5) τὴν 29 Δεκεμβρίου 1944 ὁ ἀστυφύλαξ Παντελῆς Στρινόπουλος μὲ σοβαρὸ τραῦμα τῆς κεφαλῆς. Οὗτος μετεφέρθη ἀμέσως στὸ Νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός».

Οἱ κομμουνισταὶ εἶχαν ἀπαθρασυνθῆ τελείως καὶ μὲ τὰ χωνιὰ ἀπειλοῦσαν διαρκῶς τοὺς ἀστυνομικούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἔμεναν σταθερὰ στὶς θέσεις των καὶ δὲν ἀπαντοῦσαν, ἀλλὰ περίμεναν ἀπὸ ἡμέρα σὲ ἡμέρα νὰ δοθῆ ἡ διαταγὴ τῆς ἐπιθέσεως γιὰ νὰ διωχθοῦν οἱ ἐγκληματίες ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα.

Πράγματι, τὶς νυκτερινὲς ὧρες τῆς 4ης Ἰανουαρίου 1945, ἐδόθη διαταγὴ ἀπὸ τὸ Ἀγγλικὸ Στρατηγεῖο νὰ εἶναι ἕτοιμοι οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ τοὺς Ἀξιωματικούς των, γιατὶ θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο σὲ ὡρισμένες ἐπιχειρήσεις.

Ἔτσι 40 ἀστυνομικοὶ μὲ ἀναλόγους βαθμοφόρους πῆγαν κατὰ τὴν νύκτα στὴν Πλατεῖα Συντάγματος (Μέγαρον Γιάνναρου) καὶ ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς διαταγὰς Ἄγγλου Ταγματάρχου. Ἡ ἄλλη δύναμις διετάχθη νὰ εἶναι ἕτοιμη στὰ φυλάκια κατὰ μῆκος τοῦ Ἰλισσοῦ.

Τὸ πρωὶ τῆς 5 Ἰανουαρίου 1945 καὶ ὥραν 6ην ἀκριβῶς, ἐδόθησαν λεπτομερεῖς ὁδηγίες καὶ διετάχθη ἐξόρμησις ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν δυνάμεων ποὺ εἶχαν ἐνταχθῆ στὰ φυλάκια κατὰ μῆκος τοῦ Ἰλισσοῦ, καθὼς καὶ τῆς δυνάμεως τῆς Πλατείας Συντάγματος, ἡ ὁποία μαζὶ μὲ Ἄγγλους στρατιῶτες ἐξώρμησε πρὸς τὴν περιοχὴ τοῦ Α' Νεκροταφείου μέχρι τοῦ Μέτς. Ἡ ἐξόρμησις ἐπέτυχε ἀπόλυτα, οἱ κομμουνισταὶ ἐτράπησαν εἰς φυγὴν καὶ συνελήφθησαν ἀρκετοὶ οἱ ὁποῖοι μετήχθησαν καὶ ἐκρατήθησαν στὸ κτίριο τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως (Μέγαρον Ἀθανασούλη, ὅπου εἶχεν ἐγκατασταθῆ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν καὶ ἡ Στρατιωτικὴ Διοίκησις).

Σ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ε. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ταυτόχρονα μὲ τὴν ἐξόρμησι τῶν ἀνδρῶν τῆς Ἀσφαλείας ἐγένετο ἐξόρμησις καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀστυνομικῶν δυνάμεων, οἱ ὁποῖες ἐνίσχυσαν τὸ Στρατὸ στὴν ἐκδίωξι τῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ἔτσι ἡ ἡμέρα τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1944 εὑρῆκε τὴν Πρωτεύουσα ἐλεύθερη ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, ἀλλὰ καὶ γεμάτη ἐρείπια καὶ πτώματα ἐθνικοφρόνων πολιτῶν καὶ γυναικοπαίδων, ποὺ ἐξετελοῦντο ἁπλῶς γιατὶ ἦσαν ἐθνικόφρονες ἢ ἦσαν συγγενεῖς ἐθνικοφρόνων ἀνδρῶν.

Ἀμέσως κατόπιν διετάχθη ὅπως οἱ Ὑπηρεσίες τῆς Ἀσφαλείας ἐγκατασταθοῦν στὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων—Καποδιστρίου μέγαρον (Λινάρδου) ὅπου ἄρχισε ἐντατικὴ ἐργασία γιὰ τὴν σύλληψι τῶν ἐγκληματιῶν κομμουνιστῶν ἀπὸ τῆς ἑπομένης.

193. Ἀστυνομικοὶ ποὺ ὑπηρετοῦσαν κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ κινήματος στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ ἔλαβον μέρος στοὺς ἀγῶνες αὐτῆς.

Θεωροῦμεν καθῆκον ἐπιβεβλημένον γιὰ τὴν Ἱστορία ν' ἀναφέρουμε ὀνομαστικῶς ὅλους τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ τοὺς κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔλαβαν μέρος στὶς μάχες τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας καὶ οἱ ὁποῖοι παρὰ τὶς ἀντίθετες περιστάσεις ἀπέδειξαν ὅτι εἶχαν ἐνστερνισθῆ τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ εἶχαν πάρει

τὴν ἀπόφασι νὰ παραμείνουν στὰ κτίρια τῆς Ἀσφαλείας, τὰ ὁποῖα εἶχαν ὀχυρώσει καὶ νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τὰ ἐθνικὰ ἰδεώδη.

Οἱ ἀστυνομικοὶ αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἑξῆς:

Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς Α΄ τάξεως, κ. Νικόλαος Τσαγκλῆς, Διοικητὴς Ἀσφαλείας, Ἀστυνομικὸς Δ/ντὴς Β΄ τάξεως κ. Μαρῖνος Βάθης, Ὑγειονομικὸς Ἀξιωματικός. Ἀστυνόμοι Α΄ κ.κ. Γεώργιος Λίναργης, Ὑποδιοικητὴς Ἀσφαλείας, Νικόλαος Ἀρχιμανδρίτης, Προϊστάμενος Ὑπηρεσίας Εἰδικῶν Ἀναζητήσεων (ἀντικομμουνιστικῆς), Δημήτριος Ζαγκλῆς, Νικόλαος Σπυρόπουλος. Ἀστυνόμοι Β΄ κ.κ. Ἰωάννης Κροντήρης, Ἰωάννης Καραχάλιος, Ἀδὰμ Ἀδαμόπουλος, Παναγιώτης Κακκαβᾶς, Ἀριστείδης Παπαδόπουλος, Γεώργιος Παπανικολάου, Παντελῆς Γεωργακόπουλος, Γεώργιος Μαγκλάρας, Παναγιώτης Μπαρδόπουλος, Εὐάγγελος Λεμπέσης, Γεώργιος Χριστοδουλάκος, Γεώργιος Χαλοῦλος. Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ.κ. Θεράπων Γαλανόπουλος, Δημήτριος Γιαννόπουλος, Ἀγαμέμνων Σκεντερίδης, Νικόλαος Θεοχαράκης, Χαράλαμπος Λουπάσης, Ἀθανάσιος Τασιόπουλος, Διονύσιος Τζῖνος, Σπυρίδων Μπερδούσης, Βασίλειος Σακελλαρίου, Νικόλαος Τσαλτάκης, Δημοσθένης Χανδρινὸς καὶ Γεώργιος Παπαγιάννης. Ὑπαστυνόμοι Β΄ κ.κ. Παναγιώτης Ἀγγελάκος, Ἀναστάσιος Ἀνδρινόπουλος, Ἀγησίλαος Κοτρῶτσος, Βασίλειος Κούτρας, Γεώργιος Λιόγκας, Δημήτριος Μητσάκης, Ἰωάννης Παντέας, Νικόλαος Ράπτης, Κων/νος Σπηλιόπουλος, Ἀνδρέας Φιλίππου, Ἰωάννης Βιγλάκης, Βασίλειος Κωσταρᾶς, Ἰωάννης Μακρῆς, Παναγιώτης Μάλαμας, Δημήτριος Μπαρδόπουλος, Κωνσταντῖνος Νικολαΐδης, Πέτρος Σαμολαδᾶς, Ἰωάννης Σπανάκης, Ἡλίας Σταύρου, Δημήτριος Κρίντας, Ἡλίας Διακουμῆς, Δημήτριος Ἡλιάδης, Ἀντώνιος Καγιᾶς, Σωτήριος Καλογερόπουλος, Πέτρος Κωστόπουλος, Κωνσταντῖνος Παπασπυρόπουλος, Γεώργιος Πλατίτσας, Ἰωάννης Πολιτάκης, Νικόλαος Χειλᾶς, Ἰωάννης Κουλέτσης, Χαράλαμπος Κανελλόπουλος. Ἀνθυπαστυνόμοι κ.κ. Σωτήριος Μπρατάκος, Χαρίλαος Παπαδόπουλος, Γεώργιος Βασιλόπουλος, Δημήτριος Βουρνᾶς, Δημήτριος Δίκιζας, Ἰωάννης Κούτας, Γεώργιος Μητρούλιας, Ἰωάννης Μπελεσιώτης, καὶ Δημήτριος Περουκανέας. Ἀρχιφύλακες: Εὐάγγελος Ἀγγελῆς, Κωνσταντῖνος Παπασπύρου, Νικόλαος Λαγγούσης, Ἀλέξανδρος Γεωργίου, Γεώργιος Γεωργίου, Παναγιώτης Κουτσογιάννης, Ἰωάννης Ζαφειρόπουλος, Νικόλαος Κυριακόγκωνας, Λουκᾶς Κοκκινάκης, Ἰωάννης Μπαντούνας, Νικόλαος Τζωρτζόπουλος, Ἀναστάσιος Φράγκος, Γεώργιος Στεφανάκος, Σπυρίδων Ἀβράμης, Ἄγγελος Ἀγγελετόπουλος, Μενέλαος Ἀναστασόπουλος, Ἀριστομένης Ἀσσιούρας, Παναγιώτης Γερακίτης, Γεώργιος Γκόνος, Ἀλέξανδρος Γκούμας, Ἀθανάσιος Δημόπουλος, Λεωνίδας Διαμαντόπουλος, Κωνσταντῖνος Καλτσᾶς, Δημήτριος Καπομπασόπουλος, Φλῶρος Καρτσᾶτος, Σωτήριος Κατσέλος, Παναγιώτης Λέλας, Νικόλαος Λυμπερόπουλος, Στυλιανὸς Μαυράκης, Ἐμμανουὴλ Μαρκάκης, Ἀλέξανδρος Μεντζελόπουλος, Κωνσταντῖνος Μπαρκούρας, Γεώργιος Πανταζῆς, Γεώργιος Πιπεράκης, Βασίλειος Πολίτης, Στέφανος Ποῦλος, Παναγιώτης Σορῶτος, Ἀπόστολος Σφυρῆς, Σταῦρος Σφυρῆς, Λεωνίδας Σωτηρακόπουλος, Ἰωάννης Χάρακας καὶ Κυριακούλης Χριστοδουλάκος. Ὑπαρχιφύλακες: Σεραφεὶμ Ἀποστολόπουλος, Χαράλαμπος Ἀποστολόπουλος, Ἀλέξανδρος Βαλσαμάκης, Σπυρίδων Βασιλάκης, Εὐάγγελος Βουτσινᾶς, Ἀπόστολος Γεωργίου, Ἀχιλλεὺς Γαλανόπουλος, Γρηγόριος Γιαμούρογλου, Χρῆστος Δημάρχου, Γεώργιος Δούκας, Γεώργιος Ζαφειρόπουλος, Γεώργιος Ζῆρος, Βασίλειος Καλλίνικος, Κωνσταντῖνος Κλειτσάκης, Ἀχιλλεὺς Καμάνης, Ἀθανάσιος Κομνηνός, Ἀνδρέας Καρυώτης, Χαράλαμπος Μητσίδης, Ἡλίας Μόσχος, Διονύσιος Μυλωνόπουλος, Ἰωάννης Νικολακόπουλος, Γεώργιος Πίππας, Ἰωάννης Πριόβολος, Χρῆστος Παπαϊωάννου, Περικλῆς Σουρδῆς, Θεοχάρης Σπαθάρας, Γεώργιος Ταβουλάρης, Παναγιώτης Τριανταφύλλου, Νικόλαος Ταγκλᾶνος καὶ Νικόλαος Χρυσανθόπουλος. Ἀστυφύλακες: Ἀθανάσιος Ἀγγελόπουλος, Κωνσταντῖνος Ἀδαμόπουλος.

Εὐάγγελος Ἀθανασόπουλος, Θεοφάνης Ἀλεξόπουλος, Ἀθανάσιος Ἀντεριώτης, Ἰωάννης Αὐγερινός, Γεώργιος Βασιλακόπουλος, Ἰωάννης Βασιλόπουλος, Παναγιώτης Βερίλης, Γεώργιος Βογιατζόγλου, Γεώργιος Βούλγαρης, Ἀνδρέας Βέρροιος, Δημήτριος Γαβρίλης, Ἰωάννης Γαρούφαλος, Ἀθανάσιος Γαϊτάνος, Κωνσταντῖνος Γιαννημάρας, Παναγιώτης Γιαννακάκης, Ἰωάννης Γιακουμάκης, Δημήτριος Γκίζας, Σταμάτιος Γκούμας, Θεοφάνης Γρίβας, Νικόλαος Γραμμῆς, Ἐμμανουὴλ Δασκαλάκης, Διονύσιος Δημητρόπουλος, Δημοσθένης Δουλάμης, Παναγιώτης Δάγλας, Εὐάγγελος Δεμπεγιώτης, Ἠλίας Δημητρέλος, Δημήτριος Δονουκάρης, Δημήτριος Δράκος, Ἀλέξανδρος Ζαφείρης, Ἰωάννης Ζερβέας, Κωνσταντῖνος Ζουγανέλλης, Νικόλαος Ζῶτος, Ματθαῖος Θεοδωράκης, Σπυρίδων Θεοδώρου, Ἰωάννης Θεοχάρης, Γεώργιος Θεοχαράκης, Ἄνθιμος Ἰγνατιάδης, Ὀρέστης Καλτάκης, Μανοῦσος Καραβανάκης, Ἰωάννης Καραμπάτσος, Κωνσταντῖνος Καλφόπουλος, Σωτήριος Κατσιαμέτης, Ἐμμανουὴλ Κλάψης, Νικόλαος Καράκος, Γεώργιος Κονδυλόπουλος, Ἀριστείδης Κουλῆς, Σωτήριος Κανελλόπουλος, Βασίλειος Κατσιμήγας, Εὐστάθιος Κονιδιώτης, Ἰωάννης Κωνσταντόπουλος, Μιλτιάδης Κομνηνός, Ἀντώνιος Κόνδης, Χριστόφορος Κορρές, Νικόλαος Κουράφαλος, Νικόλαος Κούτσης, Ἀθανάσιος Κωνσταντόπουλος, Ἐμμανουὴλ Κώνστας, Νικόλαος Λαζαρίδης, Στυλιανὸς Λαγός, Διονύσιος Λορέντζος, Γεώργιος Λυγερός, Γεώργιος Μαρῖνος, Εὐστάθιος Μαριολάκος, Τηλέμαχος Μαρούλης, Ἀθανάσιος Μαῦρος, Κωνσταντῖνος Μαυρουδέας, Γεώργιος Μαῦρος, Γεράσιμος Μουρελᾶτος, Χρῆστος Μπαλάσκας, Γεώργιος Μπεάκος, Νικόλαος Μπεγλέτης, Ἀναστάσιος Μπίρταχας, Ἀλέξανδρος Μπουντᾶς, Ἀντώνιος Μποῦσκος, Κωνσταντῖνος Μουσούλας, Θεμιστοκλῆς Μπούρκουλας, Γεράσιμος Μάστορας, Ἄγγελος Μηλιτσόπουλος, Γεώργιος Ναυπλιώτης, Νικόλαος Νικολαΐδης, Νικόλαος Ντουμπάρας, Μιχαὴλ Ξιφαρᾶς, Θεόδωρος Ὀρφανός, Θωμᾶς Οἰκονόμου, Ἰωάννης Παναγιωτόπουλος, Σταῦρος Παπαδόπουλος, Δημήτριος Παπανδρεάδης, Νικόλαος Πατσοῦρος, Ἀνδρέας Παυλόπουλος, Εὐάγγελος Παναγιωτόπουλος, Γεώργιος Παναγόπουλος, Ἀναστάσιος Πανουσάκης, Στέφανος Παπαδολαμπάκης, Δημήτριος Παπαδόπουλος, Ἐλισσαῖος Παπαδόπουλος, Γαληνὸς Πανανιάδης, Κωνσταντῖνος Παπαπαναγόπουλος, Ἰωσὴφ Παπουτσάκης, Νικόλαος Παράβαλος, Θεοφάνης Παρπαΐρης, Κωνσταντῖνος Πετράκης, Δημήτριος Πετράκος, Ἀναστάσιος Πολιτόπουλος, Σῖμος Πορίχης, Χαράλαμπος Πρεβέζης, Ἰωάννης Παπαγεωργίου, Δημήτριος Παπασημακόπουλος, Βασίλειος Παπασπυρόπουλος, Νικόλαος Ρόζος, Σωτήριος Ρούσσης, Κωνσταντῖνος Ρήγας, Σταῦρος Σταμοκώστας, Γεώργιος Σταυρόπουλος, Σπυρίδων Σταυρόπουλος, Βασίλειος Σπυράκος, Παναγιώτης Σακελλαρίου, Ἰάκωβος Σαρρῆς, Ἀνδρέας Σταυρόπουλος, Παντελῆς Στρινόπουλος, Μιχαὴλ Τζωρτζᾶτος, Πέτρος Τσαπατσάρης, Χαράλαμπος Τράντας, Κωνσταντῖνος Τσαΐρης, Μιχαὴλ Τζιφεράκος, Κωνσταντῖνος Τσιπᾶς, Νικόλαος Φωκέας, Ἀναστάσιος Φράγκος, Παναγιώτης Φωτόπουλος, Γεώργιος Χριστοφορίδης, Κωνσταντῖνος Χρόνης, Εὐάγγελος Χατζησῖμος καὶ Ἐμμανουὴλ Ψαράκης.

Οἱ ἀνωτέρω εἶναι μόνον οἱ ἐπιζήσαντες καθ' ὅσον οἱ φονευθέντες ἀνεφέρθησαν εἰδικῶς κατὰ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων.

(Συνεχίζεται)

ΓΕΝΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΟΥ ΕΠΙ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΚΑΚΩΣΕΩΝ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

Ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς
κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**

(Συνέχεια καὶ τέλος)

8) Κατὰ ποίαν ὥραν ἐπῆλθεν ὁ ἐκ τοῦ τραματισμοῦ θάνατος;

Πρὸς καθοδήγησιν τῆς Ἀρχῆς εἰς τὰς ἐρεύνας αὐτῆς εἶναι πολλάκις ἀναγκαῖον νὰ καθορισθῇ, πρὸ πόσης ὥρας πρὸ τοῦ ἐκ τραύματος θανάτου του ἄνθρωπός τις εἶχεν ἐπιτελέσῃ πράξεις τινὰς καὶ δὴ πρὸ πόσης ὥρας εἶχε γευματίσει ἢ πρὸ πόσης ὥρας εἶχε ξυρισθῇ. Ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ καθορίζεται ἀνευρισκομένου καὶ ἐξεταζομένου τοῦ περιεχομένου τοῦ στομάχου.

Εἰς περίπτωσίν τινα γυναικὸς σφαγείσης κατὰ τὴν ὁδὸν Ἡρακλειδῶν ἀνευρέθη ἐν τῷ στομάχῳ τροφὴ ἐξ ὀρύζης καὶ ἄρτου, ἄφθονος εἰσέτι ἐκεῖ ὑπάρχουσα καὶ μετρίως ὑποστᾶσα τὴν ἐπίδρασιν τῆς πέψεως. Ὑπελογίσθη ὅτι 1 ½ ὥραν περίπου μετὰ τὸ φαγητὸν ἐθανατώθη ἡ γυνὴ καὶ ἡ πληροφορία αὕτη ἱκανῶς ἐβοήθησε τὴν Ἀνάκρισιν εἰς τὰς ἐνεργείας αὐτῆς.

Ἡ ὥρα δὲ τοῦ θανάτου ἐκ τοῦ ξυρίσματος καθορίζεται διὰ τῆς καταμετρήσεως τοῦ μήκους τῶν τριχῶν τοῦ πώγωνος ἀνδρός, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ καθ' ὥραν αὔξησις τῶν τριχῶν τοῦ πώγωνος ὑπολογίζεται εἰς 0μ.02 περίπου.

9) Καθορισμὸς τοῦ ἀπὸ τραύματός τινος παρελθόντος χρόνου.

Ἐπὶ πολλῶν περιπτώσεων παρίσταται ἀνάγκη νὰ καθορισθῇ ἐπὶ ζῶντός τινος τραυματίου ὁ ἀπὸ τοῦ τραυματισμοῦ παρελθὼν χρόνος. Πρὸς τοῦτο προκειμένου περὶ τραυμάτων ἐκ θλάσεως παρέχει πληροφορίας ἡ μεταβολὴ τῆς χροιᾶς τῆς ἐκχυμώσεως. Ὡς γνωστὸν αὕτη ἀπὸ κυανομελαίνης μεταβάλλεται εἰς μελανέρυθρον, ἰώδη, ὑποκύανον, πρασινωπήν, ὑποκιτρίνην καὶ τέλος ἐξαφανίζεται. Ἡ μεταβολὴ δὲ τῆς χροιᾶς βαίνει ἐκ τῆς περιφερείας πρὸς τὸ κέντρον τῆς ἐκχυμώσεως καὶ ἐκ τοῦ παρουσιαζομένου χρώματος δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ κατὰ προσέγγισιν τὸν ἀπὸ τοῦ τραματισμοῦ παρελθόντα χρόνον.

Ἐπὶ τραυμάτων δὲ διὰ τεμνόντων ὀργάνων ἢ διὰ πυροβόλων ὅπλων, ἄνευ ἐπιπλοκῆς διαδραμόντων, δύναταί τις νὰ συμπεράνῃ τὸν ἀπὸ τοῦ τραύματος χρόνον ἐκ τῆς προόδου τῆς ἐπουλώσεως.

Εἰς τὴν περιβόητον σφαγὴν πλουσίου τινὸς νέου ὑπὸ τοῦ ὑπηρέτου του Παπαδάτου, οὗτος συλληφθεὶς μετὰ ἡμέρας εὑρέθη ἔχων κατὰ τὸν ἀριστερὸν ἀντίχειρα τραῦμα διὰ τομῆς σχεδὸν ἐν ἐπουλώσει. Διετείνετο οὗτος ὅτι ὑπέστη τοῦτο ἐκ θραύσματος ὑελοπίνακος τοῦ τράμ πρὸ τριημέρου ἀπὸ τῆς συλλήψεώς του. Ἡ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ γενομένη ἐξέτασις ἔδειξεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ λεπτοτάτης οὐλῆς, ὡς ἀπὸ τομῆς διὰ ξυραφίου γενομένης πρὸ 8—10 ἡμερῶν, χρονικοῦ διαστήματος συμπίπτοντος πρὸς τὸν φόνον. Μετὰ τὴν τοιαύτην γνωμοδότησιν ὁ Παπαδάτος ἀπολέσας τὸ θάρρος του ἤρχισεν ἀποκαλύπτων τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς ἐπετέλεσε τὴν δολοφονίαν καὶ καθ' ἣν εἶχε κοπῇ κατὰ τὸν ἀντίχειρα.

10) Πρόκειται περὶ αὐτοκτονίας, ἐγκλήματος ἢ τυχαίου συμβεβηκότος;

Ἐπὶ παντὸς σχεδὸν τραύματος ὁ ἰατρὸς δέον νὰ βεβαιώσῃ, ἂν τοῦτο ὀφείλεται εἰς αὐτοκτονίαν ἢ ἔγκλημα ἢ ἂν εἶναι τυχαῖον συμβεβηκός.

Αἱ δυσκολίαι πρὸς ἐξακρίβωσιν τούτου εἶναι ἐνίοτε μέγισται.

Προκειμένου περὶ πυροβόλων ὅπλων, ἂν τὸ τραῦμα καταδεικνύεται ὅτι ἐκ τοῦ μακρόθεν κατηνέχθη ἀποκλείεται ἡ παραδοχὴ τῆς αὐτοκτονίας. Οὐχ ἧττον καὶ ἐπὶ τούτου δέον τις νὰ μὴ λησμονῇ τὰς μεθόδους, ἃς οἱ ἐν πολέμῳ αὐτοτραυματιζόμενοι ἐπενόησαν πρὸς ἀπόκρυψιν τῆς πράξεώς των καὶ ἐπὶ τραυματίου τινὸς ζῶντος νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι δυνατὸν οὗτος, ἔχων συμφέρον νὰ παραστήσῃ ἑαυτὸν ὑπ' ἄλλου τραυματισθέντα, νὰ ἐτραυματίσθη μόνος φροντίσας ὅμως νὰ ἀποκρύψῃ τὰ σημεῖα τοῦ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τραυματισμοῦ. Ἡ ἐξέτασις τῆς τραυματισθείσης χώρας, ἐπὶ αὐτοτραυματισμοῦ, οὔσης τῆς τῶν ἄκρων κατὰ προτίμησιν καὶ δὴ τῶν δακτύλων, ἡ τυχὸν ἐν τῷ τραύματι ἀνεύρεσις τοῦ βλήματος καθορισθησομένου διὰ τῆς μεθόδου Γεωργιάδου ὅτι ἐκ τοῦ ὅπλου τοῦ τραυματίου προῆλθεν, ἡ ἀνεύρεσις ἐν τῷ τραύματι ξένων σωμάτων προστεθέντων εἰς τὴν τραυματισθεῖσαν χώραν πρὸς ἀπάμβλυνσιν τῆς βλητικῆς τοῦ ὅπλου δυνάμεως καὶ ἄλλα σημεῖα θὰ συντείνωσιν εἰς τὴν ὀρθὴν διάγνωσιν.

Ἐπὶ τραυματισμοῦ ἐκ τοῦ σύνεγγυς συνεργοῦσι πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς αὐτοκτονίας ἡ γνῶσις τῶν κατ' ἐξοχὴν ὑπὸ τῶν αὐτοκτονούντων συνήθως προκρινομένων χωρῶν (κρόταφοι, κοῖλον στόματος, καρδία). Οὐχ ἧττον παρετηρήθησαν καὶ αὐτοκτονίαι βληθείσης χώρας ἀσυνήθους, ὡς ἐν περιπτώσει τινὶ τοῦ Hoffmann, καθ' ἣν ἀνήρ τις ηὐτοκτόνησεν ἐν ζυθοπωλείῳ τινὶ πυροβολήσας κατὰ τοῦ ἰνίου του.

Ἐπὶ αὐτοκτονίας διὰ πυροβόλου ὅπλου σημαῖνον σημεῖον πρὸς παραδοχὴν ταύτης εἶναι ἡ κατὰ τοὺς δακτύλους τῆς χειρὸς ἀνεύρεσις ἐναποτεθέντος καπνοῦ ἐκ τῆς ἀναφλεγείσης πυρίτιδος.

Ἐπὶ τραυμάτων διὰ μαχαίρας ἢ νυσσόντων ὀργάνων σημεῖα δεικνύοντα γενομένην πάλην ἀποκλείουσι τὴν αὐτοκτονίαν καὶ ἐπιβάλλουσι τὴν παραδοχὴν τῆς ἐγκληματικῆς προελεύσεως τοῦ τραύματος.

Γενικῶς δὲ τραύματα εἰς χώρας, ἔνθα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ χεὶρ τοῦ κρατοῦντος τὸ ὅπλον, ὡς ἡ ὀσφὺς ἢ ἡ ῥάχις, ἀποκλείουσι τὴν αὐτοκτονίαν.

Οὐχὶ σπανίως παριστάμεθα πρὸ τραυμάτων πολλαπλῶν, δι' ἑνὸς ἢ διαφόρων ὀργάνων γενομένων, πάντων ἐπικινδύνων καὶ τίθεται τότε τὸ ἐρώτημα ἂν ἦτο δυνατὸν ἄνθρωπος φέρων τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ βαρὺ τραῦμα νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐξακολουθήσῃ τραυματιζόμενος ἢ μήπως ὑπ' ἄλλου τινὸς ἐφονεύθη.

Ἐκ πρώτης ὄψεως ἐπὶ πολλῶν τοιούτων περιπτώσεων εἰς τὸν ἀποκλεισμὸν τῆς αὐτοκτονίας ἄγεται ὁ ἐξετάζων ἄτομον ὑποστὰν πολλαπλᾶ βαρύτατα τραύματα. Εἶναι ὅμως ἀναντίρρητον ὅτι ὑπάρχουσι περιπτώσεις αὐτοκτονούντων, οἵτινες μετὰ πρῶτον βαρὺν τραυματισμὸν κατώρθωσαν νὰ ἐπιφέρωσι καθ' ἑαυτῶν καὶ ἄλλα τραύματα καὶ νὰ ἐπιτελέσωσι διαφόρους πράξεις. Τοιαύτας περιπτώσεις θὰ ἠδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν πολλάς· περιοριζόμεθα εἰς τὰς κάτωθι:

Φυματικός τις ἀπὸ ἐτῶν τρόφιμος τῆς Σωτηρίας ἀποφασίσας νὰ συντομεύσῃ τὴν πολυώδυνον ζωήν του διενήργησεν ἐφ' ἑαυτοῦ διὰ ξυραφίου τεράστια τραύματα.

Διέτεμε βαθέως ἀμφότερα τὰ πλάγια τοῦ τραχήλου ἀπὸ τῆς γωνίας τῆς κάτω γνάθου μέχρι τῆς λαβῆς τοῦ στέρνου ἱκανῶς βαθέως, ἀριστερὰ τόσον ὥστε ἡ κοινὴ καρωτὶς καὶ ἡ ἔσω σφαγῖτις πλήρως διετάμησαν. Ἐπέπεσεν εἶτα κατὰ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ἐφ' ἧς ἐπέφερε τρεῖς τεραστίας τομάς, ὁριζοντίου φορᾶς, παραλλήλους πρὸς ἀλλήλας καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς τῶν πλαγίων τῆς κοιλίας μέχρι τοῦ ἄλλου ἐξικνουμένας. Ἐκ μιᾶς τῶν τομῶν τούτων ἐξεχέοντο τὰ ἔντερα, ὧν ἔλιξ τις εἶχε διαταμῆ. Μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰ ἀνωτέρω τραύματα διέτεμεν ἀμφοτέρας τὰς καρπικὰς χώρας ἐπιπολαίως ὅμως ἅτε, ὡς φαίνεται, ἀπολέσας τὰς δυνάμεις του ὡς ἐκ τῆς ἐκ τῶν τεραστίων τραυμάτων του αἱμορραγίας. Ἡ ἐν γένει ὄψις τῶν τραυμάτων τοῦ πτώματος τούτου, ὁ ἀριθμὸς καὶ βαρύτης αὐτῶν, καθίστα ἄπιστον τὴν παραδοχὴν τῆς αὐτοκτονίας, οὐχ' ἧττον ἀναμφισβήτητον.

Ὑπενθυμίζομεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ τὴν ἀνωτέρω ἐκτεθεῖσαν περίπτωσιν τοῦ Γαλατσίου, καθ' ἣν νέος τις σπουδαστὴς ηὐτοκτόνησε διαταμὼν ἀφ' ἑνὸς

τὸν τράχηλόν του διὰ ξυραφίου, πυροβολήσας δὲ ἀφ' ἑτέρου κατὰ τῆς κεφαλῆς του διὰ περιστρόφου.

Ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ἀτυχήματος ἢ αὐτοκτονίας δύναται νὰ ζητηθῇ καθορισμός, διότι, προκειμένου θανάτου ἐκ τραύματός τινος, Ἀσφαλιστική τις Ἑταιρεία δύναται εἰς τὴν περὶ ἀτυχήματος ἐκδοχὴν νὰ ἀντιπροβάλῃ τὴν τῆς αὐτοκτονίας, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀπαλλαγῆς της ἀπὸ τῆς ὑποχρεώσεως πληρωμῆς ἀσφαλείας ζωῆς. Ἡ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀγωγὴ τοῦ ἰατροδιαστοῦ, διάφορος δι' ἑκάστην περίπτωσιν, δὲν δύναται νὰ συζητηθῇ ἐνταῦθα, ὑφ' ἃς γενικὰς γραμμὰς ἐξετάζονται τὰ διάφορα ζητήματα.

11) Βαρύτης καὶ πρόγνωσις τραυμάτων.

Ἡ βαρύτης τραύματός τινος δέον νὰ ἐξετάζεται ὡς πρὸς τὸν κίνδυνον ζωῆς, ὃν δημιουργεῖ διὰ τὸν τραυματισθέντα καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα θὰ ἔχῃ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴν ἱκανότητα τοῦ τραυματισθέντος καὶ τὴν ἐν γένει σωματικὴν ἀρτιότητα αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τὴν ζωὴν ἡ βαρύτης τραύματός τινος ἐξαρτᾶται κυρίως ἐκ τῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος τῶν τρωθέντων ὀργάνων κυρίως, οὐχ ἧττον ὅμως ἐπιδρῶσιν αἱ τυχὸν ἐπὶ τοῦ τραύματος ἐγκαθιστάμεναι μολύνσεις. Συχνάκις, ὡς γνωστόν, παρατηροῦνται τραύματα καθ' ἑαυτὰ ἀκίνδυνα, ἀποβάντα ὅμως θανατηφόρα διὰ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἐγκατασταθεῖσαν μόλυνσιν. Ἀλλὰ καὶ προηγούμεναι νόσοι ἢ χρόνιαι δηλητηριάσεις καταρρίπτουσαι τὴν ἀντίστασιν τοῦ ὀργανισμοῦ δύνανται νὰ καταστήσωσιν ἀκίνδυνον τραῦμά τι, καθ' ἑαυτὸ οὐχὶ βαρύ. Ἡ φυματίωσις, ὁ διαβήτης, ἡ σύφιλις, ἡ ἐλονοσία, ὁ ἀλκοολισμός, εἶναι πρόχειρα παραδείγματα καταστάσεων δυναμένων νὰ ἐπιβαρύνωσι τραῦμά τι.

Ὁ ἰατροδικαστὴς ἐν τῇ ἐκτιμήσει τῆς βαρύτητος τραύματός τινος καὶ κατὰ τὰς προσπαθείας του περὶ τοῦ σχηματισμοῦ προγνώσεως, δέον πάντοτε νὰ λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ἐκτὸς τοῦ τραύματος καὶ τὴν προϋπάρχουσαν κατάστασιν τοῦ τραυματίου. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ τραύματος ἐπὶ τὴν ἐπαγγελματικὴν ἱκανότητα τοῦ τραυματισθέντος δέον ὁ ἰατροδικαστὴς νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του πλὴν ἄλλων ὅτι τραυματισμοί τινες δύνανται νὰ εἶναι ἀσήμαντοι διὰ πολλούς, σημαντικώτατοι ὅμως δι' ἄτομα ὡρισμένου τινὸς ἐπαγγέλματος. Οὕτω τραῦμα τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἰατροῦ χειρουργοῦ θὰ ἔχῃ σοβαρότητα πολλῷ μείζονα ἢ ἣν θὰ εἶχεν ἂν ἐπὶ παθολόγου ἰατροῦ συνέβαινε. Πιανίσται θὰ καθίσταντο ἄχρηστοι κατόπιν ἐλαφρῶν τραυμάτων τῶν δακτύλων τῆς χειρός, ἀοιδοὶ δὲ θὰ κατερρίπτοντο ἐπαγγελματικῶς διὰ μικρὸν τραυματισμὸν τοῦ λάρυγγος.

Ἐν τῇ προγνώσει του περὶ τραύματός τινος ὁ ἰατροδικαστὴς δέον νὰ κρατῇ ὡρισμένας τινὰς ἐπιφυλάξεις σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐπιδράσεως τοῦ τραυματισμοῦ, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι νόσοι προηγούμεναι, ἐνδεχόμεναι μολύνσεις κλπ. δὲν δύνανται ἀσφαλῶς πάντοτε νὰ προβλεφθοῦν. Τὴν ἀνάγκην τῆς ἐπιφυλάξεως ἐν τῇ προγνώσει ἡμῶν ἐπιβάλλει ἡ γνῶσις ὅτι διὰ τραυματικήν τινα ἀφορμὴν καὶ μετὰ τὴν πάροδον πλειστάκις ταύτης εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφανῶσι νόσοι τινὲς ἔχουσαι ἄμεσον σχέσιν πρὸς τὸν τραυματισμὸν καὶ ἐπομένως ἐπιβαρύνουσαι τὴν εὐθύνην τοῦ τραυματίσαντος.

Εἶναι δὲ αἱ νόσοι αὗται ἡ μετατραυματικὴ φυματίωσις, οἱ μετατραυματικοὶ ὄγκοι, ὁ μετατραυματικὸς διαβήτης, ἡ μετατραυματικὴ νεύρωσις κλπ.

Ἐπίσης μεταξὺ τῶν νόσων, αἵτινες πολὺν μετὰ τὸν τραυματισμὸν χρόνον ἀναφαίνονται, εἰς αὐτὸν ὅμως ὀφειλόμεναι, δύναται νὰ καταταγῇ ἡ χρονία διὰ μολύβδου δηλητηρίασις ἡ ἐπερχομένη εἰς ἄτομα τραυματισθέντα διὰ κυνηγετικοῦ ὅπλου καὶ δεχθέντα πολυάριθμα σκάγια, ἐν τῷ σώματι αὐτῶν παραμείναντα. Ἀπὸ τούτων δύναται νὰ ἐνεργηθῇ ἀπορρόφησις μολύβδου ἄγουσα εἰς τὴν χρονίαν διὰ τούτου δηλητηρίασιν.

Ἐπὶ τραυμάτων καὶ ἄλλα ζητήματα εἶναι δυνατὸν νὰ ἀναφυῶσι. Κατ' ἀνάγκην περιωρίσαμεν τὴν ἔκθεσιν ἡμῶν εἰς τὴν συζήτησιν τῶν κυριωτέρων ἐκ τούτων.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

— ΜΕΣΟΒΑΣΙΛΕΙΑ. ΙΟΥΝΙΟΣ 1863 —

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων
κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΟΥΖΕ**

Μετὰ τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸν ποὺ ἔλαβε χώραν ἐν Ἀθήναις τὸν Ἰούνιον τοῦ 1863 μεταξὺ Πεδινῶν καὶ Ὀρεινῶν, ὡς ἐλέγοντο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς Μεσοβασιλείας τὰ δύο ἀντίπαλα κόμματα, ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς τότε Ἐθνοσυνελεύσεως ἡ διάλυσις τῆς ἤδη ὑπαρχούσης Κρατικῆς Ἀστυνομίας, ἡ ὁποία, ἀνήκουσα εἰς τὴν μερίδα τῶν Πεδινῶν ποὺ εἶχεν ἐπαναστατήσει ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως, εἶχε δείξει δείγματα ἀνταρσίας.

Ἐπίσης διὰ ψηφίσματός της ἡ, ἱστορικῶς γνωστὴ ὡς σωτήριος, ἰδία Ἐθνοσυνέλευσις, ἀπεφάσισε ὅπως ἀποχωρήσουν ἐκ τῆς πρωτευούσης ὅλα τὰ μέχρι τότε στρατοπεδεύοντα ἐκεῖ στρατιωτικὰ τμήματα καθὼς καὶ ἡ χωροφυλακή, τὴν δὲ τήρησιν τῆς τάξεως θὰ ἀνελάμβανε ἡ Ἐθνοφυλακὴ καὶ νεοσύστατος Ἀστυνομία Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θὰ ἐμισθοτροφοδοτεῖτο ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἀθηναίων καὶ τὰ μέλη της θὰ εἶχαν νέου τύπου ἀστυνομικὴν στολήν, θὰ ὠνομάζοντο δὲ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες.

Στὴν Ἀθήνα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πρὶν ἡ Κυβέρνησις ἀποφασίσῃ τὴν ἀνασύστασιν τῆς καταργηθείσης Ἀστυνομίας, καὶ παρὰ τὶς πυκνὲς περιπολίες τῆς ἐθνοφυλακῆς τὴν ὁποίαν μάλιστα ἐβοηθοῦσε καὶ ὁ ἐμπορικὸς σύλλογος, διότι διὰ τῶν μελῶν του εἶχε καὶ αὐτὸς συγκροτήσει νυκτερινὰς περιπόλους, πολλαὶ κλοπαὶ ἄρχισαν νὰ σημειώνωνται ἰδίως τὴν ὑκτα.

Τῆς νεοσυσταθείσης λοιπὸν διοικητικῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς Διευθυντὴς διωρίσθη ὁ πληρεξούσιος Ψαρρῶν, Δημοσθένης Βρατσᾶνος, γραμματεὺς ὁ Κωνσταντῖνος Δούκας, καὶ Ὑπαστυνόμοι οἱ: Γεώργιος Πατούχας, Ἰωάννης Λελούδας, Κωνσταντῖνος Ξάνθης, Σπῦρος Γερακάρης, Ἐπαμεινώνδας Γονατᾶς καὶ Ἄγγελος Καμπᾶς, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Παλιγγενεσία» τῆς 27ης Ἰουνίου τοῦ 1863, τὸ δὲ προσωπικὸν τῶν Ἀστυνομικῶν Κλητήρων ἀπετελέσθη ἀρχικῶς ἀπὸ 150 νέα ἐντελῶς πρόσωπα καὶ μετὰ καλυτέραν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐπιλογήν.

Φαίνεται ὅμως ὅτι παρὰ τὴν ἀνασύστασιν τῆς Ἀστυνομίας ἡ κατάστασις τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἐκαλυτέρευσε πολύ, διότι εἰς τὸν «Ἐθνοφύλακα» τῆς 12ης Ἰουλίου τοῦ 1863 ἀναγράφεται ὅτι «αἱ νυκτοκλοπαὶ ἤρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται δι' ὃ καὶ ἡ Ἀστυνομία ὀφείλει νὰ τακτοποιήσῃ τὰς περιπολίας της καὶ νὰ ἀγρυπνῇ». Ἀπὸ δὲ τὴν ἴδια ἐφημερίδα καὶ ἀπὸ τὴν «Παλιγγενεσία» τῆς ἑπομένης ἡμέρας, πληροφορούμεθα ὅτι τὸ βράδυ τῆς 10ης Ἰουλίου κλέπται εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εἰς Ἑπτάνησον ἀπουσιάζοντος Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Στεφάνου Κουμανούδη καὶ ἔκλεψαν πράγματα μᾶλλον εὐτελοῦς ἀξίας. Τὸ ἴδιον ἐπίσης συνέβη καὶ εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἰωάννου Βενετσάνου κείμενον πλησίον τοῦ Γ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος!

Εἰς ἐπίμετρον δὲ ὁ Καρολίδης εἰς τὴν σύγχρονον ἱστορίαν τῶν Ἑλλήνων ἀναφέρει ὅτι ὁ ἀρχιληστὴς Κίτσος ἐλήστευσε ξένους περιηγητὰς εἰς Πεντέλην, φοιτητὰς ἐκδρομεῖς εἰς τὴν Καισαριανὴν καὶ πολλοὺς εὑρισκομένους χάριν περιπάτου εἰς τὸ Νέον Φάληρον, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ποὺ ἐλήστευσε ἦσαν καὶ μερικοὶ μαθηταὶ τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ποὺ εὑρίσκετο τότε εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Καὶ ἐπειδὴ ἀναφέρομεν περὶ τῆς ἀνασυστάσεως τῆς Ἀστυνομίας εἰς τὴν Ἀθήνα δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ λίγες λέξεις περὶ αὐτῆς, καθὼς καὶ περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῆς δράσεως τοῦ νέου Διευθυντοῦ της Βρατσάνου. Μέχρι τῶν αἱμα-

τηρῶν γεγονότων τοῦ Ἰουνίου, οἱ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες ἦσαν ἀσύντακτα καὶ ποικίλης ἀμφιέσεως στίφη, τυφλὰ καὶ ἀσυνείδητα ὄργανα τοῦ κάθε κόμματος ποὺ ἐπικρατοῦσε κατὰ καιρούς. Πολλὲς δὲ φορὲς καὶ πρῴην ἐγκληματίες, μὲ λίγες λέξεις δηλαδὴ κοινωνικὰ ἀποβράσματα ποὺ ἀποτελοῦσαν στῖγμα διὰ τὸ κράτος καὶ μάστιγας διὰ τοὺς πολίτας. Ἕνα μεγάλο μέρος αὐτῶν συνετάχθη μὲ τὴν μερίδα τῶν Πεδινῶν καὶ διέπραξε κακουργήματα καὶ κάθε εἴδους ἀσχημίας εἰς τὰ Ἰουνιακὰ γεγονότα, ποὺ προεκάλεσαν ὅπως εἴδαμε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ φιλησύχου λαοῦ καὶ πολὺ περισσότερον τῆς Ἐθνοφυλακῆς, ἡ ὁποία τοὺς ἐκτύπησε ἀλύπητα, τοὺς ἐκυνήγησε ἀμειλίκτως καὶ τέλος κατώρθωσεν νὰ κατατροπώσῃ αὐτούς. Ἕνεκα τούτου ἡ Συνέλευσις μὲ κοινὴν ἀπαίτησιν προέβη εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ τόσον κακὴν διαγωγὴν ἐπιδείξαντος Σώματος, διὰ τοῦ ἱστορικοῦ της ψηφίσματος τῆς 21ης Ἰουνίου τοῦ 1863.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς τέως ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ἔφερον φουστανέλλαν καὶ φέσι ἢ κασκέτον, ἄλλοι στρατιωτικὴν στολὴν ἀμφιβόλου χρωματισμοῦ μὲ πηλήκιον ἢ πολιτικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς, ἄλλοι βράκαν νησιώτου ἢ κοντοβράκια ἀπροσδιορίστου χρώματος μὲ πηλήκιον χωροφύλακος καὶ ἄλλοι τέλος εὐπρόσωπον παλαιὰν ἢ καὶ ρακώδη πολιτικὴν ἐνδυμασίαν.

Τὸ μόνον διακριτικὸν σημεῖον τῆς ἰδιότητός των ὡς ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἦτο ὁ ἱστορικὸς βούρδουλας, κρεμασμένος ἀπὸ τὸν ὦμον διὰ λωρίδος ἀπὸ δέρμα σκληρόν, ἐνῷ οἱ Ὑπαστυνόμοι μὲ ποικίλην καὶ αὐτοὶ ἀμφίεσιν διεκρίνοντο ἀπὸ τὴν χονδρὴν καὶ «ὀζώδη» ράβδον τους, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀπεχωρίζοντο, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ Ἰαβέρειον ὕφος των.

Ὁ βούρδουλας τῶν κλητήρων καὶ ἡ μαγκούρα τῶν Ὑπαστυνόμων τότε ἀποτελοῦσαν τὸ μόνον ὄργανον ἐπιβολῆς των, διὰ τοῦτο καὶ κατεφέροντο ἀγρίως καὶ ἀνηλεῶς κατὰ παντὸς σχεδὸν συλλαμβανομένου ἀπὸ αὐτοὺς καὶ διὰ μικρὸν ἀκόμη παράπτωμα. Ἕνεκα δὲ τούτου εἶχαν γίνει ἀληθινὰ φόβητρα διὰ τοὺς πολίτας καὶ ὁ ἑπτανήσιος Ὑπαστυνόμος Γεράσιμος Τζανέτος, ποὺ παρέμεινε ὀνομαστὸς διὰ τὸ ἄγριον ξυλοκόπημα τῶν ὑπ' αὐτοῦ συλλαμβανομένων κακοποιῶν καὶ μή, εἶχεν ὀνομασθῆ ἀπὸ τὸν λαὸν «Μπαπαμπούκας». Ἂν καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τὴν θέσιν τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶχαν καταλάβει πρόσωπα ὄχι τυχαῖα, ἐν τούτοις ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ ἐν γένει κατάστασις τῆς Ἀστυνομίας καθόλου δὲν μετεβλήθη πρὸς τὸ καλύτερον, πάντοτε δὲ παρέμεινε ἀπελπιστικῶς πρωτόγονη μέχρι τοῦ διορισμοῦ τοῦ Βρατσάνου.

Ὁ Δημοσθένης Νικολάου Βρατσᾶνος, γόνος τῆς ἐνδόξου οἰκογενείας τῶν Ψαρρῶν, ἦτο ἕνας ὡραῖος ἄνδρας μόλις τριαντατριῶν ἐτῶν, ἀρίστης μορφώσεως, ὑποδειγματικῆς ἐντιμότητος, ψυχικῆς δὲ καὶ σωματικῆς δυνάμεως ἐξαιρετικῆς. Εἶχε διατελέσει ἐπὶ μικρὸν χρονικὸν διάστημα ὑποπρόξενος εἰς τὰς Σέρρας, ἐνῷ παραλλήλως δὲν ἔπαυε νὰ δημοσιογραφῇ καὶ νὰ συγγράφῃ. Ὡς συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος καὶ ὡς δρῶν μέλος τῆς «Χρυσῆς Νεολαίας» τοῦ 62, ποὺ ἐπρωτοστάτησε εἰς τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὄθωνος, ἐπέτυχε καὶ ἐξελέγη πληρεξούσιος Ψαρρῶν, εἰς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τοῦ 1862. Ἕνα ἔτος μετὰ συνώδευσε τὸν ναύαρχον Κανάρην ὡς γραμματεύς του εἰς τὴν Κοπεγχάγην, ὅταν μαζὶ μὲ τὸν Ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν Δημήτριον Γρίβαν, τοῦ ὁποίου Ὑπασπιστὴς ἦτο ὁ Ὑπολοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ Σπῦρος Σκουζές, καὶ τὸν Θρασύβουλον Ζαΐμην μετέβησαν ἐκεῖ διὰ νὰ προσφέρουν τὸ Ἑλληνικὸν Στέμμα εἰς τὸν δευτερότοκον υἱὸν τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας, τὸν μετέπειτα Βασιλέα τῶ Ἑλλήνων Γεώργιον τὸν Α'.

Ὁ Βρατσᾶνος ἐπίσης ὑπῆρξεν ἀληθινὸς ἀναμορφωτὴς καὶ μεταρρυθμιστής, ἐννοεῖται διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τοῦ ἀνασυσταθέντος Ἀστυνομικοῦ Σώματος τῆς Πρωτευούσης καὶ καθιέρωσε διὰ πρώτην φορὰν τότε ὁμοιόμορφον στολὴν διὰ τοὺς

ἀστυνομικοὺς κλητῆρας τῶν Ἀθηνῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀργότερα ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἄλλες πόλεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους.

Ἡ στολὴ αὐτὴ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἕνα ἐρυθρὸν ἀμπέχωνον μὲ μαῦρον θώρακα, κυανῆν περισκελίδα καὶ ἐρυθρὸν πηλήκιον. Ἔτσι, κατὰ τὸν ποιητὴν Δημήτριον Παπαρρηγόπουλον, οἱ κλητῆρες ἔφερον ἐπὶ τῶν νώτων τὸ χρῶμα τῆς αἰδοῦς, ἐνῷ ὁ λαὸς τοὺς εἶχεν ἐπονομάσει «καρδερῖνες», λόγῳ τοῦ ἐρυθροῦ χρώματος ποὺ κυριαρχοῦσε στὴν στολήν τους. Εἶχαν δὲ ὡς ὁπλισμὸν οἱ κλητῆρες ἐκτὸς τῆς μακρυᾶς ξιφολόγχης, βαρειὰ δίκανα ἐμπροσθογεμῆ ὅπλα, τὰ ὁποῖα ὁ λαὸς ὠνόμαζε «κλητορίστικα».

Διὰ νὰ κτυπήσῃ δὲ ὁ Βρατσᾶνος τὰ κακοποιᾶ στοιχεῖα καὶ τοὺς διαβοήτους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τραμπούκους, καθὼς καὶ τοὺς παλληκαράδες ποὺ εἶχαν ἀποβῆ ἀληθινὲς μάστιγες τῆς Πρωτευούσης, ἐργάσθηκε διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μεθόδου ἢ καὶ κατὰ τὸ «πάσσαλος πασσάλῳ ἐκκρούεται» καὶ κατέταξεν ὡς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας ὀνομαστοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης παλληκαράδες, ἀλλὰ ἀνθρώπους μὲ γνωστὴν πλέον τιμιότητα.

Τέτοιου θάρρους ἄνθρωπος ἦτο ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὥστε συχνὰ νὰ συμπλέκεται προσωπικῶς μαζὶ μὲ τοὺς κακοποιοὺς καὶ τοὺς τραμπούκους, δι' αὐτὸ καὶ πολλὲς φορὲς ἐκινδύνευε ἡ ζωή του.

Ὁ ἴδιος σὲ τρομακτικὲς καὶ πολυανθρώπους συμπλοκὲς εἶχε φονεύσει ἐν ὥρᾳ ἀμύνης ἢ εἶχε τραυματίσει διασήμους κακοποιοὺς καὶ ἔτσι κατώρθωσε ἐμπνέων τὸν φόβον καὶ τὸν σεβασμὸν νὰ παγιώνῃ σχετικὴν τάξιν καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὴν Ἀθήνα.

Ἱστορικὴ ὑπῆρξεν ἡ συμπλοκή του, ποὺ ἐκράτησε πολλὲς ὥρες πλησίον εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Θεοδώρων. Τότε ὁ Βρατσᾶνος συνεπλάκη μετὰ φοβερῶν κακούργων καὶ εἶναι θαῦμα πῶς διεσώθη, διότι τοῦ εἶχαν στήσει ἐνέδραν διὰ νὰ τὸν φονεύσουν καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ αὐτόν. Κατόπιν τούτων, οἱ κακοποιοὶ τὸν ἔτρεμαν καὶ ἀπέφευγαν νὰ τὸν συναντήσουν, ἐνῷ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ οἱ φιλήσυχοι ἄνθρωποι τὸν ἐλάτρευαν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς τὸν ἐτίμα ἀργότερα διὰ τῆς φιλίας Του.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὶς τόσες καὶ τοιούτου εἴδους ὑπηρεσίες καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεξε κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, πολλὲς φορὲς δὲ μέχρις αὐτοθυσίας, ὅταν ἀπέθανε εἰς ἡλικίαν μόλις πενῆντα ἐτῶν, ἂν καὶ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε διατελέσει Νομάρχης καὶ Βουλευτής, δὲν ἄφησε χρήματα εἰς τὴν χήραν Φλώραν Βρατσάνου, ἡ ὁποία ἐπέρασε πάμπτωχος τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της, πεθαίνοντας σχεδὸν ἀπὸ τὴν πεῖνα, διότι ἡ πενιχρὰ σύνταξις ἐκ σαράντα δραχμῶν ποὺ τῆς ἐχορηγήθη, μόλις ἐπαρκοῦσε διὰ τὴν διατροφήν της.

Οὕτω μὲ τὸν Δημοσθένην Βρατσᾶνον, ποὺ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ἀξιόλογος Διευθυντὴς τῆς πρώτης μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὄθωνος Ἀστυνομίας Πόλεων, ἐπαγιώθη ἡ τάξις καὶ ἡ ἀσφάλεια εἰς τὴν Ἀθήνα καὶ ἐσυνειδητοποιήθη πλέον ἡ ἐκτίμησις τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἐφάνη πάντοτε ἀνταξία τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης μὲ τὴν ὁποίαν τὴν περιβάλλουν ἔκτοτε οἱ Ἀθηναῖοι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΚΟΥΖΕΣ

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΠΕΤΙΟ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Παρισίων
κ. **M. ARNAL**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τοιαῦται ὑπῆρξαν αἱ πρῶται διαπιστώσεις τῶν ἀστυνομικῶν, αἵτινες ὡς ἐκ τῆς μεγίστης σπουδαιότητός των δὲν κατέλιπον ἀμφιβολίαν τινὰ περὶ τῆς σημασίας τῶν εὑρημάτων.

Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑφίστατο πλέον περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς οἰκίας, ἥτις ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς ἀληθὲς σφαγεῖον ὅπου ὁ θάνατος προεκαλεῖτο κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ παραπλανήσῃ τὸν ἀνακρίνοντα.

Ὁ Πετιὸ πρὸ τῆς Δικαιοσύνης

Πράγματι δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ τις ὑπὸ ποίας συνθήκας ἤρχισεν ἡ ἄνευ προηγουμένου ὑπόθεσις αὕτη.

Ἡ κατοχή, ἡ ἐκτέλεσις ὁμήρων καὶ ὑπόπτων, αἱ συλλήψεις ὑπὸ τῶν διαφόρων «Γκεσταπὸ» οἱ ὁποῖοι διεμοιράζοντο τὴν «ἐργασίαν» ταύτην, ὁδηγεῖ εἰς τὴν σκέψιν ὅτι τὸ μέγαρον τοῦ ἰατροῦ Πετιὸ ἀπετέλει ἴσως τὴν ἕδραν μιᾶς τῶν ὀργανώσεων τούτων τῶν Γερμανῶν.

Ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν εἶχεν ἡ ὑπόθεσις, ὁ κυριώτερος μάρτυς δὲν εὑρίσκετο ἐκεῖ διὰ νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριον, καθόσον ὁ ἀπαίσιος ἰατρὸς εἶχε φροντίσει νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τῆς κατοικίας του.

Αἱ διαπιστώσεις, αἱ γενόμεναι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὸ ὀστεοφυλάκιον τῆς ὁδοῦ Λεζυέρ, ἂν καὶ ἀπεδείκνυον τὸν συστηματικὸν χαρακτῆρα τῶν ἐν αὐτῷ διαπραχθέντων φόνων, ἐν τούτοις, οὐδεμίαν παρεῖχον δυστυχῶς ἄλλην πληροφορίαν ἐπιτρέπουσαν εἰς τοὺς ἐνεργοῦντας τὴν ἀνάκρισιν νὰ ἀνακαλύψωσι τὸ νῆμα τῆς Ἀριάδνης εἰς τὸ ὁποῖον ἐναγωνίως ἀπέβλεπον.

Κατ' ἀνάγκην ἔπρεπε ν' ἀρκεσθῶμεν μόνον εἰς τὰς ἐκτιμήσεις τῶν ἐμπειρογνωμόνων, οἵτινες μεθ' ὑπομονῆς εἶχον περιεργασθῇ καὶ ἐξετάσει τὰ πτώματα καὶ τὰ γυμνὰ ὀστᾶ.

Ὅ,τι ἠδύνατο νὰ θεωρηθῇ βέβαιον ἦτο ὅτι τὰ τεμάχια τῶν σκελετῶν καὶ τὰ ὀστᾶ ἀνῆκον ὅλα εἰς ἀνθρώπινα ὄντα καὶ προήρχοντο ἀπὸ δέκα τουλάχιστον ἄτομα : 5 γυναῖκας καὶ 5 ἄνδρας.

Ἐν τούτοις ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς ἐνεφανίζετο πολὺ κατώτερος τοῦ πραγματικοῦ, καθ' ὅσον σημαντικὸς ἀριθμὸς μικρῶν τεμαχίων ἡμιασβεστοποιηθέντων δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ χρησιμεύσουν διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς ταυτότητος τοῦ εἰς ὃν ἀνῆκον σκελετοῦ.

Οὐδαμοῦ παρετηρήθησαν ἰδιαίτερα τεκμήρια, ἰδίως καταγμάτων. Τὰ κατάγματα τὰ ὁποῖα ὑπῆρχον ἐπί τινων μακρῶν ὀστῶν εἶχον ἐπενεχθῇ μετὰ θάνατον.

Οὐδὲν βλῆμα ἀνευρέθη μεταξὺ τῶν ὑπολειμμάτων, ἡ δὲ ἀνίχνευσις δηλητηρίων ἀπέβη ἀρνητική.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς γενομένους τεμαχισμούς, ὁ τρόπος καθ' ὃν οὗτοι ἐγένοντο, προέδιδεν ἀκριβῆ γῶσιν τῆς ἀνατομίας καὶ μεγάλην λόγῳ πείρας εὐχέρειαν εἰς τὴν χρῆσιν τῆς σμίλης.

Λεπτομερὴς ἔρευνα ἐνεργηθεῖσα εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Πετιό, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κωμαρτέν, ἀπέληξε μόνον εἰς τὴν ἀνεύρεσιν 504 φυσίγγων ὑδροχλωρικῆς μορφίνης, πρᾶγμα ἀποδεικνῦον ὅ,τι ἦτο ἤδη γνωστὸν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ Πετιὸ ἐπεδίδετο τακτικὰ εἰς τὴν ἐμπορίαν ναρκωτικῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τοὺς τεμαχισμούς, ἡ ἀνάκρισις δὲν παρέλειψε νὰ συσχετίσῃ τὰ τεμάχια τοῦ ἐγκληματικοῦ ἐργαστηρίου τῆς ὁδοῦ Λεζυέρ, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀνεφέρομεν ἤδη, συνεκοινώνει μετὰ τῶν ὑπονόμων, μέ τινα ἀνθρώπινα ὑπολείμματα ἀνασυρθέντα ἐκ τοῦ Σηκουάνα.

Τὰ ὑπολείμματα ταῦτα, κορμοὶ καὶ μέλη, εἶχον ἐξετασθῇ ὑπὸ τοῦ ἰατροδικαστοῦ, εἰς ὃν οὐδεμία ἀμφιβολία ἀπέμενεν ὅτι ὁ δράστης τοῦ τεμαχισμοῦ ἐγνώριζεν ἄριστα τὴν ἀνατομίαν, καθὼς καὶ τὸν χειρισμὸν τῆς σμίλης.

Τὴν 8ην Αὐγούστου 1942 ἀνευρέθησαν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα 20 τεμάχια ἀνήκοντα εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. Ἡ πραγματογνωμοσύνη ἀπεκάλυψεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ νεαροῦ παιδὸς ἡλικίας ὀκτὼ περίπου ἐτῶν, καὶ μιᾶς γυναικὸς 40 ἕως 50 ἐτῶν. Ἀλλὰ τοῦτο ἦτο τὸ μόνον ὅπερ κατέστη δυνατὸν νὰ ἐξακριβωθῇ.

***

Ὑπὸ τοιούτους ἐλάχιστα εὐνοϊκοὺς ὅρους ἡ ἀνάκρισις ἐπροχώρει μετὰ κόπου. Οἱ ἐπιθεωρηταὶ συνέλεξαν μετὰ δυσκολίας τῇδε κακεῖσε καταθέσεις, μαρτυρίας καὶ παράπονα.

Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν ἀνεφέρθησαν διάφοροι ἐξαφανίσεις καὶ εἰς τινας ἐκ τούτων ἐφέρετο ἀναμεμιγμένος ὁ ἰατρὸς Πετιό. Ἀλλ' ἡ κατάστασις παρέμενεν ἐν τῷ συνόλῳ σκοτεινή, ἀφοῦ ὁ κύριος ἔνοχος ἐξηκολούθει νὰ διαφεύγῃ τὴν σύλληψιν.

Οὕτως ἐξηκριβώθη ὅτι τὴν 22αν Μαρτίου 1942 ἕνας κύριος Ζὰν Βὰν Μπέβερ, διαμένων ἐν Παρισίοις εἰς τὴν ὁδὸν Πιάτ, ἐξηφανίσθη μυστηριωδῶς. Ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψεν ὅτι ὁ Βὰν Μπέβερ εἶχε γνωρισθῇ, μέσῳ τῆς ἐρωμένης του, μὲ τὸν Πετιό. Ἡ ἐρωμένη τοῦ Βὰν Μπέβερ, τοξικομανὴς οὖσα, ἐλάμβανεν ἀπὸ τὸν ἰατρὸν φύσιγγας ἡρωΐνης. Ἡ ἰδία εἶχεν ἐπίσης κατορθώσει νὰ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸν Πετιὸ συνταγὰς ὑπογραφομένας ὑπ' αὐτοῦ πρὸς χάριν της καὶ ἐκδιδομένας εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἐραστοῦ της Βὰν Μπέβερ, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμνε χρῆσιν ναρκωτικῶν.

Τὴν 13ην Φεβρουαρίου 1942 ὁ Βὰν Μπέβερ καὶ ἡ ἐρωμένη του συνελήφθησαν, ἀπαγγελθείσης κατηγορίας κατ' αὐτῶν, ὡς καὶ κατὰ τοῦ χορηγήσαντος τὰς συνταγὰς Πετιό. Ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ ὁ Πετιὸ ὑπεστήριξε μεθ' ὅλης τῆς διακρινούσης αὐτὸν πειστικότητος, ὅτι ὁ Βὰν Μπέβερ ἦτο ὄντως τοξικομανής. Ὁ δικαστὴς δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ πράξῃ ἄλλο τι ἢ νὰ ἐπιφορτίσῃ πραγματογνώμονα ἵνα ἐξετάσῃ τὸν Βὰν Μπέβερ. Ὅλοι οἱ κατηγορούμενοι ἀπελύθησαν προσωρινῶς.

Τότε ἀκριβῶς ὁ Βὰν Μπέβερ, ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ πραγματογνώμονος, ἐξηφανίσθη αἰφνιδίως.

Δευτέρα ἐξαφάνισις, συνταρακτικωτέρα τῆς πρώτης. Τὴν 25ην Μαρτίου 1942 μία γυνὴ ὀνόματι Κάϊτ, ἡλικίας 54 ἐτῶν, διαμένουσα εἰς τὴν ὁδὸν Ὑσὲτ, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς οἰκίας της διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ἰατρεῖον Πετιό. Ἡ ἀπουσία της ἐπρόκειτο νὰ εἶναι βραχεῖα, ἀλλ' οὐδεὶς ἔκτοτε τὴν ἐπανεῖδε.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως ἐγένετο συσχέτισις μὲ τὴν προηγουμένην ὑπόθεσιν. Πράγματι, ὅπως συνέβη καὶ μὲ τὸν Βὰν Μπέβερ, ὁ Πετιὸ εἶχε χορηγήσει συνταγὰς ἡρωΐνης ἐπ' ὀνόματι τῆς κ. Κάϊτ, οὐδόλως ἀναμεμιγμένης εἰς τὴν ἀθέμιτον ἐμπορίαν, διότι τὰς λαμβανομένας φύσιγγας ἐχρησιμοποίει ἡ κόρη της.

Ὅταν ἡ τελευταία αὕτη συνελήφθη καὶ ἀπηγγέλθη κατ' αὐτῆς κατηγορία ἐπὶ ἐμπορίᾳ καὶ χρήσει ναρκωτικῶν, ὁ Πετιὸ ἐφοβήθη μήπως ἡ κ. Κάϊτ ἐξεταζομένη ἀποκαλύψῃ τὰς παρανόμους πράξεις του.

Πρὸς τοῦτο μετέβη παρ' αὐτῇ καὶ τὴν ἔπεισε νὰ δεχθῇ ὅπως ὑποβληθῇ εἰς δωδεκάδα ἐνέσεων εἰκονικῶν, διαβεβαιώσας αὐτὴν ὅτι διὰ τούτου ἡ τιμωρία τῆς θυγατρός της θὰ ἦτο ἐλαφροτέρα. Ἀλλὰ ἡ κ. Κάϊτ ἀντελήφθη μετ' ὀλίγον ὅτι εἶχεν ἐμπλακῇ εἰς μίαν κολάσιμον σκηνοθεσίαν, ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἐξαπάτησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ Πετιό, εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτέν, διὰ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ δριμείας παρατηρήσεις.

Ὑπ' αὐτὰς ἀκριβῶς τὰς συνθήκας ἡ κ. Κάϊτ ἐξηφανίσθη. Ἡ Ἀστυνομία ἐπελήφθη προανακρίσεων κατ' ἀγνώστου ἐπὶ δολοφονίᾳ ἢ παρανόμῳ κρατήσει.

Ὁ Πετιὸ ἀνακρινόμενος ἐβεβαίωσε τὴν πλήρη αὐτοῦ καλὴν πίστιν, ἔρευνα δὲ γενομένη εἰς τὴν ὁδὸν Κωμαρτὲν ἀριθ. 66, οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἀπέδωκεν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνεργείας ταύτης οὐδὲν στοιχεῖον προέκυψε δυνάμενον ν' ἀποκαλύψῃ τὴν ὕπαρξιν τῆς δευτέρας κατοικίας του, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεζυέρ.

***

Τὸ 1941 μία γυνὴ ὀνόματι Νέλλη Ὀτέν, ἡλικίας 22 ἐτῶν, διαμένουσα ἐν Νεβὶλ—Γκαρνιὲ (Οὐάζ), φοβουμένη ὅτι ἦτο ἔγκυος, ἦλθεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ ὑποστῇ ἔκτρωσιν καὶ πρὸς τοῦτο ἐπεσκέφθη ἕνα ἰατρόν. Ὀλίγας ἡμέρας βραδύτερον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν της. Ὅπως συμβαίνει συνήθως εἰς παρομοίας περιπτώσεις, καὶ ἐδῶ ἡ ἔνοχος διέπραξε τὴν ἀπρονοησίαν νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν περιπέτειάν της εἰς τὸν κύκλον τῶν γνωστῶν της, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καταγγελθῇ εἰς τὰς τοπικὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχάς. Ἀλλόφρων ἐκ τῆς ταραχῆς ἡ κ. Ὀτὲν ἀνεχώρησεν ἐκ νέου διὰ Παρισίους, μὲ σκοπὸν νὰ λάβῃ ἀπὸ τὸν ἰατρὸν ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε περιθάλψει πιστοποιητικὸν διευκρινίζον ὅτι εἶχε τύχει θεραπείας διὰ μίαν τελείως διαφορετικὴν «πάθησιν».

Ἡ κ. Ὀτὲν οὐδέποτε ἐπανενεφανίσθη εἰς τὴν κατοικίαν της, αἱ δὲ ἐπιχειρηθεῖσαι τότε ἀναζητήσεις οὐδεμίαν ἐπέτυχον διαλεύκανσιν, καὶ τοῦτο διότι τὸ ὄνομα τοῦ ἰατροῦ Πετιὸ ἀνεμίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μόνον μετὰ πάροδον πολλοῦ χρόνου, δεδομένου ὅτι ἡ οἰκογένεια τῆς Ὀτὲν δὲν ἔκρινε σκόπιμον νὰ ἀναφερθῇ εἰς τὴν δικαιοσύνην καθ' ὃν χρόνον ἐξειλίσσοντο τὰ ἀνωτέρω γεγονότα.

Τὴν 20ὴν Ἰουνίου 1942 ὁ Ἑβραῖος ἰατρὸς Μπρυμπέργκερ, ἐγκατεστημένος εἰς τὸ προάστιον Σαὶν-Ντενὶ τῶν Παρισίων, ἐκλήθη εἰς τὸ τηλέφωνον περὶ ὥραν 8.30'. Ὁ συνομιλητής του τῷ ὥριζεν συνέντευξιν εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν σιδηρόδρομον Ἐτουάλ, διὰ νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν ἑνὸς ἀσθενοῦς. Ὁ ἰατρὸς Μπρυμπέργκερ ἐξηφανίσθη τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι, χωρὶς νὰ ἀφήσῃ ἴχνη.

Μόνον πολλὰ ἔτη βραδύτερον, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀνακρίσεως, ἐπιστολαί τινες ἔθεσαν τὸν ἀνακριτὴν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἰατροῦ Πετιό, ὁ ὁποῖος ὅμως ἠρνήθη νὰ ἀπαντήσῃ.

Τὴν 13ην Αὐγούστου 1942 ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀπελαθέντων Ἑβραίων ἀνέφερεν εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης τὴν ἐξαφάνισιν τῆς οἰκογενείας Κνέλλερ, προσφύγων ἐκ Γερμανίας, ἀποτελουμένης ἐκ τριῶν ἀτόμων.

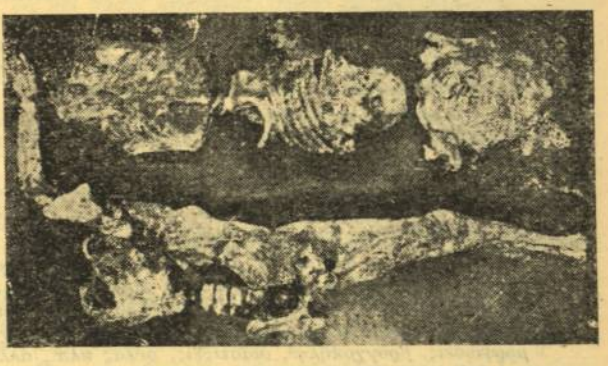
Ἡ ἀνάκρισις διεπίστωσεν ἀμέσως ὅτι ἡ οἰκογένεια Κνέλλερ εἶχεν ἔλθει τὸν Ἰούλιον τοῦ 1942 εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν Πετιό. Οὐχ ἧττον οἱ ἀστυνομικοί, συνεχίζοντες τὰς ἐρεύνας των εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὠσέρ, κατώρθωσαν νὰ συλλάβωσι τὴν σύζυγον Πετιό, τὸ γένος Λαμπλαὶ Ζωρζέτ, ἐτῶν 44, ἡ ὁποία μετῆχθη εἰς Παρισίους μετὰ τοῦ Μωρὶς Πετιό, ἀδελφοῦ τοῦ ἰατροῦ, ἠλεκτρολόγου ἐν Ὠσέρ.

Ἡ πρώτη ἐβεβαίωσεν ὅτι οὐδεμίαν ἔχει γνῶσιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ συζύγου της, ἠναγκάσθη ἐν τούτοις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε λάβει παρ' αὐτοῦ κοσμήματα μεγάλης ἀξίας, τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσιν.

Ἐξ ἄλλου ὁ Μωρὶς Πετιὸ ὡμολόγησεν ὅτι ἐπρομήθευσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του 400 χιλιόγραμμα κεκαυμένης ἀσβέστου, ἡ ὁποία ἐχρησίμευσε διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν πτωμάτων.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ μάρτυρος τούτου ὑπῆρξεν ἐξόχως ἀποκαλυπτική, καθ' ὅσον, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πληροφοριῶν του, ἐπετεύχθη ἡ ἀνακάλυψις ἐν Κουρσὸν-Λὲ-Καρριέρ, ἐντὸς ἀχυρῶνος ἀνήκοντος εἰς ἕνα ὀνόματι Νοϊχόϊζεν, 39 βαλιτσῶν τὰς ὁποίας ὁ Μωρὶς Πετιὸ εἶχε μεταφέρει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Λεζυὲρ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ θέρους τοῦ 1943.

Τὸ περιεχόμενον τῶν βαλιτσῶν, τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δοθῇ λεπτομερὴς περιγραφή, θὰ ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον κατάστημα νεωτερισμῶν: 75 χειρόμακτρα, 95 γυναικεῖα ὑποκάμισα, 10 πυτζάμες, 9 σινδόνια, 320 ρινόμακτρα, 30 ἐνδυμασίαι, 21 πῖλοι, 48 ἐσώβρακα, 101 ἀνδρικὰ ὑποκάμισα, 21 σακκίδια χειρὸς (τσαντάκια), 74 γυναικεῖες ἐσθῆτες, 18 ἐπανωφόρια, 35 ποδήρεις γυναικεῖοι μανδύαι, 12 ἀνδρικὰ ἐπανωφόρια, 21 πουδριέραι, 22 ψῆκτραι ὀδόντων, 16 ραβδία ἐρυθροῦ ψιμμυθίου χειλέων, μία περισκελὶς παιδικῆς πυτζάμας, 75 ζεύγη ὑποδημάτων.

Μερικὰ τεμάχια ἀπὸ τὸ ὀστεοφυλάκιον τοῦ Πετιὸ

Χάρις εἰς τὴν σπουδαιοτάτην αὐτὴν ἀνακάλυψιν οἱ ἐνεργοῦντες τὴν ἀνάκρισιν κατώρθωσαν, τῇ βοηθείᾳ τῶν ἐπὶ διαφόρων ἀντικειμένων διαπιστωθεισῶν ἐνδείξεων, νὰ ἀνεύρωσιν, ὑπομονητικῶς ἐργασθέντες, τὰς οἰκογενείας τῶν θυμάτων καὶ νὰ συσχετίσουν στενώτερον ἤδη τὰ πτώματα τῆς ὁδοῦ Λεζυὲρ μὲ τὸν τερατώδη ἰατρόν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐξακριβωθέντων θυμάτων τοῦ Πετιὸ ἀνῆλθε τελικῶς εἰς 26, ἐξ ὧν 15 Ἑβραῖοι, 4 μαστρωποί, 4 κοιναὶ γυναῖκες καὶ 3 ἄτομα ἀναμιχθέντα εἰς δικαστικὰς ὑποθέσεις ἐνοχλητικὰς διὰ τὸν Πετιό.

Τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1944 ὁ Μαρσὲλ Πετιὸ συνελήφθη τέλος εἰς τὸν Σταθμὸν τοῦ ἠλεκτρικοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Σαὶν Μαντὲ-Τουρὲλ ὑπὸ Ἀξιωματικῶν τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Μελετῶν καὶ Ἐρευνῶν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεώς του, ὁ Πετιὸ ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ περίστροφον πλῆρες, ποσὸν 31.000 φράγκων, δελτίον τῶν πατριωτῶν ἐθνοφυλάκων, ἐντολὰς ἐπιτάξεως ἐν λευκῷ, ἐντολὴν ἀποστολῆς καὶ ἔγγραφα ταυτότητος ἐκδεδομένα ἐπ' ὀνόματι τοῦ λοχαγοῦ Βαλερύ.

Πράγματι ὁ «Λοχαγὸς Βαλερὺ» ἦτο Ἀξιωματικὸς προσκεκολλημμένος παρὰ τῷ Διοικητῇ τοῦ Ἐμπέδου Τμήματος τοῦ 1ου Τάγματος Ἐθνοφρουρᾶς. Εἶχε παρουσιασθῇ αὐθορμήτως εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦτον τὴν ἐπαύριον ἤδη τῆς ἀπελευθερώσεως, κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον 1944, ἀφοῦ διῆλθεν ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν 10ην διοικητικὴν περιφέρειαν, ὅπου ἐπραγματοποίησε τὰ μακκιαβελικὰ γεννήματα τῆς διανοίας του.

Ἰδοὺ καὶ δεῖγμα τῆς ἀγγελίας τὴν ὁποίαν ὁ «ἰατρὸς Πετιὸ» ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μέλλουσαν πελατείαν του:

«Κύριε

«Παρακαλεῖσθε ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ λάβητε ὑπὸ σημείωσιν ὅτι τὸ ἰατρεῖον τοῦ » πρώτου ὀρόφου τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κωμαρτὲν 66 κτιρίου, τὸ ὁποῖον προηγουμένως διετή- » ρουν ὁ ἰατρὸς Γκαρνιὲ καὶ ὁ γνωστὸς ἰατρὸς Βαλερὺ (πτυχιοῦχος Πανεπιστημιακῆς » Σχολῆς Γαλλίας), ἀναλαμβάνει ἐφεξῆς ὁ ἰατρὸς Μαρσὲλ Πετιό, πτυχιοῦχος τῆς Ἰατρικῆς » Σχολῆς Παρισίων ἐν ἔτει 1921, Γενικὸς Σύμβουλος τῆς Ὑόν, τέως ἐσωτερικὸς ἰατρὸς » τῶν Νοσοκομείων καὶ Ἰατρὸς Νοσοκομείου καὶ Ἀσύλου, Διευθυντὴς Κλινικῆς, προϊ- » στάμενος τῆς Μονίμου Ἰατρικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Σηκουάνα.

«Τὸ ἰατρεῖον τοῦτο, εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων, σᾶς παρέχει πᾶσαν εὐκολίαν » προσελεύσεως (λεωφορεῖα, ἠλεκτρικὸς σιδηρόδρομος ἀπὸ τοὺς σταθμοὺς Σαὶν—Λαζὰρ » καὶ Κωμαρτέν).

«Κέκτηται τὰς νεωτάτας καὶ τελειοτάτας συσκευὰς ἀκτίνων X, UV, UR, ραδιοθερα- » πείας ἐπιπολῆς καὶ ἐν βάθει ραδιενεργῶν οὐσιῶν ἐργαστηρίου γαλβανισμῶν καὶ φαραδι- » σμῶν, ἰονισμοῦ, κρυοθεραπείας, διαθερμίας (ὅλαι αἱ συχνότητες, βραχέα κύματα με- » γάλης ἰσχύος, τεχνητὸς πυρετός), ἠλεκτρικὸν μαχαιρίδιον, χειρουργικὰ ἐργαλεῖα, ὀζονο- » θεραπεία, ἀεροθεραπεία κτλ.

«Χάρις εἰς τὰς τελειοποιημένας αὐτὰς συσκευὰς ὁ ἰατρὸς Μαρσὲλ Πετιὸ δύναται » νὰ ἐξασκῇ τὴν Γενικὴν Ἰατρικήν, τὴν Χειρουργικὴν καὶ τὴν Γυναικολογίαν ὑπὸ τὰς » καλυτέρας δυνατὰς συνθήκας καὶ μὲ ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τῶν τελειοτέρων ὀργάνων » τῶν εἰδικῶν ἰατρῶν.

«Ὁ ἰατρὸς Μαρσὲλ Πετιὸ ὑπῆρξεν εἰσηγητὴς ἐν ἔτει 1921-1923 μιᾶς τεχνικῆς δι' ἧς » ἐπιτυγχάνεται ἀνώδυνος τοκετός. Καὶ τοῦτο ἄνευ ἀναισθησίας, γενικῆς ἢ τοπικῆς καὶ » ἄνευ ὀργάνων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἐπικινδύνων.

«Ἡ μέθοδος αὐτὴ ἐπιτρέπει ἐπίσης τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ πόνου καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη » τὰς μᾶλλον ἐπωδύνους παθήσεις (ἰσχιάδας, ρευματισμούς, νευραλγίαν, ἕρπητα, ζωστῆρα, » νευρίτιδα, ἐξελκώσεις, καρκῖνον).

«Συγγραφεὺς πρωτοτύπων ἔργων ἐπὶ τῶν νευρικῶν ἀσθενειῶν καὶ τῶν νεωτέρων » τρόπων καὶ μέσων θεραπείας των (εἰδικῶς εἰς τὰς παθήσεις μετὰ περιοδικῶν κρίσεων » καὶ τὰς θεραπείας ἀποτοξινώσεως).

«Ἐφαρμόζει ἀπὸ κοινοῦ μετὰ γνωστοῦ φυσιολόγου, μέθοδον τεχνικῆς δι' ἧς ἐπιτυγ- » χάνεται ἡ θεραπεία παντὸς ὄγκου οὐχὶ γενικῆς φύσεως ἢ μὴ ἐπηρεάζοντα ζωτικὰ ὄργανα. » Ὁ ὁρισμὸς αὐτὸς περιλαμβάνει οὐχὶ μόνον τὰ ἐξωτερικὰ ἢ ἐσωτερικὰ γάγγλια, σαρκώ- » ματα, τὰ λιπώματα, πολύποδας, ἐκβλαστήσεις, ἀκροχορδῶνας, ἐρυθρὰς κηλίδας, παρα- » μορφώσεις, βρογχοκήλην, διαστίξεις, οὐλάς κλπ., ἀλλ' ἀκόμη καὶ τοὺς ἰνώδεις ὄγκους » καὶ τοὺς κακοήθεις ὄγκους, ἢ καρκίνους ἀκόμη καὶ ἐν βάθει, πρὸ τῶν τελικῶν των μετα- » στάσεων.

«Ὁ τρόπος θεραπείας τῶν ἑλκῶν, τῶν κιρσῶν, τῶν αἱμορροΐδων εἶναι προφανῶς » λίαν ταχὺς καὶ δίδει ἀποτελέσματα ὁριστικά.

«Ἀνάλογοι ἀρχαὶ ἐπιτρέπουσι τὴν ρύθμισιν τῆς λειτουργίας τῶν ἐνδοκρινῶν ἀδένων » καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐλαττωματικῶν γενικῶν καταστάσεων ἀρτηριοσκληρύνσεως, ἀναι- » μίας, παχυσαρκίας, κλιμακτηρικῆς περιόδου, διαβήτου, καρδιακῶν ἢ νεφρικῶν ἀνεπαρκει- » ῶν, ἀρθριτίδων, νευρικῶν ἐξαντλήσεων, γεροντικῆς ἐξαντλήσεως.

«Δι' ἰδίων μεθόδων ἐπιτυγχάνεται ταχέως προσδιορισμὸς τῶν δόσεων τῶν φαρμα- » κευτικῶν οὐσιῶν, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀναγκαῖαι εἰς τὸν ὀργανισμόν, τῇ βοηθείᾳ καταλλήλων » καταλυτῶν, χημικῶν, μικροβιολογικῶν καὶ φυσικῶν. Ὁ ἔλεγχος ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συ- » στήματος καὶ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ὀξόζον (ὄζον, λίαν συμπεπυκνωμένον δι' » εἰδικῆς συσκευῆς), ἠλεκτροθεραπεῖαι, ἰονισμοί, ραδιοθεραπεῖαι.

«Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν δεδομένων τούτων ἐπιτρέπει τὸν δεκαπλασιασμὸν τῶν ἀποτελε- » σμάτων ἄνευ αὐξήσεως τῶν φαρμακευτικῶν δόσεων καὶ ἀποδίδει καταφανῆ ἀποτελέσματα » εἰς τὰς πλέον ἐπιμόνους καὶ δυσιάτους νόσους, καὶ εἰς τὰς πλέον ἀπελπιστικὰς περιπτώ- » σεις, ἰδίως δὲ εἰς τὰς παθήσεις τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ὀξείας καὶ χρονίας, τὴν » γρίππην, τὴν πνευμονίαν, τὸ πνευμονικὸν ἐμφύσημα, τὸ ἄσθμα καὶ πρὸ πάντων τὴν φυ- » ματίωσιν, εἰς τὰς μεταδοτικὰς νόσους τοῦ αἵματος, τὰς γαστρίτιδας, ἐντερίτιδας, σκωλη- » κοειδίτιδας, νεφρίτιδας, δοθιηνώσεις, σαλπιγγίτιδας, βλεννορροίας, συφιλίδας (μετὰ » προσθήκης τῆς ὀροθεραπείας καὶ τῆς θεραπείας δι' αὐτεμβολίων), εἰς τὰς ὀργανικὰς ἀσ- » θενείας τῶν ὀστῶν, εἰς τὰ γενικευθέντα νεοπλάσματα, τὰς παθήσεις τῆς καρδίας, τοῦ » ἥπατος ἢ τοῦ στομάχου, καὶ εἰς τὰς κοπώσεις.

«Χάρις εἰς τὰ ταχέα μέσα μεταφορᾶς ὁ ἰατρὸς Πετιὸ δύναται νὰ ἀνταποκριθῇ ταχύ- » τατα εἰς τὰς προσκλήσεις τὰς γινομένας διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τηλεφώνου του: Πιγκὰλ 77-11.

«Δέχεται λίαν προθύμως νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ θεράποντος ἰατροῦ, ὅταν ἡ περί-
» πτωσις ἔχῃ ἀνάγκην τῶν μέσων τὰ ὁποῖα διαθέτει ἢ ὅταν εἶναι χρήσιμος ἡ προσφυγὴ
» εἰς τὰς ἀτομικάς του μεθόδους.

«Αἱ ζητούμεναι ἀμοιβαὶ εἶναι προσιταὶ ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πλέον περιωρισμένα βα-
» λάντια.

«Αἱ διατυπώσεις τῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων καὶ τῶν δυστυχημάτων τῆς ἐργασίας
» γίνονται προθύμως δεκταί. Ὁ ἰατρὸς Μαρσὲλ Πετιό, παλαιὸς πολεμιστής, ἀποστρατευ-
» θεὶς ὡς καταστὰς ἐκ τοῦ πολέμου ἀκατάλληλος διὰ τὸ στράτευμα, θὰ θεωρήσῃ πάντοτε
» πολὺ τιμητικὴν δι' αὐτὸν τὴν παρὰ τῶν παλαιῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν συνταξιούχων
» ἐπιδειχθησομένην ἐμπιστοσύνην. Δέχεται τὰς διατακτικὰς τῆς δωρεὰν περιθάλψεως.

«Διευθυντὴς ὢν δύο κλινικῶν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ ἐκλεκτῶν συνεργατῶν, εἰς τοὺς
» διαφόρους τομεῖς τῶν Παρισίων καὶ τῶν περιχώρων, διαθέτων δὲ νοσοκομειακὰ ὀχήματα
» καὶ κατάλληλον φορητὸν ἐξοπλισμὸν ὀργάνων, ἀναλαμβάνει τὰ ἔργα καὶ καθήκοντα διευ-
» θυντοῦ ἰατροῦ τῆς Μονίμου Ἰατρικῆς Ὑπηρεσίας.

«Ἡ ὀργάνωσις αὐτὴ καθιστᾷ δυνατὴν τὴν ἄμεσον ἰατρικὴν συνδρομὴν ἡμέρας τε καὶ
» νυκτὸς διὰ τὰς ἐπειγούσας περιπτώσεις εἰς τὴν πελατείαν τῶν ἐμπόρων, ξενοδόχων, ἐνοι-
» κιαστῶν, ἑστιατόρων, διευθυντῶν θεαμάτων ἄνευ προηγουμένης ἀναλήψεως ὑποχρεού-
» σεως.

«Οἱ ἀνωτέρω ἀπαλλάσσονται οὕτω πάσης περιττῆς δαπάνης, πάσης εὐθύνης ἐξ ἀπε-
» ρισκεψίας ἢ ἀκριτομυθίας, ὡς καὶ πάσης ἀνησυχίας. Ἀρκεῖ νὰ τηλεφωνήσουν: Πιγκὰλ
» 77-11.

«Οἱ ἰδιῶται δύνανται νὰ προσφεύγωσιν εἰς τὸ ἰατρεῖ-
»ον ἐν πάσῃ ἐλευθερίᾳ κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ θεράπον-
»τος ἰατροῦ.

«Ἐν περιπτώσει ἀνάγκης ἐξασφαλίζεται ἡ ταχεῖα εἰσαγωγὴ εἰς ἵδρυμα δημόσιον
» ἢ ἰδιωτικόν, κατ' ἀρέσκειαν.

« Ὁ ἰατρὸς Μαρσὲλ Πετιὸ ζητεῖ συγγνώμην διὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ κοινοῦ
» τούτου τρόπου δημοσιότητος, ἵνα πληροφορήσῃ τὸ κοινὸν περὶ τῆς ἐγκαταστάσεώς του
» εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων, διὰ πᾶσαν ἰατρικὴν συμβουλὴν καὶ περίθαλψιν οἴκοι, ζη-
» τουμένην ἀπὸ οἰκογενειακὸν ἰατρόν, ἐπίσης διὰ τὰς εἰδικὰς θεραπείας τὰς προηγουμένως
» μνημονευθείσας περιληπτικῶς.

«Ὁ ἰατρὸς Μαρσὲλ Πετιὸ θὰ σᾶς εἶναι ἰδιαιτέρως εὐγνώμων ἐὰν εὐαρεστηθῆτε νὰ
» σημειώσητε εἰς τὸ σημειωματάριόν σας τὴν διεύθυνσίν του, ὁδὸς Κωμαρτὲν ἀριθ. 66,
» Παρίσιοι IX, καὶ τὸν ἀριθμὸν τηλεφώνου του: Πιγκὰλ 77-11.

«Ἐπισκέψεις ἐπὶ συνεντεύξει καὶ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 13ης μέχρι τῆς 15ης ὥρας.

«Τὸ Σάββατον ἀπὸ τῆς 13ης μέχρι τῆς 19ης ὥρας.

«Τὴν Τρίτην καὶ τὴν Πέμπτην ἀπὸ τῆς 18ης μέχρι
»καὶ τῆς 20ῆς ὥρας».

Προφασιζόμενος τὴν ἀνάγκην ἐνεργείας ἀνακρίσεως διὰ κάποιον Βετερβάλντ, ἰατρόν, τοῦ ὁποίου εἶχε μάθει τὴν ἐξαφάνισιν, παρουσιάσθη εἰς τὴν μητέρα τούτου καὶ ὅταν ἀπῆλθε τῆς οἰκίας της ὁ Πετιὸ ἦτο κάτοχος ὅλων τῶν ἐγγράφων ταυτότητος, ἀστικῆς καὶ στρατιωτικῆς καταστάσεως, καθὼς καὶ τῶν διπλωμάτων τοῦ συνα-
δέλφου του.

Ἡ καρποφόρος αὐτὴ ἐνέργεια ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Πετιὸ νὰ καταταγῇ εἰς τὸν τακτικὸν στρατόν, ὅπου ἀνευρέθη ὑπὸ τὸ ὄνομα Βετερβάλντ, ἐπονομαζόμενος Βαλερύ.

(Συνεχίζεται)

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ο ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟΣ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΣΥΓΧΑΙΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΗΡΗΘΕΙΣΑΝ ΤΑΞΙΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

Αἱ ἐφετειναὶ ἐκλογαὶ ὑπῆρξαν πρότυπον δημοκρατικῆς, ἀμερολήπτου καὶ πολιτισμένης διεξαγωγῆς. Οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι κατὰ τὴν προεκλογικὴν κίνησιν καὶ τὴν ἡμέραν τῶν ἐκλογῶν προσέφεραν καὶ τὰς τελευταίας των δυνάμεις εὑρισκόμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς λαϊκῆς θελήσεως, διὰ νὰ ἀσκήσουν οἱ πολῖται τὸ ἐκλογικόν των δικαίωμα μὲ ἠρεμίαν, σοβαρότητα, ἀξιοπρέπειαν καὶ πᾶσαν ἐλευθερίαν. Καὶ ἐπέτυχον ἀπολύτως εἰς τὴν ἀποστολήν των. Ὁλόκληρος ὁ τύπος τῶν Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Πατρῶν ἐξεφράσθη μὲ τὰ πλέον κολακευτικὰ λόγια διὰ τὴν τηρηθεῖσαν ὑποδειγματικὴν τάξιν ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κατὰ τὰς ἐκλογάς. Κατωτέρω δημοσιεύομεν συγχαρητήριον ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπηρεσιακοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐσωτερικῶν κ. Στυλιανοῦ Μανιδάκη, πρὸς τὰ Σώματα Ἀσφαλείας, διὰ τὴν τηρηθεῖσαν τάξιν κατὰ τὰς ἐκλογάς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ δικαίαν ἀναγνώρισιν τῶν ὑπεράνθρωπων προσπαθειῶν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Πρὸς ἁπάσας τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τοῦ Κράτους

«Ἡ συνεχιζομένη ἀνακατάταξις τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας ἔφερεν » ἀντιμετώπους, εἰς τὰς τελευταίας ἐκλογάς, χθεσινοὺς καὶ παλαιοτέρους πολι- » τικοὺς φίλους. Ἡ μονοσταυρία ἐξ ἄλλου προεκάλεσε τοπικοὺς ἀνταγωνισμοὺς » καὶ μεταξὺ ὑποψηφίων τοῦ αὐτοῦ συνδυασμοῦ.

«Ἔτσι ὁ ἐκλογικὸς ἀγὼν προσέλαβε μεγάλην ὀξύτητα.

«Ἐν τούτοις καὶ ὁ προεκλογικὸς ἀγὼν καὶ ἡ ψηφοφορία διεξήχθησαν μὲ » ἀπόλυτον ἐλευθερίαν χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ διαταραχθῇ ἡ τάξις.

«Αἱ ἐκλογαὶ διεξήχθησαν κατὰ τρόπον πραγματικῶς ὑποδειγματικόν.

«Συνετέλεσε βεβαίως εἰς τοῦτο ἡ πολιτικὴ ὡριμότης τῶν Ἑλλήνων ἐκλογέων » καὶ ἡ εὐπρέπεια τῶν πολιτευομένων.

«Ὀφείλεται ὅμως κατὰ πρώτιστον λόγον εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν Σωμάτων » Ἀσφαλείας—Β. Χωρ)κῆς καὶ Ἀστυνομίας Πόλεων—ἐπιδειχθεῖσαν ἀκαταπό- » νητον δραστηριότητα, ἀμεροληψίαν καὶ ἄμεπτον συμπεριφορὰν ἔναντι ὅλων ἄνευ » οὐδεμιᾶς διακρίσεως.

«Ἐξετελέσατε ὅλοι πλήρως τὸ καθῆκον σας καὶ ὡς εὐσυνείδητα ἀστυνο- » μικὰ ὄργανα καὶ ὡς καλοὶ πολῖται ἄξιοι ἐλευθέρας πολιτείας.

«Ἐκφράζω εἰς ὅλους σας τὴν βαθυτάτην ἱκανοποίησιν καὶ τὰ θερμότερα συγ- » χαρητήρια τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἐμοῦ.

«Εἰς τὰς ἀποσταλείσας ὁδηγίας σᾶς προέτρεπα νὰ ἀνανεώσετε τοὺς τίτλους » τιμῆς καὶ συμπαθείας τῶν Σωμάτων σας παρὰ τῷ Ἑλληνικῷ Λαῷ.

«Εἶμαι εὐτυχὴς διότι, ἀπὸ τὴν περιοδείαν μου εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ » ἀπὸ τὰς συνομιλίας μου μὲ ὅλους σχεδὸν τοῦ πολιτευομένους, δύναμαι νὰ σᾶς δια- » βεβαιώσω ὅτι καὶ τὰ δύο Σώματα Ἀσφαλείας οὐδέποτε ἵσταντο ὑψηλότερα εἰς » τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ Κόσμου».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 13 Μαΐου 1958

Ὁ Ὑφυπουργὸς

ΣΤΥΛ. ΜΑΝΙΔΑΚΗΣ

ΠΩΣ ΕΝΝΟΟΥΝ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

—ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΩΝ ΚΩΔΙΞ—

'Αναδημοσίευσις ἐκ τοῦ Περιοδικοῦ,
«'Ο σύντροφος τοῦ στρατιώτου»

Εἶναι πασίγνωστον, ὅτι εἰς τὴν 'Αμερικήν, περισσότερον ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου, προσέχουν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἠθικὴν ἀγωγὴν τοῦ νέου, ἐνδιαφέρονται δι' αὐτὴν καὶ δὲν παύουν νὰ ἀσχολῶνται δι' αὐτήν. 'Εσχάτως εἶχε προκηρυχθῆ διαγωνισμὸς διὰ τὴν σύνταξιν Κώδικος νόμων ἠθικῆς διὰ τοὺς 'Αμερικανοὺς νέους, μὲ βραβεῖον 5.000 δολλαρίων. Καὶ τὸ θέμα ἀλλὰ καὶ τὸ βραβεῖον ἦσαν ἐνδιαφέροντα, διὰ τοῦτο δὲ πολλοὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν. Μεταξὺ τῶν ὑποβληθέντων, τελειότερον εὑρέθη καὶ ἔλαβε τὸ ὡς ἄνω βραβεῖον ὁ Κῶδιξ τοῦ καθηγητοῦ Χάτσινς.

'Επειδὴ ἡ ἠθικὴ εἶναι μία εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται νὰ πράττῃ ὁ 'Αμερικανὸς νέος διὰ νὰ εἶναι ἠθικὸς ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τὸν "Ελληνα, δημοσιεύομεν τὸν πράγματι ὑπέροχον αὐτὸν Κώδικα, ὅστις εἶχεν ὡς ἑξῆς :

'Ο καλὸς 'Αμερικανὸς προσπαθεῖ νὰ γίνῃ δυνατὸς καὶ χρήσιμος πολίτης· διὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ δὲ πρέπει νὰ ζῇ συμφώνως μὲ τοὺς κάτωθι κανόνας.

'Ο νόμος τῆς ἐγκρατείας. Θὰ εἶμαι κύριος τῆς γλώσσης μου καὶ οὐδέποτε θὰ ἐκφράζωμαι ἀγενῶς.

Θὰ εἶμαι κύριος τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ὀρέξεων μου καὶ οὐδέποτε θὰ ἐπιτρέψω νὰ παρεμβληθοῦν αὗται ὡς ἐμπόδια εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων μου.

'Ο νόμος τῆς αὐτοπεποιθήσεως. Θὰ σκέπτωμαι ἀνεξαρτήτως, θὰ φέρω τὰ ἴδια μου βάρη καὶ θὰ ὑπακούω εἰς τοὺς πλέον πεπειραμένους ὁμοίους μου.

Οὐδέποτε θὰ φοβηθῶ μήπως χλευασθῶ ὅταν πράττω δικαίαν τινὰ πρᾶξιν, ἀκόμη καὶ ἄν, ἕνεκα τούτου ἀπομονωθῶ.

'Ο νόμος τῆς αὐτοβελτιώσεως. 'Ο καλὸς 'Αμερικανὸς προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπον νὰ τελειοποιῆται.

Διὰ τοῦτο θὰ ἀποφεύγω ὅλας τὰς συνηθείας, αἵτινες δύνανται νὰ μοῦ προξενήσουν βλάβην τινά, θὰ προσδέχωμαι δὲ μόνον ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ὁπωσδήποτε ἠμποροῦν νὰ μὲ ὠφελήσουν.

Θὰ προσπαθῶ νὰ κρατῶ τὸν ἑαυτόν μου ὑγιᾶ.

Θὰ προσπαθήσω νὰ ἐπιτύχω τὴν καλλίστην μόρφωσιν.

'Ο νόμος τῆς ἀξιοπιστίας. Οὐδέποτε θὰ ψευσθῶ, οὔτε μὲ λέξεις οὔτε μὲ πράξεις.

Οὐδέποτε θὰ προξενήσω κακόν, ἔστω καὶ ἂν ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ἀποκαλυφθῶ.

Οὐδέποτε θὰ λάβω ἄνευ ἀδείας κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Οὐδέποτε θὰ μὲ ἀπομακρύνῃ τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ τὸ καθῆκόν μου, οὔτε διασκεδάσεις οὔτε τίποτε ἄλλο πρᾶγμα.

Θὰ ὁμιλῶ καὶ θὰ ἐνεργῶ τοιουτοτρόπως, ὥστε ὅλοι οἱ σχετιζόμενοι μαζί μου νὰ ἐμπνέωνται ἀπὸ ἐμπιστοσύνη πρὸς ἐμέ.

'Ο νόμος τοῦ καλοῦ παίκτου. Θὰ παίζω μὲ ἀξιοπιστίαν καὶ εἰλικρίνειαν.

Θὰ εἶμαι εὐγενὴς πρὸς τὸν ἀντίπαλόν μου.

"Οταν θὰ παίζω μὲ μίαν μαζὶ ὁμάδα, οὐδέποτε θὰ ἐπιδιώξω τὸν ἰδικόν μου ἔπαινον ἀλλ' ἀπεναντίας τὴν ὠφέλειαν ὅλης τῆς ὁμάδος.

Ἡττώμενος θὰ εἶμαι καλός, νικῶν δὲ θὰ εἶμαι εὐγενής.

Ὁ νόμος τοῦ καθήκοντος. Θὰ προσπαθῶ νὰ μανθάνω ποῖον εἶναι τὸ καθῆκον μου, καὶ θὰ τὸ ἐκπληρῶ ἀκόμη καὶ ὅταν ἡ ἐκτέλεσίς του εἶναι δύσκολος.

Ὁ νόμος τοῦ καλοῦ ἐργάτου. Θὰ ἐνδιαφέρωμαι εἰς τὴν ἐργασίαν μου.

Πρέπει νὰ ἔχω τὴν ἀρχὴν ὄχι πῶς νὰ ἐργάζωμαι καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω τὴν ἰδικήν μου ἐργασίαν καλῶς.

Πρέπει ἡ ἐργασία μου νὰ εἶναι καλὴ πάντοτε, ἀκόμη καὶ ὅταν γίνεται ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἐπιθεωρητοῦ μου.

Οὐδέποτε θὰ φθονήσω ἐκείνους οἱ ὁποῖοι θὰ ἐργάζωνται καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ, οὔτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἠμείφθησαν καλλίτερον ἀπὸ ἐμέ.

Ὁ νόμος τῆς συνεργασίας. Θὰ συνεργάζωμαι μὲ ἄλλους προσπαθῶν μὲ τὴν ἐργασίαν μου νὰ συνεισφέρω εἰς τὸ καλὸν ὁλοκλήρου τῆς ὁμάδος μετὰ τῆς ὁποίας συνεργάζομαι. Θὰ εἶμαι δίκαιος εἰς κάθε περίπτωσιν.

Συνεργαζόμενος μὲ ἄλλους, θὰ προσπαθῶ νὰ εἶμαι πάντοτε φαιδρός· ὁ σκυθρωπὸς ἄνθρωπος στενοχωρεῖ τοὺς συνεργάτας του καὶ βλάπτει τὸ ὅλον ἔργον του.

Εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν χρημάτων τὰ ὁποῖα θὰ κερδίζω ἐκ τῆς ἐργασίας μου, δὲν θὰ εἶμαι οὔτε φιλάργυρος οὔτε σπάταλος.

Ὁ νόμος τῆς εὐγενείας. Θὰ εἶμαι εὐγενὴς πρὸς ὅλους καὶ μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα.

Ὁ νόμος τῆς ἀφοσιώσεως. Θὰ εἶμαι ἀφοσιωμένος πρὸς τὴν οἰκογένειάν μου καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ βοηθῶ ἕκαστον τῶν μελῶν της.

Θὰ εἶμαι ἀφοσιωμένος εἰς τὸ σχολεῖον μου, εἰς τὴν πατρίδα μου καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ νόμοι τῆς ζωῆς, τῶν ὁποίων ἡ τήρησις δημιουργεῖ τὸν ἠθικὸν νέον. Εἰς τοὺς ἰδικούς μας νέους, εἰς τοὺς Ἑλληνόπαιδας θὰ ηὐχόμεθα νὰ ἐπρόσεχαν ἰδιαιτέρως αὐτὸν τὸν κώδικα καὶ νὰ τὸν εἶχαν πάντοτε ὑπ' ὄψιν των.

Ἡ πιστὴ ἐφαρμογή του θὰ ἦτο πάντοτε διὰ τὸ καλόν των.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» ὑποβάλλουν εἰς τὸν Ἐξοχώτατον Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΝ τὰς θερμοτέρας τῶν εὐχῶν ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς του ἑορτῆς, πρὸς μακροημέρευσιν καὶ εὐτυχίαν αὐτοῦ ἐπ' ἀγαθῷ τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος.

ΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΒΛΑΒΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΚΩΔΙΚΑ

(ΑΡΘΡΑ 308—315 Π.Κ.)

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΔΗΜ. Κ. ΝΤΖΙΩΡΑ**

ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΕΞ ΑΜΕΛΕΙΑΣ (Π.Κ. 314—315)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

I. Παρατηρήσεις.
II. Ποινὴ σωματικῆς βλάβης ἐξ ἀμελείας.
III. Ποινικὴ δίωξις.

***

I. Παρατηρήσεις: Κατὰ τὸ ἄρθρον 314 τοῦ Κώδικος τοιαύτην διαπράττει «ὁ προξενῶν εἰς ἄλλον σωματικὴν κάκωσιν ἢ βλάβην τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐξ ἀμελείας».

Ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται ὅτι ὁ νόμος δὲν διαβαθμίζει τὴν ἐξ ἀμελείας σωματικὴν βλάβην, ὡς πράττει μὲ τὴν ἐκ προθέσεως τοιαύτην. Οὕτως, οἱαδήποτε ἐξ ἀμελείας προξενουμένη βλάβη, ἐν τῇ πράξει ἐμφανιζομένη (ἁπλῆ-ἐπικίνδυνος-βαρεῖα, οὐχὶ ὅμως καὶ θανατηφόρος, διότι θανατηφόρος σωματικὴ βλάβη ἐξ ἀμελείας εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας) δέον νὰ ὑπάγηται ὑπὸ τὴν προκειμένην διάταξιν, ἄνευ εἰδικῆς τινὸς μνείας, περὶ τοῦ ἐὰν αὕτη εἶναι ἁπλῆ, ἐπικίνδυνος ἢ βαρεῖα.

Ὁ χαρακτηρισμὸς ὅθεν, ὑφ' ὡρισμένων ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, πράξεων ὡς ἁπλῶν—ἐπικινδύνων—βαρέων σωματικῶν βλαβῶν ἐξ ἀμελείας εἶναι ἀνεπιτυχὴς καὶ νομικῶς ἀπαράδεκτος, καίτοι βεβαίως, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει, δὲν βλάπτει.

Ταύτων οὕτως ἐχόντων αἱ τοιαῦται σωμ. βλάβαι δέον νὰ χαρακτηρίζωνται εἰς πάσας τὰς περιπτώσεις, ὑπὸ τῶν ἐνεργούντων ἐγγραφάς, εἰς τὰ οἰκεῖα ἀστυνομικὰ βιβλία, ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων ὡς «Σωματικαὶ βλάβαι ἐξ ἀμελείας» (ἄρθρον 314 Π.Κ.).

Κατὰ ταῦτα ὅθεν καὶ βαρυτάτη ἂν εἶναι ἡ ἐξ ἀμελείας βλάβη, ὡς λ.χ. ὅταν πρόκειται περὶ ἀγρίας παραμορφώσεως τοῦ προσώπου ἢ ἀποκοπῆς ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, θὰ τυγχάνῃ ἀποκλειστικῆς ἐφαρμογῆς ὁ παρὼν χαρακτηρισμός.

Ἐρωτᾶται ὅμως· θὰ πρέπει πάντοτε—κατὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα—σωματικὴ βλάβη ἐξ ἀμελείας μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατον τοῦ παθόντος νὰ χαρακτηρίζηται ὡς ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας; Ὡς λ.χ. εἰς τὰ κάτωθι παραδείγματα:

1. Τραυματίζω ἐξ ἀμελείας μου ἔφηβον ἐλαφρῶς μὲ ἀποτέλεσμα τὸν μεθ' ἡμέρας θάνατόν του, συνεπείᾳ γαγγραίνης.

2. Ἐγκαταλείπω ἀδέσμευτον τὸν κύνα μου, ὅστις δάκνει τὸν παθόντα μὲ ἀποτέλεσμα τὸν θάνατόν του, συνεπείᾳ τετάνου προελθόντος ἀπὸ τὴν ἀκάθαρτον περισκελίδα του.

3. Κουρεὺς προξενεῖ ἐλαφρὰ ἐγκαύματα, καθ' ἣν κάμνει «ὀντουλασιὸν» κυρίας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος ταύτης λόγῳ τῆς ἰδιοσυγκρασίας της (Δηλητηρίασις).

Ἡ ἀπάντησις ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ἐὰν ἡ ἐπέλευσις τοῦ βαρυτέρου ἀποτελέσματος εἶναι ἀποδοτέα εἰς τὴν ἀμέλειαν τοῦ δράστου τότε ὀρθὸς ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως ὡς ἀνθρωποκτονίας ἐξ ἀμελείας. Ἄλλως ὄχι. Τοῦτο δὲ οὐχὶ ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 29 Π.Κ. Διότι ὁ τοιοῦτος συνδυασμός, ὡς ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ περιεχομένου τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 29 συνάγεται, τότε εἶναι δυνατός, ὅταν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ βασικὸν ἔγκλημα ὑπάρχῃ δόλος ἀναφορικῶς δὲ πρὸς τὸ βαρύτερον ὑπάρχῃ ἀμέλεια τοῦ δράστου (1). Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ δόλος ἐλλείπει

1. Ἴδε σχετικῶς Χωραφᾶ Ποιν. Δίκαιον 1958 σελ. 195.

κατ' ἀμφότερα τὰ στάδια καὶ κατὰ συνέπειαν συνδυασμὸς πρὸς τὸ ἄρθρον 29 ἀπαράδεκτος.

Τὸ πότε τέλος ὑπάρχει ἀμέλεια κρίνεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν ἀρχῶν, δι' ὃ καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀσχοληθῶμεν περὶ αὐτοῦ ἐνταῦθα. Ἁπλῶς μόνον ἐπισημαίνομεν, ὅτι τὸ ζήτημα εἶναι βασικὸν καὶ ἐμφανίζει τοιαύτας δυσχερείας, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται ἡ εἰδικὴ τούτου ἀνάπτυξις, δι' εἰδικῆς μελέτης.

II. Ποινὴ σωματικῆς βλάβης ἐξ ἀμελείας. Ἡ ἐξ ἀμελείας σωματικὴ βλάβη τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως 10 ἡμερῶν μέχρι 3 ἐτῶν. Κατ' ἐξαίρεσιν καὶ κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου «ἂν ἡ κάκωσις ἢ βλάβη ὑπῆρξεν ὅλως ἐλαφρὰ ἐπιβάλλεται φυλάκισις τὸ πολὺ τριῶν μηνῶν ἢ χρηματικὴ ποινή». (1)

Ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τῆς διατάξεως ταύτης καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ ἄρθρου 308 Π.Κ. (ἁπλῆ σωματικὴ βλάβη ἐκ προθέσεως), διαπιστοῦμεν ὅτι αὗται διαφέρουν κατὰ τὸ μέτρον τῆς ποινῆς, ἥτις, φυσικῷ τῷ λόγῳ, εἶναι βαρυτέρα ὁσάκις ἡ πρᾶξις τελῆται μὲ δόλον. Ὡσαύτως καὶ ἡ μεταξύ των διαφορὰ διαβαθμίσεως εἶναι ἐμφανής.

Διότι ὁ νόμος διακρίνει :

α) Σωματικὴν βλάβην τελουμένην ἐκ δόλου : βαρεῖαν—ἐδικίνδυνον—ἁπλῆν—ὅλως ἐλαβρὰν—ἀσήμαντον.

β) Σωματικὴν βλάβην τελουμένην ἐξ ἀμελείας: βαρεῖαν—ἐπικίνδυνον—ἁπλῆν—ὅλως ἐλαφράν.

(Ταύτας χαρακτηρίζει ὡς σωματικὰς βλάβας γενικῶς ἄνευ εἰδικῆς διαβαθμίσεως).

Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι ἐν τῷ νόμῳ δὲν γίνεται λόγος περὶ ἀσημάντου σωματικῆς βλάβης ἐξ ἀμελείας, δι' ὃ καὶ ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα.

Εἶναι τιμωρητὴ ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη ἐξ ἀμελείας; Νομίζομεν, ὅτι αἱ τοιαῦται ἀμελεῖς ἐνέργειαι ἢ παραλείψεις συνιστοῦν πράξεις ἀνεγκλήτους. Καὶ τοῦτο ἐλλείψει ρητῆς νομοθετικῆς διατάξεως. Ἐναντία λύσις δὲν πρέπει νομίζομεν νὰ γίνῃ ἀποδεκτή, ὡς παραβιάζουσα τὴν ἀρχὴν nullum crimen nulla poena sine lege. Ἀλλὰ καὶ κατ' ἀναλογίαν τιμώρησίς των δὲν εἶναι ἐπιτρεπτή, διότι, κατὰ τὰς γενικὰς ἀρχάς, ἡ ἀναλογία εἰς τὸ Ποινικὸν Δίκαιον οὐδέποτε δύναται νὰ χρησιμεύσῃ, ὡς πηγὴ κανόνων πρὸς θεμελίωσιν ἢ ἐπαύξησιν τοῦ ἀξιοποίνου. Αὕτη εἶναι ἐπιτρεπτὴ μόνον πρὸς κατάλυσιν ἢ μείωσιν αὐτοῦ (2). Ὅθεν δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὁ ἐφαρμοστὴς τοῦ δικαίου: Ἀφοῦ ὁ νομοθέτης τιμωρεῖ πάσας τὰς ἐκ προθέσεως σωματικὰς βλάβας κατ' ἀναλογίαν θὰ πρέπει νὰ τιμωρῶνται καὶ αἱ ἐξ ἀμελείας τοιαῦται, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι αὗται, ἐξαιρέσει τῆς, ὅλως ἐλαφρᾶς, δὲν διαβαθμίζονται, ἀλλὰ συλλήβδην λαμβανόμεναι συνιστοῦν τὴν ἐξ ἀμελείας (γενικὴν) σωματικὴν βλάβην.

Ἡ τοιαύτη σκέψις καὶ ἀποδοχή της ἄγει καὶ εἰς τοῦτο τὸ ἀπαράδεκτον. Ἂν δεχθῶμεν ὅτι οἱαδήποτε ἐξ ἀμελείας τελουμένη σωματικὴ βλάβη, ἑπομένως καὶ ἡ ἀσήμαντος, συνιστᾷ πρᾶξιν τιμωρητὴν ὑποχρεωτικῶς θὰ πρέπει νὰ ὑπαγάγωμεν ταύτην, ὑπὸ τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 314 Π.Κ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ χαρακτηρίζωμεν καὶ τὰς ἀσημάντους ἐξ ἀμελείας τελουμένας βλάβας ὡς πλημμελήματα, διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 314 συνιστᾷ πάντοτε πλημ/μα. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἀνακόλουθον ἀποτέλεσμα τοῦ χαρακτηρισμοῦ τῶν ἐκ δόλου ἀσημάντων σωματικῶν βλαβῶν ὡς πταισμάτων καὶ τῶν ἐξ ἀμελείας τοιούτων ὡς πλημμελημάτων. Ἀλλ' εἶναι τοῦτο νοητόν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἰδοὺ λοιπὸν αἱ σκέψεις μας, αἵτινες μᾶς ἄγουν εἰς

1. Ἡ τελευταία αὕτη διάταξις προσετέθη διὰ τοῦ ἄρθρου 6, γ τοῦ Α.Ν. 1632 τοῦ 1951, κυρωθέντος διὰ τοῦ Ν. 2057 τοῦ 1952.

2. Ἴδε σχετικῶς περὶ τοῦ θέματος Δ. Ντζιώρα «Μαθήματα Ποινικοῦ Δικαίου» 1957 σελ. 9.

τὸ συμπέρασμα ὅτι **ἡ ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη ἐξ ἀμελείας εἶναι πρᾶξις ἀνέγκλητος.**

Θὰ ἠδύνατό τις νὰ ὑποστηρίξῃ ὅτι τὸ ζήτημα ἔχει θεωρητικὴν μόνον ἀξίαν καὶ κατὰ συνέπειαν ἀποδοχὴ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ἀπόψεως εἶναι ἄνευ σημασίας,διὰ τὴν 'Αστυνομίαν τοὐλάχιστον.

Νομίζω, ὅτι ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, τοιαῦτα ζητήματα ἔχουν μεγάλην διὰ τὴν 'Αστυνομίαν πρακτικὴν σημασίαν, ἥτις καθημερινῶς καλεῖται νὰ διευθετήσῃ διαφορὰς προερχομένας ἀπὸ ἀσημάντους σωματικὰς βλάβας ἐξ ἀμελείας.

Δὲν πρόκειται ν' ἀναφέρωμεν παραδείγματα. Παραπέμπομεν εἰς τὰ βιβλία τηλεφωνημάτων τῶν 'Αστυνομικῶν Τμημάτων. Οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι τὰ Τμήματα εἰδοποιοῦνται ὑπὸ τοῦ Δ' τοιούτου νὰ ἐπιληφθῶσιν περιπτώσεων, καθ' ἃς ἄτομα ὁδηγηθέντα εἰς τὸν Σταθμὸν Α' Βοηθειῶν, ὡς μωλωπισθέντα ἐλαφρῶς ἢ δεχθέντα ἄνευ σημασίας κτυπήματα ὑπ' αὐτοκινήτου, μετέβησαν εἰς τὰς οἰκίας των.

Οἱ ἐπιλαμβανόμενοι τῶν τοιούτων ὑποθέσεων βαθμοφόροι λαμβάνουν τὴν ἄγουσαν, μὲ τὰς καταθέσεις ὑπὸ μάλης, πρὸς τὰς οἰκίας τῶν ὡς θυμάτων φερομένων, διὰ νὰ ἐνεργήσουν τὰ δέοντα. 'Αλλὰ πολλάκις εὑρίσκονται πρὸ κεκλεισμένων θυρῶν κλπ. διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι ὁ πρὸ 3ημέρου μωλωπισθεὶς ἢ δεχθεὶς ἐκτῶν ὄπισθεν κτύπημα ὑπ' αὐτοκινήτου [1], ἀπουσιάζει εἰς τὸ γραφεῖόν του ἢ τὸ ἐργοστάσιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐργάζεται κ.ο.κ. Συνεχίζουν τότε τὴν πορείαν ἢ καλοῦν τὸν παθόντα εἰς τὸ Τμῆμα κλπ. καὶ λαμβάνονται αἱ καταθέσεις.

Καὶ ἄγονται μετὰ ταῦτα ἐπὶ τῇ βάσει καὶ ἀντικειμενικῶν κριτηρίων (δὲν ἔχουν πρὸ αὐτῶν μήτε ἐμφανεῖς, μήτε ἀφανεῖς κακώσεις—δὲν δύναται νὰ λάβουν ἰατροδικαστικὴν ἔκθεσιν λόγῳ τῆς παρόδου τοῦ χρόνου) ὅτι εἴτε δὲν διεπράχθη κἂν σωματικὴ βλάβη εἴτε ἡ πραχθεῖσα εἶναι ἀσήμαντος.

Καὶ ὅμως, ἰδίᾳ ὅταν πρόκειται περὶ ἐξ ἐπαγγέλματος ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, στηρίζουν κατ' αὐτοῦ κατηγορίαν διὰ παράβασιν τοῦ ἄρθρου 314 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 315 Π.Κ., διαβιβάζοντες τὴν δικογραφίαν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.

'Ερωτᾶται λοιπὸν· εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὸν νόμον ἢ μήπως θὰ ἤρκει ἡ καταχώρησις ἐγγραφῆς εἰς τὸ Βιβλίον Συμβάντων ὑπὸ περίληψιν λ.χ. «Μωλωπισμὸς—ἀσήμαντος—ἀτόμου ὑπ' αὐτοκινήτου» ἢ «ἀσήμαντος σωματικὴ βλάβη ἀτόμου ἐξ ἀμελείας» ἢ ἄλλην τινὰ κλπ. ;

Νομίζομεν, **ἀνεξαρτήτως τοῦ γεγονότος ὅτι δὲν μᾶς εὑρίσκει σύμφωνον ἡ τοιαύτη τακτικὴ τῆς 'Αστυνομίας νὰ ἐνεργῇ εἰς παρομοίας περιπτώσεις ἔγγραφον προανάκρισιν ἢ ἔστω προκαταρκτικὴν ἐξέτασιν, ἀφοῦ ἐξ οὐδεμιᾶς δικονομικῆς ἰδίᾳ διατάξεως συνάγεται ὅτι ἔχει ταύτην ὑποχρέωσιν** [2], ὅτι εἰς πλείστας τῶν ὡς ἄνω περιπτώσεων ἐνδείκνυται ἡ δευτέρα ἐνέργεια.

'Ακόμη δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος ἡ πρόκλησις εἰσαγγελικῆς γνωματεύσεως διὰ τῆς ὑποβολῆς ληφθεισῶν καταθέσεων καὶ λοιπῶν ἐγγράφων (λ.χ. ἰατροδικαστικῆς ἐξετάσεως) π.χ. ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Δ' 'Αστυνομικοῦ Τμήματος 'Αθηνῶν μὲ ἀναφορὰν ἔχουσαν τὸ κάτωθι περιεχόμενον:

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποβάλωμεν ληφθείσας μαρτυρικὰς καταθέσεις κλπ. ..... ἀφορώσας μωλωπισμὸν τοῦ ..... λαμβόντα χώραν κ.τ.τ. καὶ ν' ἀναφέρωμεν ὅτι κατὰ τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ αὐτοκινήτου δὲν ἐστηρίξαμεν κατηγορίαν, διότι πρόκειται περὶ ἀσημάντου σωματικῆς βλάβης ἐξ ἀμελείας, ἥτις,

1. Δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς ὑπερβολὴ τὸ γεγονὸς ὅτι, ὡς συνήγαγεν ὁ ὑποφαινόμενος ἐξ ἰδίας πείρας, τὰ κεντρικὰ ἰδία τμήματα (Α,Γ,Δ) ἀσχολοῦνται καθημερινῶς μὲ παρὰ πολλὰς τοιούτου εἴδους ὑποθέσεις.

2. Ἡ δεδομένη συχνότης τῶν τοιούτων ἀπασχολήσεων τῶν βαθμοφόρων τῆς 'Ανστυνομίας ἐπιβάλλει νομίζομεν τὴν εἰδικὴν ἐπὶ τοῦ θέματος μελέτην εἰς τὰ 'Αστυνομικὰ Χρονικὰ παρὰ οἱουδήποτε δυναμένου νὰ ἔχῃ ἐν προκειμένῳ γνώμην καὶ εὐτυχῶς ἡ 'Αστυνομία διαθέτει οὐκ ὀλίγους καὶ μάλιστα ἀρίστους νομικούς, δυναμένους νὰ πράξουν τοῦτο. Οὕτω θὰ πρωωθηθῇ ἡ ἐπίλυσις ἑνὸς τόσον σπουδαίου ζητήματος.

ὡς συνάγεται ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἄρθρων 308 καὶ 314 Π.Κ. συνιστᾷ πρᾶξιν ἀνέγκλητον.

Ὁ Διοικητὴς
(ὑπογραφὴ)

Περιττὸν ἐξ ἄλλου νὰ τονίσωμεν, ὅτι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς πράξεως ὡς τοιαύτης, ἀνάγεται εἰς τὸ νόμῳ βάσιμον καὶ οὐχὶ τὸ κατ' οὐσίαν βάσιμον αὐτῆς καὶ ὅτι ἑπομένως δὲν ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῆς ἁρμοδιότητος τῶν ἀνακριτικῶν ὑπαλλήλων, ὡς εἶναι καὶ οἱ βαθμοφόροι τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Συντρέχον πταῖσμα. Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ παθὼν εἶχε πταίσει θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἐν τῇ ἐπιμετρήσει τῆς ποινῆς καὶ δὲν δύναται νὰ ἄρῃ τὴν εὐθύνην τοῦ δράστου, ἐκτὸς ἐὰν τοῦτο χαρακρηρισθῇ ὡς τὸ ἀποκλειστικὸν τοῦ ἀποτελέσματος αἴτιον, μολονότι ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν γεγονότων ἐμφανίζεται ὡς συντρέχον. Ὡς λ.χ. ὅταν ἐν ὥρᾳ κινήσεως αὐτοκινήτου ἀναρριχᾶται ἐπ' αὐτοῦ παῖς ἐξησκημένος εἰς τοιούτου εἴδους πράξεις, πίπτει δὲ ἀκολούθως μὲ ἀποτέλεσμα τὸν τραυματισμόν του. Ὑφίσταται ὅμως αἰτιώδης σύνδεσμος ὅταν ἡ ἀναρρίχησις λαμβάνῃ χώραν πρὸ τῆς ἐκκινήσεως ἢ κατὰ τὴν ἐκκίνησιν, διότι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ δέον νὰ γίνῃ ἔλεγχος ὑπὸ τοῦ ὁδηγοῦ καὶ ἀκολούθως νὰ τεθῇ εἰς κίνησιν τὸ ὄχημα. (1)

Ἰδοὺ τώρα π α ρ α δ ε ί γ μ α τ ά τινα (ἐκ τῆς νομολογίας μας εἰλημμένα) ποινικῆς διώξεως ἐπὶ σωματικῇ βλάβῃ ἐξ ἀμελείας προελθούσης ἀπὸ ἀποκλειστικὸν ἢ καὶ συντρέχον πταῖσμα.

1. Ἰατρὸς προκαλεῖ ἐπιλόχιον, ἕνεκα παραλείψεως τῶν ἐνδεδειγμένων ἀπολυμαντικῶν μέσων.

2. Καταστηματάρχης ἀφήνει εἰς τὸ πεζοδρόμιον τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καταστήματός του ὡρισμένα σίδηρα, προκαλέσαντα τὴν πτῶσιν καὶ τὸν τραυματισμὸν διαβάτου.

3. Ὁδηγός, θέσας εἰς κίνησιν τὸ αὐτοκίνητόν του, ἐπάτησε τὴν κάτωθι αὐτοῦ παιδίσκην. Ἔπρεπε νὰ ἐλέγξῃ προηγουμένως ἂν ἡ ὁδὸς ἦτο ἐλευθέρα ἐμποδίων.

4. Ὁ εἰσπράκτωρ λεωφορείου δὲν κλείει τὴν θύραν τούτου μὲ ἀποτέλεσμα τὴν πτῶσιν ἐπιβάτου.

5. Ἀφήνει τις τὸν κύνα του ἀνεπιτήρητον καὶ δάκνει ἄτομόν τι.

6. Ἀφήνει τις ἀκάλυπτον τὴν παρ' αὐτοῦ ἀνορυχθεῖσαν τάφρον μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέσῃ τις ἐντὸς αὐτῆς, ἔστω καὶ μεθυσμένος.

7. Τραυματίζει τις δι' αὐτοκινήτου πεζόν.

III. Ποινικὴ δίωξις. Αἱ ἐκ προθέσεως σωματικαὶ βλάβαι, ἐκτὸς τῶν ἁπλῶν, διώκονται **αὐτεπαγγέλτως.** Ἐπίσης ἡ σωματικὴ βλάβη ἀνηλίκου καὶ ἡ συμπλοκή. Ἀντιθέτως ἡ ἐξ ἀμελείας σωματικὴ βλάβη διώκεται **κατ' ἔγκλησιν.**

---

1. Ἡ Γαλλικὴ νομολογία (Ἐφετεῖον Pau 1950) ἐδέχθη ὕπαρξιν συντρέχοντος πταίσματος εἰς τὴν ἐξῆς περίπτωσιν. Ἡ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, λόγῳ ἀποτόμου σβέσεως τῶν φώτων τούτου, κατῆλθεν ἀμέσως ἐξ αὐτοῦ καὶ ἄνευ χρονοτριβῆς ἐκάλεσε καὶ ἔτυχεν βοηθείας παρὰ συναλέλφου της. Οὗτος ἐν ἀρχῇ, διὰ τῶν φωνῶν του, ἐπεσήμαινε τὸν κίνδυνον καὶ ἀκολούθως μετὰ τῆς ὁδηγοῦ προσεπάθησε νὰ ὠθήσῃ τὸ αὐτοκίνητόν της εἰς τὸ ἄκρον δεξιὸν τῆς ὁδοῦ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ παθών, ὅστις ἠκολούθη μὲ ποδήλατον τὴν ἰδίαν ὁδὸν πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν, προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὀπισθίου πτεροῦ τοῦ σταθμεύοντος αὐτοκινήτου καὶ ἐτραυματίσθη. Τὸ συμβὰν δὲν ἐχαρακτηρίσθη ὡς τυχαῖον. Διότι ἡ ὁδηγὸς ἔδει νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν διασφάλισιν πάντων τῶν ἐχόντων δικαίωμα χρήσεως τῆς ὁδοῦ πρὶν ἢ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀπελευθέρωσίν της. Ἀλλὰ τὸ πταῖσμά της δὲν ρακτηρίσθη ὡς ἀποκλειστικόν, διότι καὶ τὸ θῦμα καταβάλλον τὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ μέσου κανονικοῦ ἀνθρώπου θὰ ἠδύνατο ν' ἀντληφθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ ἐμποδίου διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ φώτων (Ἴδε ταύτην εἰς Ποινικὰ Χρονικὰ Τόμος Α' σελ. 434).

Καθ' ἡμᾶς ἡ ἀμέλεια τῆς δράστου ἠδύνατο ἐνδεχομένως ν' ἀναζητηθῇ καὶ εἰς ἐνέργειαν (παράλειψιν ἐν προκειμένῳ) προηγηθεῖσαν ἐκείνης ἐκ τῆς ὁποίας ἐπῆλθε τὸ ἐγκληματικὸν ἀποτέλεσμα. Εἰς τὸ γεγονὸς δηλ. ὅτι αὕτη δὲν ἤλεγξεν ἐκ τῶν προτέρων ἐὰν ὁ φωτισμὸς τοῦ αὐτοκινήτου της παρεῖχεν ἀσφάλειαν ἢ ἦτο ἐπισφαλής.

Κατ' ἐξαίρεσιν ὅμως καὶ κατὰ τὴν ρητὴν διατύπωσιν τοῦ νόμου (ἄρθρον 315 Π.Κ.) καὶ ἡ τοιαύτη διώκεται αὐτεπαγγέλτως, **«ὅταν ὁ ὑπαίτιος, ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του ἢ τοῦ ἐπαγγέλματός του, ἦτο ὑπόχρεως εἰς ἰδιαιτέραν προσοχὴν ἢ ἐπιμέλειαν».**

Ἀλλὰ ποία ἡ ἔννοια τῆς διατάξεως ταύτης; Ἡ ἀπάντησις δὲν εἶναι εὔκολος, ὡς ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Εἶναι ἐν τούτοις ἐπιβεβλημένη, ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι τὸ θέμα **παρουσιάζει μέγα ἀστυνομικὸν ἐνδιαφέρον.** Διότι οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ δὴ οἱ ἀσκοῦντες ἀνακριτικὰ καθήκοντα, καλοῦνται νὰ ἐφαρμόσουν τὴν προκειμένην διάταξιν ἐν τῇ πράξει. Τοῦτο συμβαίνει προκειμένων περιπτώσεων διώξεως ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, οἵτινες τραυματίζουν ἐξ ἀμελείας των διάφορα ἄτομα.

Γεννᾶται λοιπὸν τὸ ἐρώτημα· οἱ ὁδηγοὶ τῶν διαφόρων ὀχημάτων (ἔτι δὲ καὶ ποδηλάτων) καὶ ἰδίᾳ αὐτοκινήτων εἶναι ὑπόχρεοι, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός των εἰς ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν ἢ προσοχήν, ὁπότε καὶ θὰ πρέπει νὰ διώκωνται ἐξ ἐπαγγέλματος ἢ μήπως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἐξάρτησιν τῆς διώξεώς των ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ παθόντος καὶ μόνον ἐξ αὐτῆς;

Εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καθ' ἃ τοὐλάχιστον γνωρίζομεν, κρατεῖ ἡ ἀντίληψις, ὅτι οἱ ὁδηγοῦντες ἰδιωτικὸν αὐτοκίνητον, δυνάμει ἐρασιτεχνικῆς ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ, πρέπει νὰ διώκωνται κατ' ἔγκλησιν. Ἀντιθέτως οἱ κάτοχοι ἐπαγγελματικῆς ἀδείας πρέπει νὰ διώκωνται αὐτεπαγγέλτως, ἔστω καὶ ἂν ὁδηγοῦν αὐτοκίνητον ἰδιωτικῆς χρήσεως.

Ἡ τοιαύτη ὅμως τακτικὴ γίνεται νομίζομεν πρὸς ἐξοικονόμησιν τῶν πραγμάτων καὶ μόνον χάριν αὐτῆς. Διότι τοιοῦτον τι δὲν συνάγεται τοὐλάχιστον ἐκ τῆς ὑπὸ ἐξέτασιν διατάξεως. Εἶμαι, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ὑπόχρεως εἰς ἰδιαιτέραν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει καὶ νὰ εἶμαι κάτοχος ἐπαγγελματικῆς ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ καὶ ἀντιστρόφως.

Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο τείνει καὶ ἡ νομολογία μας. Δέχεται δηλ., ὅτι ἡ διάκρισις εἰς ἐπαγγελματίας καὶ μὴ ὁδηγοὺς δὲν εὑρίσκει ἔρεισμα εἰς τὸν νόμον καὶ κατὰ συνέπειαν τυχὸν παραδοχή της ὁδηγεῖ εἰς ἀνεπιεικῆ συμπεράσματα.

Εἰδικώτερον ἐπὶ τοῦ θέματος ἐγένοντο δεκτὰ τὰ κάτωθι ὑπὸ τῶν δικαστηρίων μας :

1) Ὡς ἐπάγγελμα νοεῖται πᾶσα ἐν τῇ κοινωνίᾳ δρᾶσις τοῦ ἀτόμου πρὸς βιοποριστικὸν σκοπὸν ἢ πᾶσα ἐνασχόλησις αὐτοῦ συνεχὴς εἴς τινα ἐργασίαν μὴ ἀπαιτουμένου, ὅπως αὕτη συντελεῖται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ βιοπορισμῷ (Α.Π. 28/1952 Ποινικὰ Χρονικὰ Β' σελ. 125).

2) Ὡς ἄσκησις ἐπαγγέλματος, κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 315 § Π.Κ., δέον νὰ θεωρηθῇ πᾶσα συνεχὴς ἢ περιοδικὴ ἀπασχόλησις, ἐξ ἧς κτᾶται τις ηὐξημένην (ἐν σχέσει μὲ ἄλλον) ἐμπειρίαν περὶ τὴν ἄσκησιν ἐργασίας τινὸς ἢ τέχνης ἢ ἐπιτηδεύματος, ἰδίως δὲ ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ ἄσκησις εἶναι καθ' ἑαυτὴν ἐπικίνδυνος. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ὡς ἐπάγγελμα δέον νὰ θεωρῆται π.χ. ἡ ὁδήγησις ἰδίου ἰδιοκτήτου αὐτοκινήτου ἢ ἄλλου οἱουδήποτε ὀχήματος παρὰ μὴ ἐπαγγελματίου ὁδηγοῦ (ὑπ' ἀριθ. 5/1955 διάταξις Ἀντεισαγγελέως Ἐφετῶν Ἀθηνῶν Λάσκαρη, Ποιν. Χρονικὰ Ε' σελ. 251).

3) Εἶναι ὑπόχρεως εἰς ἰδιαιτέραν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου κούρσας τοῦ Δ. Σ. ξένης πρεσβείας, ὡς ἐκ τῆς φύσεως τῆς τοιαύτης ὑπηρεσίας του καὶ ἐπομένως ἡ μὴ ὑποβολὴ ἐγκλήσεως ὑπὸ τοῦ παθόντος ἢ τοῦ νομίμου ἀντιπροσώπου του δὲν καθιστᾷ ἀναιρετέαν τὴν ἀπόφασιν, ἥτις ἐξεδόθη ἄνευ ὑποβολῆς τῆς τοιαύτης ἐγκλήσεως (Α.Π. 20/1958 Ποινικὰ Χρονικὰ Η' σελ. 224).

Ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι ἡ διάκρισις εἰς ὁδηγοὺς κατέχοντας ἐρασιτεχνικὴν ἄδειαν ἱκανότητος τοῦ ὁδηγεῖν ἢ μὴ δὲν ἀποτελεῖ καὶ κριτήριον αὐτεπαγγέλτου διώξεως αὐτῶν ἢ μή.

Μοναδικὴν ἐξαίρεσιν, ὅλως περιέργως, ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀρχῆς, ἀποτελεῖ ἡ ὑπ' ἀριθ. 451/56 ἀπόφασις τοῦ Διαρκοῦς Στρατοδικείου Ἀθηνῶν (Ποινικὰ Χρονικὰ ΣΤ' σελ. 320). Κατ' αὐτὴν ἔδει νὰ διωχθῇ κατ' ἔγκλησιν ὁ ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ κάτοχος ἐρασιτεχνικοῦ διπλώματος, ὅστις ὅμως δὲν ἦτο ἐπαγγελματίας ὁδηγός.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἀπόφασις νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι ἡ ἐνδεδειγμένη καὶ διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ αἰτιολογία της, ὡς ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ περιεχομένου της, οὐδένα δύναται νὰ πείσῃ, ὅτι εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου.

Σημειωτέον, ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως μὴ γενομένη δεκτὴ πρότασις τοῦ Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου ἐδέχθη ὅτι καὶ ὁ ἐρασιτέχνης ὁδηγὸς δέον νὰ διώκεται αὐτεπαγγέλτως διότι καὶ οὗτος «ἀναλαμβάνει διὰ τῆς ὁδηγήσεως αὐτοκινήτου κοινωνικὴν εὐθύνην ἀπαιτοῦσαν ἰδιάζουσαν ἐμπειρίαν».

Τέλος καὶ τὴν κριτικὴν τοῦ Ὑφηγητοῦ κ. Ζαγκαρόλα ἀντιμετωπίζει ἡ ἐν λόγῳ ἀπόφασις. Διότι «πᾶσα συνεχὴς ἐνασχόλησις εἴς τινα ἐργασίαν ἔστω καὶ μὴ γενομένη ἐπὶ βιοπορισμῷ περιλαμβάνεται ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐπαγγέλματος καὶ συνεπῶς δὲν ἀπαιτεῖται ἔγκλησις ἐν περιπτώσει προκλήσεως σωματικῆς βλάβης».

Συντασσόμεθα μὲ τὴν τελευταίαν ταύτην ἄποψιν καθ' ἣν καὶ οἱ κάτοχοι ἐρασιτεχνικῆς ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ δέον νὰ διώκωνται αὐτεπαγγέλτως, πολλῷ μᾶλλον ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς ἐγκλήματος ἐν εὐρυτάτῃ κλίμακι τελουμένου καὶ κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου στρεφομένου καὶ δὲν πρέπει οὕτω νὰ ὑποχωρῇ τὸ δημόσιον συμφέρον πρὸ τοῦ ἰδιωτικοῦ συμφέροντος τοῦ παθόντος.

Εἰς τὸ ὑφ' ἡμῶν γραφὲν βοήθημα τῶν ἀρχιφυλάκων (1) γράφομεν τὰ ἑξῆς σχετικά, ἅτινα νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ μεταφερθῶσιν καὶ ἐνταῦθα ἄνευ ἑτέρων εἰδικῶν κρίσεων καὶ σχολίων καὶ δὴ ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς τοῦ πονήματος τούτου ἔχει περιωρισμένον χαρακτῆρα:

«Τότε θὰ διωχθῇ ὁ δράστης αὐτεπαγγέλτως, ὅταν διαπιστωθῇ ὅτι λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός του ἔχει ἀποκτήσει ἰδιάζουσαν πεῖραν διὰ τὴν ἐνάσκησίν του. Ἡ κεκτημένη ἐμπειρία ὑπαγορεύει τὴν αὐτεπάγγελτον δίωξιν καὶ οὐχὶ ὁ βιοπορισμός. Τούτων, οὕτως ἐχόντων, θὰ διωχθῇ αὐτεπαγγέλτως οὐ μόνον ὁ ἐξ ἐπαγγέλματος ὁδηγὸς αὐτοκινήτου, ἀλλὰ καὶ ὁ κάτοχος ἐρασιτεχνικῆς ἀδείας ἱκανότητος ὁδηγοῦ. Ἐπίσης καὶ ὁ ἐρασιτέχνης κυνηγός. Ὄχι ὅμως καὶ ὁ ἐργάτης χωματουργικῶν ἔργων διανοιγομένης ὁδοῦ, ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ἀπαιτοῦνται εἰδικαὶ γνώσεις περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοιούτων ἐργασιῶν, ἀφοῦ ἐν ἀνάγκῃ κάθε ἄνθρωπος (ἢ τουλάχιστον μεγάλος ἀριθμὸς) δύναται νὰ μετέλθῃ παρόμοιον ἐπάγγελμα.

Ὑποστηρίζεται παρά τινων ὅτι ὁ ἐρασιτέχνης ὁδηγὸς δέον νὰ διώκηται κατ' ἔγκλησιν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ὀρθόν. Διότι ὁ νομοθέτης δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ διάκειται, τρόπον τινά, ἐχθρικῶς, ἐναντίον τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ὁδηγῶν. Ἡ ἄσκησις ἑνὸς ἐπαγγέλματος, ἄλλως ἡ ἐργασία, δὲν εἶναι λόγος δικαιολογῶν αὐστηροτέραν μεταχείρισιν. Ἀπεναντίας, ἂν τοιαύτη θὰ προσῆκε λύσις, τότε οἱ μὴ ἐργαζόμενοι, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίζωνται κατὰ τρόπον αὐστηρόν. («Ἀεργίᾳ ὄνειδος».

Ὁ νομοθέτης ἄγεται εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πᾶς τις λόγῳ τῆς ὑπηρεσίας ἢ τοῦ ἐπαγγέλματός του εἶναι, κατὰ τεκμήριον, κάτοχος περισσοτέρων γνώσεων περὶ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν, ἀπὸ τρίτους μὴ εἰδικοὺς καὶ ἑπομένως ἡ εὐθύνη του μεγαλυτέρα.

Κατὰ συνέπειαν πρόκλησις σωματικῶν βλαβῶν ὑπὸ τούτων, κατὰ τὴν ἐνάσκησιν κλπ. τοῦ ἐπαγγέλματός των, δέον ν' ἀντιμετωπίζωνται κατ' αὐστηρότερον τρόπον, τῆς τοιαύτης ἀμελείας λογιζομένης βαρυτέρας.

Ἡ κεκτημένη λοιπὸν ἐμπειρία καὶ οὐχὶ ἡ ἄσκησις καθ' ἑαυτὴν τοῦ ἐπαγγέλ-

1. Δ. Ντζιώρα op. cit, σελ. 149.

ματος (βιοπορισμὸς) ὑπαγορεύει τὴν αὐτεπάγγελτον δίωξιν. Τοιαύτην ὅμως ἐμπειρίαν κτῶνται οὐ μόνον οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀλλὰ καὶ οἱ ἐρασιτέχναι ὁδηγοί, διὰ τῆς ὁδηγήσεως.

Διὰ τὸν λόγον λοιπὸν αὐτόν, οἱ ἀνακριτικοὶ ὑπάλληλοι θὰ πρέπει νὰ στηρίζουν αὐτεπαγγέλτως κατηγορίαν καὶ κατὰ τῶν ἐρασιτεχνῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων».

Ταῦτα γράφομεν ἐκεῖ. Ἐνταῦθα ἁπλῶς προσθέτομεν καὶ τοῦτο. Μόνον ὅταν ἡ σωματικὴ βλάβη προκαλῆται ἀπὸ πρᾶξιν ἐντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των, ὑπὸ τῶν ὁδηγῶν καὶ χωρὶς νὰ γίνεται διάκρισις αὐτῶν εἰς ἐρασιτέχνας καὶ μή, οἱ εἰρημένοι θὰ διώκωνται κατ' ἔγκλησιν. Ὡς λ.χ. ὅταν ὁ ὁδηγὸς τραυματίζῃ τρίτον, καθ' ἣν καθαρίζει τὸν ὑελοπίνακα τοῦ αὐτοκινήτου του.

Ἐκ τῆς πράξεως ἀναφέρομεν τὴν ἐξῆς περίπτωσιν κατ' ἔγκλησιν διώξεως. Ὁ ὁδηγὸς ταξὶ κατῆλθε τούτου καὶ ὅταν ἐπεχείρησε νὰ διέλθῃ ἔμπροσθεν αὐτοῦ διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, πρὸς κάθοδον τῶν ἐπιβατῶν, ἐδέχθη ὁ ἴδιος κτύπημα ἀπὸ τὸ τεθὲν εἰς κίνησιν αὐτοκίνητόν του, τὸ «γκάζ» τοῦ ὁποίου ἐπάτησε μία τῶν ἐπιβατῶν. Λύτη ἔδει νὰ διωχθῇ κατ' ἔγκλησιν, ἀσφαλῶς, παρ' ὅ,τι ἐπροξένησε σωματικὴν βλάβην δι' αὐτοκινήτου. (1)

Δ. ΝΤΖΙΩΡΑΣ

1. Ἡ πρᾶξις ἔλαβε χώραν πρὸ μηνῶν εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Α' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος. Δὲν γνωρίζομεν ὅμως ἐὰν ἤχθη μέχρι τοῦ δικαστηρίων καὶ ποία ἡ περαιτέρω ἐξέλιξις τῆς ὑποθέσεως.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἠτήσατο γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους ἐπὶ ἐρωτήματος ἔχοντος ἐν περιλήψει οὕτω:

«Ἐὰν τὰ ἄγαμα θήλεα τέκνα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων συμπληροῦντα τὸν 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀφ' ἧς παύουσι νὰ ὑπάγονται εἰς τὰς παροχὰς ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α. δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου».

Τὸ Νομικὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 544/20 ἀπὸ 18-3-58 γνωμοδοτήσεώς του ἀπήντησεν ὡς κάτωθι:

Τὸ κατ' ἐπίτρεψιν τοῦ ἄρθρου μόνου τοῦ Ν. 2795/1953 ἐκδοθὲν Β.Δ. τῆς 3/21-8-57 (περὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν τῶν στρατιωτικῶν τῶν Ἐνόπλων δυνάμεων ἐν γένει, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος καὶ τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας) ὥρισεν διὰ τοῦ ἄρθρου 1 αὐτοῦ, ὅτι τὰ δικαιούμενα νοσοκομειακῆς περιθάλψεως μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν εἰρημένων ὑπαλλήλων εἶναι ἡ σύζυγος, αἱ ἄγαμαι θυγατέρες καὶ τὰ ἄρρενα ἀνήλικα τέκνα μέχρι ἡλικίας 16 ἐτῶν καὶ ὅτι δὲν δικαιοῦνται ταύτης τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τὰ δικαιούμενα περιθάλψεως εἰς βάρος τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἢ Ὀργανισμοῦ.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 29 παραγρ. 1 τοῦ Ν.Δ. 2698/1953 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 33 παραγρ. ΙΒ τοῦ Α.Ν. 1846/1951, τὰ ἄγαμα τέκνα τῶν ἀστυν. ὑπαλλήλων τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων δικαιοῦνται τῶν παροχῶν ἀσθενείας τοῦ Ἱδρύματος Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων μέχρι συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Συνεπῶς τὰ ἄγαμα θήλεα τέκνα τῶν ἀστυν. ὑπαλλήλων τοῦ Σώματος Ἀστυν. Πόλεων συμπληροῦντα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀφ' ἧς παύουσι νὰ δικαιῶνται τῶν παροχῶν ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α., δικαιοῦνται ἐφεξῆς νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου. Ἤτοι κατὰ τὴν ἔννοιαν τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 2 τοῦ ρηθέντος διατάγματος νοσοκομειακὴ περίθαλψις τοῦ Δημοσίου δὲν παρέχεται εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας τῶν στρατιωτικῶν κλπ. ἐνόσῳ ὑπάγονται ταῦτα εἰς τὰς παροχὰς ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α. ἢ ἑτέρου Ἀσφαλιστικοῦ Ταμείου ἢ Ὀργανισμοῦ συνεπῶς καὶ εἰς τὰ ἄγαμα θήλεα τέκνα τούτων μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας των.

Ὅπως τὰ κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ Νόμου ἐνήλικα ἄγαμα θήλεα τέκνα τῶν ἐν λόγῳ ὑπαλλήλων δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου, οὕτω καὶ τὰ συμπληροῦντα τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των δικαιοῦνται ταύτης.

Ὁ Νομικὸς Σύμβουλος
ΕΜΜ. ΣΑΜΑΛΕΑΣ

Νίνα Γεωργίου

...Μέσα στὴ μυρωμένη ἀγκαλιὰ τοῦ Μάη, πλάϊ στὰ λουλούδια καὶ στὰ πουλιά, κάτω ἀπὸ τὸν ἀσημοκέντητο οὐρανὸ ποὺ τόσο ἀγάπησε, λύγισε κι' ἔπεσε γιὰ πάντα, κτυπημένη ὕπουλα ἀπ' τὸ Χάρο, ἡ **Νίνα Γεωργίου**.

Σύντομη ἦταν ἡ ζωή της καὶ σκληρή... «Τὸ φάσμα τῆς δυστυχίας» ποὺ μὲ τόσο σπαραγμὸ τραγούδησε στὰ ἔργα της, τὴν κυνήγησε σ' ὁλόκληρη τὴ ζωὴ ἴσαμε τὴν τελευταία πνοή της, ἴσαμε προχτὲς ποὺ σήκωσε τὰ μάτια γιὰ ὕστερη φορὰ πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ παράδωσε τὸ εἶναι της στὸ φῶς τ' ἀληθινό...

Ἔφυγε... Μὰ ἄφησε πίσω της τὴ σπασμένη λύρα της... αὐτὴν ποὺ στάθηκε πιστὸς σύντροφός της στὶς μακρυνὲς περιπλανήσεις της... Ἄφησε τὴν καρδιά της μέσα στὰ ἔργα της, ποὺ μέσα τους εἶχε κλείσει ὅλους τοὺς πόθους της γιὰ μιὰ γαλάζια πολιτεία... τὴν πολιτεία τῶν ἄστρων καὶ τῆς ἀνεμώνας, τοῦ δειλινοῦ καὶ τῶν πουλιῶν, τῆς πεταλούδας καὶ τῆς ἔκστασης.

† ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἔγραφε... ἔγραφε σ'ὅλη της τὴν ζωή... Κι' ἦταν οἱ γραμμές της πλημμυρισμένες ἀνθρωπιά, κι' εὐγένεια, καὶ ρωμαντικὲς νότες...

Σ' ἕνα λουλουδιασμένο πεντάγραμμο συνέθετε... Καὶ μίλαγε ἁπλᾶ γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ δυστυχία της... Καὶ σὲ συνέπαιρνε, καὶ σὲ κατακτοῦσε, καὶ σὲ γέμιζε συγκίνηση καὶ εὐτυχισμένα παράπονα.

Μιὰ τραγουδίστρια τοῦ ἀνθρωπίνου μόχθου ἦταν... Κι' ὅλα της τὰ ἔργα ἦταν ἀφιερωμένα στὸν πανάγιο ἱδρώτα τῆς βιοπάλης, ποὺ τὸν ἐξάγνιζε ἡ φαντασία της καὶ τὸν γιόμιζε μαγιάτικα ροδοπέταλλα ἡ καρδιά της...

Ἐτοῦτο τὸ περιοδικὸ ποὺ τόσες φορὲς τὴν φιλοξένησε στὶς στῆλες του, ἐτοῦτο τὸ περιοδικὸ ποὺ εἶχε τὴ χαρὰ νὰ τὴν ἔχῃ συνεργάτιδά του, θρηνεῖ εἰλικρινὰ τὸν πρόωρο χαμό της... μαυροντύνεται καὶ στέλνει τὴν σκέψη του ἐκεῖ κάτω... στὴν μακρυνὴ πολιτεία τῶν νεκρῶν ὅπου ἡ Νίνα Γεωργίου κοιμᾶται τὸν αἰώνιο ὕπνο της...

Θρηνεῖ γι' αὐτὴν ποὺ ἄπλωσε τὶς φτεροῦγες της μέσα στὶς στῆλες του κι' ἔδωσε στοὺς ἀναγνῶστες του ἀληθινὰ ἀριστουργήματα...

Κι' αὐτὴν τὴν θλιμμένη στιγμὴ στρέφει πονεμένη τὴ σκέψη του στὴν μαννούλα της, ποὺ παντέρημη καὶ τσακισμένη ἀπὸ τὸν πόνο, ἀναζητᾷ τὸ παιδί της...

Ἐτοῦτο τὸ περιοδικὸ συμμετέχει στῆς μητέρας της τὸν σπαραγμὸ καὶ τῆς εὔχεται τὴν ἐξ ὕψους παρηγοριά...

Ὁ Θεὸς ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχούλα της σὲ σκηνὲς δικαίων.

Αἰωνία θὰ μείνῃ ἡ μνήμη της...

Σ. ΠΗΛΟΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΓΚΕΝΑΟΥ

Ὑπὸ Ἀστυν. Β' κ. **ΑΛΕΞ. ΚΡΟΚΙΔΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κείνη τὴν ὥρα φάνηκε ἡ πελώρια σιλουέττα τοῦ ποδοσφαιριστοῦ στὴν ἄκρη τῆς βεράντας.

«Ἄ!.. Ἄ!.. Δὲν τὸν ξεχνᾶς βλέπω τὸ... θαυμαστή σου... ἀγάπη μου», εἶπε τραυλίζοντας, κι' ἀποτεινόμενος στὸν Νίκ:

«Τί γυρεύεις ἐσὺ ἐδῶ;».

«Ἤρθα γιὰ ψάρεμα, μένω ἀπέναντι κι' ἤθελα νὰ δῶ ποιοὺς ἔχω γείτονες... » καληνύχτα καὶ μὲ συγχωρῆς».

«Κάτσε λίγο...» τοῦ εἶπε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο «ἀνήκεις καὶ σὺ λοιπὸν » στοὺς θαυμαστὰς τῆς γοητευτικῆς γυναίκας μου;».

«Μὴν τὸν παρεξηγῆς» ἐπενέβη ἡ Ἄννα «ὅπως βλέπῃς εἶναι τύφλα, δὲν ξέρει » τί λέει...».

Ὁ Νὶκ ἐπεχείρησε πάλι νὰ φύγῃ ἀλλὰ ὁ Τζὰκ τὸν ἅρπαξε ξαφνικὰ μὲ τὶς χεροῦκλες του ἀπὸ τὸ λαιμό, τόσο δυνατά, ποὺ ἂν δὲν κατώρθωνε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι νὰ ξεφύγῃ, θὰ τὸν ἔπνιγε. Ὁ Τζὰκ ὅμως δὲν ἀστειευόταν, «πηδῶντας» τώρα γύρω στὸ Νίκ, σὰν τὸ μποξὲρ στὸ ρὶγκ ἢ τὸν τερματοφύλακα ποὺ περιμένει τὸ σούτ, φώναζε «ἐδῶ ὁ μεγάλος παίκτης τοῦ Ντητρόϊτ Τζὰκ Πίτ... ἐκδικεῖται» καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν ἁρπάξῃ πάλι.

Ἡ θέσις τοῦ Νὶκ ἦταν κρίσιμη. Οὔτε νὰ ξεφύγῃ μποροῦσε, οὔτε καὶ νὰ τὰ βάλῃ μὲ κεῖνο τὸ... θηρίο. Τὸν ἄφησε νὰ πλησιάσῃ καὶ ξαφνικὰ τοῦ ἔδωσε μιὰ κλωσιὰ στὸ κεφάλι, τόσο δυνατή, ποὺ σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος. Ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ κρόταφο ἔτρεχε αἷμα.

Τὸν μετέφεραν μέσα στὸ σπίτι, ἔπλυναν τὸ τραῦμα καὶ μετὰ τὸν ξάπλωσαν ἀνάσκελα πάνω στὸ κρεβάτι. Ἡ Ἄννα τὸν σκέπασε μὲ μιὰ κουβέρτα.

«Ἀναπνέει βαρειὰ μὲ τὸ στόμα».

«Λὲς νὰ πάθῃ τίποτε;» ρώτησε ὁ Νὶκ ἀνήσυχα.

«Μὴ φοβᾶσαι Νίκ, τὸ πρωῒ θἄναι περδίκι, κατὰ τὶς δέκα θὰ ξυπνήσῃ καὶ θὰ ριχτῇ πάλι στὸ πιοτό.

Ἔκλεισαν τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ πῆγαν στὸ σαλόνι.

«Ἄννα», εἶπε ὁ Νὶκ καθὼς ἔρριχνε ξύλα στὸ τζάκι, «δὲν ξέρεις πόσο λυπᾶμαι » γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε».

«Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο Νίκ... τὸν εἶδες. Τρεῖς βδομάδες εἴμαστε παντρεμμένοι » καὶ μιὰ μέρα δὲν τὸν εἶδα ξεμέθυστο, ἀρχίζω νὰ τὸν μισῶ πίστεψέ με Νίκ» εἶπε κλαίγοντας.

Κάθησαν στὸν καναπὲ ἀπέναντι στὸ τζάκι «ἀκόμη δὲν μπορῶ νὰ τὸ πιστέψω » Νίκ», εἶπε ἡ Ἄννα καθὼς ἔβαζε οὐΐσκι στὰ ποτήρια «ὅτι θὰ συναντιώμαστε πάλι » ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο».

Ἐκεῖνος πέρασε τὸ χέρι του γύρω στὸ λαιμό της, ἐκείνη ἔγυρε τὸ κεφάλι καὶ... τὰ δύο στόματα ἔσμιξαν...

Ὁ θόρυβος τῆς μηχανῆς ἑνὸς αὐτοκινήτου τοὺς διέκοψε. Ὁ Νὶκ πετάχτηκε πάνω...

«Ἐπισκέπται;» ρώτησε ἀνήσυχα, ἡ Ἄννα δὲν ἀπήντησε.

Βγῆκε στὴ βεράντα, κύτταξε δεξιὰ-ἀριτερά... τίποτε. Μόνον τὸ θρόϊσμα τοῦ δάσους καὶ τὸ λάλημα μιᾶς κουκουβάγιας ἀκουγόταν.

«Τί συμβαίνει Νίκ;» ρώτησε ἡ Ἄννα βγαίνοντας στὴ πόρτα.

«Πήγαινε μέσα καὶ κλεῖσε τὴν πόρτα» τῆς εἶπε ἐπιτακτικὰ καὶ κατέβηκε τὰ σκαλιά.

Στάθηκε λίγο νὰ κατατοπισθῇ καὶ μετὰ προχώρησε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δάσους. Ἡ ὁμίχλη εἶχεν ἀρχίσει νὰ πέφτῃ. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὸ φεγγάρι πρόβαλε ἀνάμεσα στὰ σύννεφα, μιὰ σκιὰ φάνηκε στὸ μονοπάτι... φώναξε... καμμιὰ ἀπάντησι... Τὸ φεγγάρι κρύφτηκε πάλι πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα. Δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή... μετὰ προχώρησε... Πάλι στάθηκε, σκέφτηκε ὅτι δὲν εἶχε φανάρι μαζί του, ὅτι ἦταν ἄοπλος, κι' εἶχε ἀπομακρυνθῇ ἀρκετά... ἔκαμε νὰ γυρίσῃ, ὁπότε δύο χέρια τὸν ἅρπαξαν ξαφνικὰ ἀπὸ πίσω, ἐκεῖνος προσπάθησε ν' ἀμυνθῇ κτυπῶντας μὲ τὰ χέρια του τὸν ἄγνωστο, ἀλλὰ ἕνα δυνατὸ κτύπημα στὸ κεφάλι τὸν ἔρριξε κάτω.

Ὅταν συνῆλθε εἶδε τὰ φῶτα ἑνὸς αὐτοκινήτου νὰ χάνωνται πέρα μακρυὰ πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δάσους.

Ἡ Ἄννα περίμενε στὴ βεράντα:

«Τὸν γνώρισες τοὐλάχιστο;» ρώτησε καθὼς τοῦ καθάριζε τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ κεφάλι.

«Δὲν μπόρεσα...» ἀπήντησε ὁ Νὶκ κι' ἐπειδὴ ἡ Ἄννα χαμογέλασε τὴν ρώτησε:

«Τὸν ξέρεις;».

«Νομίζω... αὐτὸς θἄναι ἕνας θαυμαστής μου, εἶπε γελῶντας νευρικά, αὐτὸ τὸ » τέρας, καὶ χθὲς τὸ βράδυ ἐδῶ ἦταν, κάθε βράδυ μὲ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὸ δάσος».

«Ποιὸς» ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Νίκ.

«Τὸν λένε Μαρτίνι... Μπροῦνο Μαρτίνι, εἶναι βοηθὸς τοῦ Σερίφη τῆς περιο- » χῆς. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὖρθαμε παρουσιάστηκε. Μᾶς ἔκαμε ἔλεγχο... ὁ Τζὰκ » μεθυσμένος ὅπως πάντα δὲ μίλησε. Τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε πάλι. Ἤθελε νὰ μὲ πάρῃ » μὲ τ' αὐτοκίνητό του νὰ μοῦ δείξῃ τὰ μέρη... ἐγὼ φυσικὰ ἀρνήθηκα, αὐτὸς ὅμως » ἐπέμενε, στὸ τέλος ἐπεχείρησε νὰ μὲ πάρῃ διὰ τῆς βίας. Ἔβαλα τὶς φωνές, ἦλθε ὁ » Τζάκ, ἦτανε ὅμως τόσο μεθυσμένος ποὺ μὲ μιὰ γροθιὰ τὸν ἔρριξε κάτω. Κάθε » βράδυ γυρίζει στὸ σπίτι. Ξέρει ὅτι ὁ Τζὰκ μεθάει καὶ... καταλαβαίνεις... σωστὸς » Σάτυρος». Σήκωσε τὴ μπλούζα της κι' ἔδειξε δύο μαῦρα σημάδια ποὖχε στὴν πλάτη!

«Νὰ αὐτὸ ἔγινε χθὲς βράδυ».

«Δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσῃς ἔτσι αὐτὸ τὸ ζήτημα» παρετήρησε ὁ Νὶκ «εἶναι » σοβαρό, αὔριο κι' ὅλας θὰ πάω κατ' εὐθεῖαν στὸν ἴδιο τὸν Σερίφη. Ποῦ βρίσκεται » ὁ Σταθμός;».

«Λίγα χιλιόμετρα πάνω ἀπ' τὸ δάσος. Ἀλλὰ Νὶκ» συνέχισε ἡ Ἄννα «μπορεῖ » νὰ τὸν ἔχῃς καὶ σὺ κτυπήσῃ καὶ νὰ βρῇς τὸ μπελᾶ σου. Αὔριο θὰ πῶ στὸ Τζὰκ νὰ » φύγωμε ἀπ' ἐδὼ χωρὶς ἄλλο... Συνῆλθες;».

«Κάτσε νὰ πιοῦμε ἕνα τζὶν καὶ φεύγεις».

Ἀπὸ ἕνα ἔγιναν τρία... ἡ φωτιὰ στὸ τζάκι δυνάμωνε... τὸ κέφι... ἄναβε καὶ τὸ γραμμόφωνο ἔπαιζε καὶ ξανάπαιζε τὸ βὰλς τοῦ Δουνάβεως.

Ἦταν ἀκόμη νύχτα ὅταν ὁ Νὶκ ἄφησε τὸ σπίτι. Ἀλλὰ ἡ ἀνατολὴ πάνω ἀπὸ τὸ δάσος εἶχεν ἀρχίσει νὰ γίνεται γκρίζα, ὁ ἀέρας εἶχε κοπάσει καὶ μιὰ πυκνὴ ὁμίχλη ἐκάλυπτε ὁλόκληρη τὴν περιοχή.

Πρὶν φύγει, πῆγε κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ Τζάκ. Δὲν εἶχε κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ ροχαλίζῃ, ὄχι ὅμως τόσο ἀδύνατα ὅσο πρίν. Πάντως ἡ ἀναπνοή του ἦτο κανονική!

Ἔκλεισε τὴ πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας καὶ βγῆκε ἔξω. Ἡ Ἄννα τὸν συνώδεψε μέχρι τὴν ἀποβάθρα.

«Καληνύχτα Νίκ».

«Καλημέρα θὰ πήγαινε καλύτερα, σὲ λίγο ξημερώνει κι' ἔτσι δὲν θὰ φοβᾶσαι. « Πάντως» συνέχισε ὁ Νὶκ «ἂν μὲ χρειαστῇς βάλε τὸ δίσκο, ξέρεις... κι' ἔρχομαι ἀμέσως».

«Καλὰ Νίκ».

Πέρα ἀπὸ τὸ δάσος ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου.

Πρὶν πέσει στὸ κρεβάτι ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ: Ἦτανε 4.35'. Ἄργησε νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος γιατὶ ἡ σκέψις του γύριζε συνεχῶς γύρω στὴν Ἄννα...

Ἡ μουσικὴ τοῦ... βάλς τοῦ Δουνάβεως τὸν ξύπνησε. Κατάλαβε ὅτι τὸν καλοῦσε ἡ Ἄννα. Πετάχτηκε ἐπάνω, ντύθηκε γρήγορα-γρήγορα, μπῆκε στὴ βάρκα καὶ πῆγε ἀπέναντι.

Ἡ Ἄννα τὸν περίμενε στὴν παραλία :

«Νὶκ», φώναξε μόλις τὸν εἶδε, «Νίκ».

Ὁ Νὶκ πήδησε ἔξω :

«Τὶ συμβαίνει;» ρώτησε ἀνήσυχα καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

«Ὁ Τζὰκ... Νίκ... δέ... δὲν ξυπνάει... πέθανε...δὲν ξέρω» εἶπε κλαίγοντας. Ὁ Νὶκ αἰσθάνθηκε νὰ παγώνῃ ὅλο του τὸ σῶμα!...

Τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πήγανε στὸ σπίτι... Ναί... ὁ Τζὰκ Πὶτ ὁ διάσημος ποδοσφαιριστὴς τοῦ Ντητρόϊτ δὲν ζοῦσε πλέον!!!

«Δὲν πρέπει νὰ μείνῃς μόνη σου ἐδῶ Ἄννα, πᾶμε ἀπέναντι» τῆς εἶπε ὁ Νὶκ κι' ἔτρεξε στὸ γκαράζ ποὺ ἦταν τ' αὐτοκίνητο τοῦ Τζάκ, εἶδε ὅμως πὼς δὲν εἶχε βενζίνη καὶ τ' ἄφησε. Κατόπιν κλείδωσε τὸ σπίτι, ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴ τσέπη, μπῆκαν στὴ βάρκα κι' ἔφυγαν.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι, ὁ Νὶκ ἄναψε τὸ τζάκι κι' ἔφτιαξε καφέ.

Ἡ Ἄννα καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ ἀμίλητη καὶ σκεπτική...

«Ἄννα» εἶπε ὁ Νὶκ καθὼς σερβίριζε τὸν καφέ, «πρέπει νὰ εἰδοποιήσω τὴν » Ἀστυνομία, θέλεις νἄρθῃς μαζί μου;».

Ἡ Ἄννα τινάχτηκε σὰν ἠλεκτρισμένη στὸ ἄκουσμα τῆς λέξεως «Ἀστυνομία». Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τῶχε σκεφτῆ, δὲν τῶχε ὑπολογίσει.

«Τί;» ρώτησε σὰν νὰ μὴ κατάλαβε. Ὁ Νὶκ ἐπεχείρησε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ, ἀλλὰ τὸ κορνάρισμα ἑνὸς αὐτοκινήτου τὸν σταμάτησε.

Ἄφησε τὴν Ἄννα καὶ βγῆκε ἔξω. Μιὰ κατακαίνουργια μπλὲ καντιλὰκ εἶχε σταθῆ πίσω ἀπὸ τὸ δικό του αὐτοκίνητο. Ἦτανε ὁ δικηγόρος.

«Παληέ μου φίλε Νίκ... ἐδῶ εἶμαι» εἶπε σηκώνοντας τὰ χέρια.

Δὲν φοροῦσε καπέλλο καὶ τὰ πάντοτε καλοκτενισμένα καστανὰ μαλλιά του, ἦσαν ἀκατάστατα. Κάτω ἀπὸ τὸ χονδρὸ χαμηλὸ παλτό, φοροῦσε ἀκόμη τὸ σμόκιν μὲ τὸ ὁποῖον εἶχε πάει στὸ πάρτυ. Μιὰ γυναῖκα καθόταν δίπλα στὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ.

«Δὲ σὲ περίμενα τόσο ἐνωρὶς Φράνκ!..».

«Γιατὶ Νίκ; Φύγαμε στὶς 5 ἀπὸ τὸ Ντητρόϊτ, μόλις τελείωσε τὸ πάρτυ, καί...». Σήκωσε τὸ ξερὸ μανικέτι καὶ κύτταξε τὸ ρολόϊ του. «Κάναμε 5 ὧρες» καὶ γυρίζοντας στὸ γυναῖκα εἶπε : «Ἔλα Τζένη νὰ σὲ συστήσω σ' ἕνα παληό μου φίλο».

Ἦταν ξανθιὰ κι' ἔμοιαζε σὰν μπαλαρίνα ἢ τραγουδίστρια νυχτερινοῦ κέντρου τοῦ Λὰς-Βέγκας. Μέσα ἀπὸ τὸ βαρὺ γούνινο παλτὸ φοροῦσε μιὰ νυχτερινὴ ἔξωμη τουαλέττα.

«Τζένη Χόπκινς, ἀπ' τὰ καλύτερα μοντέλα τοῦ Ντητρόϊτ. Εἴμαστε μαζὶ στὰ » ἐγκαίνια καὶ χορέψαμε μὲ τὴ ψυχή μας. Ἔτσι δὲν εἶναι Τζένη;».

«Ναί, νὰ ἰδοῦμε ὅμως ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν ἔρημο ποὺ μ' ἔφερες, τὶ θὰ κάμωμε...» συνεπλήρωσε.

Ὁ Νὶκ ἀπάντησε μ' ἕνα ξερὸ «χαίρω πολὺ» καὶ τίποτε ἄλλο!

«Τὶ συμβαίνει Νίκ; μήπως σοῦ κακοφάνηκε ποὺ ἔφερα μαζί μου τὴν Τζένη;».

«Ὄχι κάθε ἄλλο... ἀλλά...».

«Εἶναι πολὺ χαριτωμένο κορίτσι Νίκ... θὰ τὸ δῆς». Ἄνοιξε κατόπιν τὸ πορτμπαγκὰζ κι' ἔβγαλε ἕνα κιβώτιο μὲ τρόφιμα.

Δὲν εἶχε φέρει καὶ πολλὰ πράγματα ὅπως παρετήρησε ὁ Νίκ: Δύο-τρία μπουκάλια οὐΐσκυ, ἕνα κουτὶ ποῦρα, τσιγάρα καὶ μερικὰ σάντουϊτς ἀπὸ τὸ πάρτυ. Αὐτὸ ἦταν ὅλο τὸ περιεχόμενο τοῦ πακέτου.

Ἐκείνη τὴν ὥρα φάνηκε ἡ Ἄννα στὴ βεράντα. Ὁ Φρὰνκ μόλις τὴν εἶδε ἔμεινε μέ... τὸ στόμα ἀνοιχτό!

«Νίκ, τ' εἶναι αὐτὰ ποὺ βλέπω;».

«Ἄκουσε Φράνκ... εἶναι ὁλόκληρη ἱστορία...».

«Τὶ παιγνίδι μοῦ παίζεις Νίκ; Γιατὶ δὲν μοῦ τῶλεγες;...».

«Περίμενε Φράνκ».

Ἀλλ' ὁ Φρὰνκ συνέχισε :

«Κι' ὁ ἄντρας της; Ὁ μέγας πρωταθλητής; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ... δὲν καταλαβαίνω τίποτε!...».

«Πέθανε χθὲς τὸ βράδυ, τὸ σπίτι του εἶναι ἀπέναντι» κι' ἔδειξε μὲ τὸ χέρι.

«Ποιὸς πέθανε Νίκ; Τ' εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Ἐννοεῖς τὸ Τζὰκ Πίτ;».

Ὁ Νὶκ κίνησε τὸ κεφάλι.

«Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος Νίκ. Πές μου εἰλικρινά, ἤξερες ὅτι ἔμεναν ἐδῶ;».

«Ὄχι Φράνκ. Εἶχα διαβάσει στὶς ἐφημερίδες ὅτι θὰ πήγαιναν πρὸς τὰ βόρεια τοῦ Μίτσιγκαν, ἀλλὰ ποῦ ἀκριβῶς, ὅμως, δὲν ἤξερα».

Ἔστειλαν τὴν Τζένη μέσα μαζὶ μὲ τὴν Ἄννα, κι' ὁ Νὶκ ἐξήγησε στὸ Φρὰνκ ὅλα ὅσα συνέβησαν. Κατόπιν μπῆκαν στ' αὐτοκίνητο καὶ τράβηξαν γιὰ τὴν Ἀστυνομία.

«Νομίζω ὅτι δὲ θὰ πρέπῃ ν' ἀναφέρῃς στὴν Ἀστυνομία τὴν κλωτσιὰ Νίκ» εἶπε ὁ Φρὰνκ καθὼς προχωροῦσαν. «Ἐδῶ εἶναι ἐξοχή, δάσος, αὐτὸς γνωστὸς μεθύστακας, ὁπότε δικαιολογεῖται τὸ ... πέσιμο. Κατάλαβες;».

«Δὲν μπορῶ Φράνκ, θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ μὲ μπλέξῃ ἡ Ἄννα» ἀπάντησε ὁ Νίκ.

«Ναὶ ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς πὼς παίζεις τὸ κεφάλι σου. Ἐγὼ εἶμαι Δικηγόρος καὶ ξέρω τὶ σοῦ λέω. Πρέπει νὰ συνεννοηθῆς μὲ τὴν Ἄννα».

«Μπορεῖ καὶ νὰ μὴ πέθανε ἀπὸ τὴ κλωτσιά, γιατὶ ν' ἀποκλείσωμε τὴ συγκοπή;».

«Δὲν ἀντιλέγω, γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν ἰδῶ πρὶν ἔρθῃ ἡ Ἀστυνομία».

Δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ πᾶνε μέχρι στὸ Σταθμό, λίγα χιλιόμετρα πὰρα πάνω βρῆκαν ἕνα σπίτι μὲ τηλέφωνο. Κατέβηκε ὁ Νίκ, κτύπησε καὶ μπῆκε μέσα. Μιὰ χονδρὴ γυναῖκα ποὺ ἔμενε στὸ σπίτι πῆρε τὸ Σταθμὸ κι' ἔδωσε τ' ἀκουστικὸ στὸ Νίκ.

«Ἐδῶ Σερίφης Νέλσων».

«Λέγομαι Νὶκ Πῆρσον. Ἐδῶ στὸ Ζαγκενάου, στὸ σπίτι τοῦ Τζὰκ Πίτ, συνέβη κάποιο ἀτύχημα. Σᾶς παρακαλῶ ν' ρθῆτε ἀμέσως».

«Τὸ ξέρω τὸ σπίτι τοῦ κ. Πίτ, τὸν ἔκλεψαν;» ρώτησε ὁ Σερίφης.

«Ὄχι θὰ σᾶς πῶ ὅταν ἔρθετε».

«Ἀπὸ ποῦ τηλεφωνῆτε;».

Ὁ Νὶκ ρώτησε τὴν γυναῖκα ποὺ ἐστέκετο δίπλα του.

«Ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Κας Κόχραν».

«Ἄ! τῆς κυρίας Λίδας, τὴν ξέρω, θἄρθω ἀμέσως» κι' ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

Ὁ Νὶκ ἄφησε δύο δολλάρια στὴ γυναῖκα κι' ἔφυγε. Γυρίζοντας στ' αὐτοκίνητο βρῆκε τὸν Φρὰνκ νὰ κοιμᾶται μακαρίως!

***

Ὅταν ἔφθασαν στὸ σπίτι βρῆκαν τὶς δύο γυναῖκες νὰ κάθωνται στὸ τραπέζι ἀπέναντι στὸ τζάκι. Ὁ Φρὰνκ πῆγε στὴ κουζίνα, νὰ τσιμπήσῃ κάτι, ὅπως εἶπε.

«Εἰδοποίησα τὴν 'Αστυνομία» εἶπε ὁ Νὶκ «τ' ἄκουσες Ἄννα;...».

'Εκείνη κίνησε μόλις τὸ κεφάλι της χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Ἦταν κατάχλωμη κι' εἶχε χάσει τελείως τὸ ἠθικό της.

«Αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲ μ' ἀρέσει καθόλου» εἶπε ἡ Τζένη «καλύτερα νἄμενα στὸ » Ντητρόϊτ».

«Δὲν νομίζω ὅτι χρειαζόσαστε ἐδῶ, τόσον ἐσὺ ὅσον κι' ὁ Φράνκ, καὶ μπορεῖτε » κάλλιστα νὰ φύγετε» ἀπήντησε ὁ Νίκ.

«Τώρα, νἄρθῃ ὁ Φρὰνκ θὰ τοῦ πῶ νὰ φύγωμε. Ἂν δὲν θελήσῃ, θὰ φύγω μό- » νη μου. Κάπου ἐδῶ κοντὰ ὑπάρχει τραῖνο, ἄκουσα τὸ σφύριγμα».

«Κάτσε Τζένη» τὴν παρακάλεσε ὁ Ἄννα «θὰ μοῦ κάμῃς μεγάλη χάρι. Φεύ- » γεις αὔριο, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τρελαθῶ ἂν μείνω μόνη μου».

«Καλὰ Ἄννα θὰ κάτσω» εἶπε ἡ Τζένη καὶ τὴ φίλησε στὸ μάγουλο. 'Εκείνη τὴν ὥρα μπῆκε ὁ Φρὰνκ μασῶντας, μ' ἕνα ποτήρι οὐΐσκυ στὸ χέρι.

«Πᾶμε Νίκ. Τώρα εἶμαι ἐν τάξει» εἶπε κι' ἄδειασε τὸ ποτήρι.

«Ἄκουσε Φρὰνκ» εἶπε ὁ Νίκ, καθὼς μπένανε στὴ βάρκα : «Ὅπως καὶ νἄχῃ » τὸ πρᾶγμα, προβλέπω ὅτι θἄχω ἱστορίες μὲ τὴν 'Αστυνομία. Νομίζω ὅτι δὲν ὑ- » πάρχει κανένας λόγος ν' ἀναμιχθῇς καὶ σὺ σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Γι' αὐτὸ σὲ συμ- » βουλεύω νὰ πάρῃς τὴ Τζένη καὶ νὰ φύγετε τώρα πρὶν ἔλθῃ ἡ 'Αστυνομία. Ἡ Ἄννα » πρέπει νὰ παραμείνῃ».

«Τὶ λὲς Νίκ, αὐτὸ λέγεται προδοσία! Νὰ σ' ἀφήσω δῶ μόνο σ' αὐτὴ τὴν κα- » τάστασι. 'Εκτὸς ἀπὸ φίλος, εἶμαι καὶ Δικηγόρος... ὄχι φίλε μου, θὰ μείνω» τοῦ εἶπε καὶ τοῦ κτύπησε τὶς πλάτες...

Ὁ Τζὰκ Πίτ, ξαπλωμένος ἀνάσκελα, ὅπως ἦταν πάνω στὸ κρεβάτι, σκεπα- σμένος μὲ τὴ κουβέρτα ποὺ τοὔχε ρίξει ἡ Ἄννα, καὶ μὲ τὰ μάτια μισοανοιγμένα, φαι- νόταν σὰν νὰ παρακολουθοῦσε τοὺς δύο... ἀντιζήλους του, ποὺ σκυμμένοι πάνω του προσπαθοῦσαν νὰ μαντέψουν τὴν αἰτία τοῦ θανάτου του.

Ὁ Φρὰνκ ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ τραῦμα, ἀπεφάνθη :

«Πολὺ ἐλαφρό... μὴν ἀνησυχεῖς Νίκ... Συγκοπὴ καρδίας ὁπωσδήποτε, ὡραῖος » θάνατος!».

Ἔξω ἀκούστηκε ἡ κόρνα τοῦ αὐτοκινήτου τῆς 'Αστυνομίας. Ὁ Νὶκ ἀνατρί- χιασε. Ἦσαν τρεῖς : Ὁ Σερίφης Νέλσων, ὁ βοηθός του Μπροῦνο καὶ ὁ ἀστυφύλακας Ὅρσον. Κάθησαν ὅλοι στὸ σαλόνι. Ὁ Νὶκ δὲ δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ Μπροῦνο καὶ πρὶν ἀκόμη τὸν συστήσῃ ὁ Σερίφης. Στὸ δεξιὸ μάγουλο εἶχε μιὰ ἀμυχή, ἡ ὁποία φαινόταν πολὺ πρόσφατος καὶ δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία ὅτι ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς «πά- λης» ποὺ εἶχε μαζί του στὸ δάσος τὴν προηγουμένη νύχτα.

Ὁ Νὶκ ἀκολούθως περιέγραψε στὸν Σερίφη σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ διατρέ- ξαντα.

«Χρειάζεται ὁπωσδήποτε γιατρὸς σ' αὐτὴ τὴ περίπτωσι κι' ἂν τῶξερα θὰ ἔ- » φερνα», παρετήρησε ὁ Σερίφης καὶ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα.

«Ἤσουνα ἐσὺ χθὲς τὸ βράδυ ἔξω ἐδῶ στὸ σπίτι τοῦ Πίτ;» ρώτησε ὁ Νὶκ μετὰ ἀπὸ λίγο τὸν Μπροῦνο.

«Γιατί»; ἀπήντησε ἐκεῖνος ἀδιάφορα. Δὲν προχώρησε ὅμως ἡ συζήτησις, γιατὶ ἐν τῷ μεταξὺ βγῆκε ὁ Σερίφης :

«'Ακριβῶς ὅπως τἄπες εἶναι» εἶπε ἀπευθυνόμενος στὸ Νίκ. «Τὸ τραῦμα φαί- » νεται μᾶλλον ἐπιπόλαιο... Ἴσως τὸ πιστό... ἡ καρδιά... θὰ δοῦμε...» καὶ διέταξε τὸ μὲν Μπροῦνο νὰ πάῃ μὲ τ' αὐτοκίνητο νὰ φέρῃ τὸ γιατρό, τὸν δὲ ἀστυφύλακα νὰ πάρῃ τὴ βάρκα καὶ νὰ φέρῃ τὶς γυναῖκες.

Πρῶτες ἦλθαν οἱ γυναῖκες καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ὁ γιατρός, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ καθήσῃ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιο τοῦ Τζὰκ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ Σερίφη. Μετὰ ἀπὸ 10 λεπτὰ βγῆκε ὁ Σερίφης. 'Εφαίνετο ἀνήσυχος καὶ σκεπτικός. Διέ-

σχισε γρήγορα τὸ σαλόνι χωρὶς νὰ πῇ λέξι καὶ βγῆκε ἔξω, κι' ὅπως ἀντελήφθη ὁ Νίκ, πῆγε πρὸς τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν γύρισε, κρατοῦσε στὸ χέρι κάτι, τυλιγμένο σἔνα πανί. 'Εκείνη τὴ στιγμὴ βγῆκε κι' ὁ γιατρὸς ἀπὸ τὴ κρεβατοκάμαρα.

«Θέλεις νὰ σοῦ ὑπογράψω;» ρώτησε τὸν Σερίφη.

«Ὄχι δὲν ὑπάρχει λόγος» ἀπήντησε ὁ Σερίφης καὶ διέταξε τὸν Μπροῦνο νὰ τὸν μεταφέρῃ στὸ σπίτι του καὶ ἐπὶ πλέον νὰ μεριμνήσῃ γιὰ τὴν μεταφορὰ τοῦ πτώματος.

'Απόλυτος ἡσυχία ἐπικρατοῦσε τώρα στὸ σαλόνι. Ὅλοι κρεμόνταν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σερίφη:

«Μετακίνησε κανεὶς ἀπὸ σᾶς τὸ πτῶμα;» ρώτησε αὐστηρά.

«Ὄχι», ἀπήντησαν ὅλοι.

«'Εσὺ εἶπες πὼς λέγεσαι Νὶκ Πῆρσον;».

«Μάλιστα».

«Καὶ ὅτι χθὲς τὸ βράδυ τσακώθηκες μὲ τὸν Τζὰκ καὶ τὸν κτύπησες στὸ κεφάλι μὲ τὸ πόδι σου;».

«Μάλιστα» ἀπήντησε ὁ Νὶκ κι' ἡ καρδιά του πῆγε νὰ σπάσῃ.

«Αὐτὴ ἡ κλωτσιὰ δὲν εἶναι ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ Τζὰκ» συνέχισε ὁ Σερίφης. 'Ο Νὶκ ἀνέπνευσε, ἔβγαλε τὸ μαντήλι καὶ σκούπησε τὸν ἱδρῶτα.

'Ο Φρὰνκ κύτταξε τὸν Νὶκ καὶ χαμογέλασε ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν διάγνωσι ποὖχε κάμει.

'Αξολούθως ὁ Σερίφης ξετύλιξε ἀργὰ καὶ μὲ προσοχὴ τὸ πανί, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖον πρόβαλε ἕνα μεγάλο ματωμένο μαχαῖρι μὲ κύλινη λαβὴ καὶ μακρυὰ λάμα.

'Ο Νὶκ ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτος ὅταν εἶδε κεῖνο τὸ μαχαίρι, τόσο ποὺ ὅταν ἀμέσως κατόπιν ὁ Σερίφης τὸν ρώτησε: «Τὸ γνωρίζεις αὐτὸ νεαρέ;» δὲν μπόρεσε ν' ἀρθρώσῃ λέξι παρὰ μόνον κούνησε τὸ κεφάλι. Ἦταν τὸ ἴδιο μαχαίρι ποὺ περιεργάζετο ἡ Ἄννα κεῖνο τὸ βράδυ ποὺ εἶχε πάει μὲ τὸν Φρὰνκ στὸ σπίτι του.

«Πάνω στὴ λάμα εἶναι γραμμένο τ' ὄνομά σου... Ν. Πῆρσον. Παραδέχεσαι » ὅτι εἶναι δικό σου;».

«Ναί... ἀλλά...».

«Σιωπή. Μ' αὐτὸ τὸ μαχαίρι» συνέχισε ὁ Σερίφης «σκοτώθηκε ὁ Τζὰκ Πὶτ » κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας, ἢ σήμερα ἐνωρὶς τὸ πρωΐ. 'Ο γιατρὸς δὲν μπόρεσε » νὰ καθορίσῃ ἐπακριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε ὁ φόνος. 'Ο δράστης μπῆκε στὴ κρεβα- » τοκάμαρα ἀπὸ τὸ πίσω παράθυρο τὸ ὁποῖον παρεβίασε. 'Ο Πὶτ ἦσαν ξαπλωμένος » ἀνάσκελα πάνω στὸ κρεβάτι, καὶ δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει τόσον ἀπὸ τὸ κτύπημα » ποὺ εἶχε δεχθῆ στὸ κεφάλι, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ μεθύσι. 'Ο δράστης ἔσυρε τὴν κου- » βέρτα μὲ τὴν ὁποία ὁ Πὶτ ἦτο σκεπασμένος, τὸν γύρισε πρὸς τὸ μέρος του καὶ » κατόπιν τὸν κτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι στὴν ἀριστερὴ ὠμοπλάτη καὶ ἀκριβῶς στὸ » μέρος τῆς καρδιᾶς. Τὸ θῦμα πέθανε ἀμέσως, χωρὶς νὰ βγάλῃ πολὺ αἷμα. 'Ο δρά- » στης τὸν ἔβαλε πάλι στὴ πρώτη του θέσι, τὸν σκέπασε μὲ τὴν κουβέρτα, ὅπως ἀ- » κριβῶς τὸν βρῆκε καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ ὁποῖον ἔκλεισε. 'Αλλὰ κατὰ τὴ » βιασύνη του γιὰ νὰ φύγῃ, ἢ ἀπ' τὸν φόβο ποὺ εἶχε, τοῦ ἔπεσε τὸ μαχαίρι. 'Ο δρά- » στης στὴν κατάστασι ποὺ εὑρίσκετο, δὲν τολμοῦσε ὅπως φαίνεται νὰ σταθῇ, ἢ νὰ » γυρίσῃ νὰ ψάξῃ νὰ τὸ βρῇ καὶ τὸ ἐγκατέλειψε. Καθὼς ἄνοιξα τὰ μπατζούρια τοῦ » παραθύρου καὶ κύτταξα ἔξω εἶδα τὸ μαχαίρι πεταμένο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο» καὶ δίδοντας ἕνα πιὸ ἐπίσημο τόνο στὴ φωνή του, συνέχισε :

«Κύριε Πῆρσον. 'Εν ὀνόματι τοῦ Νόμου, εἶμαι ὑποχρεωμένος κατόπιν ὅλων » αὐτῶν νὰ σᾶς συλλάβω.

«'Ομοίως οὐδεὶς ἐκ τῶν παρισταμένων θ' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ σπίτι ἄνευ » ἐντολῆς μου».

Πίσω του ὁ Νὶκ ἄκουσε λυγμούς. Γύρισε κι' εἶδε πὼς ἦταν ἡ Ἄννα.

(Συνεχίζεται)

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο

Ὑπὸ κ. **Χ. ΣΤΑΜΑΤΗ**, Ἀρχιφύλακος

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(ΓΕΝΙΚΟΝ)

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΣΑΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἂν ρίξωμε μιὰ ματιὰ στὶς κοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, θὰ δοῦμε ὅτι ὅλα τὰ γεγονότα ἔχουν στενὴ ἀλληλουχία μεταξύ των καὶ ὅλες οἱ ἐκδηλώσεις τοῦ βίου εἶναι ἀλληλένδετες. Ἀπ' τὸν ὑλικὸ βίο τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἰδοῦμε πλάϊ στὰ σημερινὰ ὑπερωκεάνια τὸ μονόξυλο καὶ τὴν βάρκα τοῦ ψαρᾶ, στὰ βενζινάροτρα καὶ τὰ σιδερένια ἄροτρα τὰ πανάρχαια ἠσιόδεια, στὰ τελευταίου τύπου ὑφαντουργεῖα τὸν πατροπαράδοτο ἀργαλειό, στὴν σημερινὴ ἐνδυμασία τὴν φουστανέλλα καὶ τὴν βράκα καὶ στὶς σημερινὲς πολυκατοικίες τὶς καλύβες τῶν χωρικῶν, τῶν ψαράδων καὶ τῶν ποιμένων. Ἀπ' τὸν πνευματικὸ βίο, θὰ δοῦμε πλάϊ στὸ μυθιστόρημα καὶ τὸ διήγημα, τὸ ἐλαφρὸ τραγούδι, τὸ παραμῦθι, τὸ δίστιχο καὶ τὰ κλέφτικα τραγούδια. Θὰ δοῦμε ἀκόμα πλάϊ στὴ Χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ τὴν Χριστιανικὴ πίστη, τὶς ἀφηγήσεις περὶ νεράϊδων, καλλικαντζάρων καὶ ἄλλων στοιχείων, καὶ τὴν πίστη σὲ φαντάσματα καὶ σὲ κάθε εἴδους δοξασίες. Ἀπ' αὐτά, τὰ μὲν ὑπερωκεάνια, τὰ βενζινάροτρα, τὰ ὑφαντουργεῖα, τὰ κτίρια κλπ., τῶν ὁποίων οἱ δημιουργοὶ εἶναι ἱστορικὰ πρόσωπα, ἀποτελοῦν καὶ ἀντιπροσωπεύουν τὸν σημερινὸ πολιτισμό, τὰ δὲ ἠσιόδεια, τὸ μονόξυλο, ὁ ἀργαλειός, τὸ παραμύθι, ἡ καλύβα καὶ τὰ φαντάσματα, τῶν ὁποίων οἱ δημιουργοὶ εἶναι ἄγνωστα πρόσωπα, ἀποτελοῦν τὸ καθ' αὐτὸ θέμα τῆς Λαογραφικῆς Ἐπιστήμης.

Μποροῦμε κατόπιν τούτων νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Λαογραφία ἐξετάζει τὶς πράξεις καὶ τὶς ἐκδηλώσεις· τοῦ ψυχοκοινωνικοῦ βίου τοῦ λαοῦ. Ἐξετάζει τὶς ἐκδηλώσεις ἐκεῖνες τῶν ὁποίων ἡ πρώτη ἀρχὴ εἶναι ἄγνωστος καὶ οἱ ὁποῖες δὲν ὀφείλονται στὴν ἀνατροφὴ καὶ τὴν μόρφωση, ἀλλὰ εἶναι συνέχεια ἢ διαδοχὴ κοινωνικῆς καταστάσεως. Ὡς ὑποκείμενον τῶν ἐρευνῶν καὶ τῶν παρατηρήσεών της ἔχει τὸ λαό, καὶ εἰδικώτερα τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὶς πράξεις τοῦ λαοῦ ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν παράδοση. Ἔχει ὡς ἀρχὴ τὴν ἔμφυτη περιέργεια καὶ παρατηρητικότητα τοῦ ἀτόμου, σχετικὰ μὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ συνθέτουν τὴν κοινωνικὴ καὶ ψυχικὴ μορφὴ τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ.

Τὴν ἔμφυτη περιέργεια καὶ παρατηρητικότητα συναντᾶμε κατὰ πρῶτο στὸν Ὅμηρο. Τὸν βλέπουμε νὰ ἀρέσκεται στὸ νὰ περιγράφῃ, νὰ μνημονεύῃ καὶ νὰ χαρακτηρίζῃ τὰ ξένα ἤθη καὶ ἔθιμα. Βλέπουμε ἀκόμα τὴ περιέργεια αὐτὴ καὶ στὸν Ἡρόδοτο, τὸν περίεργο αὐτὸν ἐρευνητή, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ καὶ τὴν σπουδαιότερη πηγὴ γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὸν βίο τῶν ἀρχαίων πολιτισμένων λαῶν. Ἀργότερα, στοὺς μετὰ τὸν Ἀλέξανδρο χρόνους, βλέπουμε πολλοὺς παρατηρητὰς νὰ συμπληρώνουν τὶς

παρατηρήσεις μὲ τὰ διάφορα ταξίδια ποὺ ἐπεχείρησαν. Τοὺς βλέπουμε νὰ στρέφουν πιὸ πολὺ τὴν προσοχὴ στὴ γλῶσσα καὶ τὰ ἤθη τῶν λαῶν καὶ νὰ περισυλλέγουν τὶς παραδόσεις. Στοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους, ὁ Στράβων συγκεντρώνει πλούσιο ὑλικὸ παλαιοτέρων συγγραφέων καὶ ἐρευνητῶν, ὁ δὲ μεταγενέστερος Παυσανίας, μαζὶ μὲ τὴν περιγραφὴ τῶν τόπων καὶ τῶν μνημείων τῆς Ἑλλάδος, μᾶς δίνει πολὺ ἀξιόλογη λαογραφικὴ συλλογὴ ἀπὸ λαϊκὲς παραδόσεις, δεισιδαιμονίες, ἤθη καὶ ἔθιμα...

***

Στοὺς τελευταίους χρόνους, ἡ λαογραφικὴ ἔρευνα εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν Ἐθνολογία καὶ τὰ Ἐθνολογικὰ συστήματα, ποὺ προσφέρουν ριζικώτερα τὴ γνώση τοῦ ψυχικοῦ, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ γεωοικονομικοῦ φαινομένου γύρω στὴν σύγχρονη θεωρία τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ἡ Λαογραφία παίρνει τὸ ὄνομα Ἐθνογραφία, ποὺ διαφέρει ἀπὸ τὸν διεθνῆ ὅρο «folk- fore» γιατὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ φιλολογικό, τὸ ψυχικὸ καὶ τὸ πρακτικὸ στοιχεῖο τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ἀπ' ὅλα τὰ στρώματα ἑνὸς λαοῦ, οἱ πλέον συντηρητικοὶ καὶ οἱ περισσότερον προσκείμενοι σὲ ἀρχέγονες καταστάσεις, εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς ὑπαίθρου χώρας. Γεωργοὶ καὶ ποιμένες, ψαράδες καὶ ἐργάτες, μ' ἕναν λόγο οἱ χωρικοί μας, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καθιέρωσαν τὴν Ἑλληνικὴ Λαογραφία, γιὰ δύο λόγους : Πρῶτον, διότι ὁ βίος τὸν ὁποῖον διάγουν εἶναι φυσικώτερος καὶ ἁπλούστερος καί, δεύτερον, διότι αὐτοὶ εἶναι περισσότερον ἀπομεμακρυσμένοι ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀστικὰ κέντρα, ὅπου ὑφίσταται ἄμεση ἡ ἐπίδραση τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ λαὸς τῶν πόλεων δὲν ὑστερεῖ στὴν ὅλη μορφοποίηση τῆς λαογραφίας μας. Βλέπουμε σήμερα καὶ μέσα στὰ ἀστικὰ κέντρα, καὶ μάλιστα στὰ ἀνώτερα στρώματα, νὰ εἶναι διάσπαρτα τὰ ὑπολείμματα τοῦ παρελθόντος. Τὰ ὑπολείμματα αὐτὰ σώθηκαν ἀπὸ θεμελιώδη καὶ ἰσχυρότατα συναισθήματα τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς—ὅπως ὁ φόβος τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου, ἡ πρόγνωση τοῦ μέλλοντος—μὲ τὰ ὁποῖα ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ συνδεδεμένα. Σώθηκαν ἀκόμα χάρις στὴ δύναμη τῆς συνηθείας καὶ βλέπουμε σήμερα ὅτι ἄλλα προσαρμόσθηκαν πρὸς τὶς νεώτερες ἀντιλήψεις καὶ στηρίχθηκαν ἁπλῶς σὲ νέα δικαιολογητικὴ βάση, ἄλλα μετεβλήθησαν σύμφωνα μὲ τὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις καὶ ἄλλα παραμένουν χωρὶς κανένα λόγο προσκεκολλημένα στὸ ὅλον σῶμα τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, γιὰ νὰ μᾶς θυμίζουν ἀπολιθώματα παλαιοτέρων γεωλογικῶν περιόδων στοὺς βράχους τῶν ὀρέων.

Μερικὰ παραδείγματα θὰ μᾶς πείσουν ἀπόλυτα γιὰ τοῦτο. Τὸ νὰ περάσουμε κάτω ἀπὸ μιὰ σκάλα, θεωρεῖται κακὸ ἀπὸ χωρικοὺς καὶ ἀπὸ κατοίκους τῶν πόλεων. Γιατί; φοβόμαστε μήπως λερώσουν τὰ ροῦχα μας ἢ μήπως μᾶς καταπλακώσῃ ἡ σκάλα; Ἴσως, γιὰ μερικούς. Γιὰ τοὺς περισσότερους ὅμως, τὸ πέρασμα κάτω ἀπὸ τὴ σκάλα σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουμε τὴν δύναμη τοῦ διαβόλου καὶ τοῦ παραδινόμαστε. Ἀφορμὴ σὲ τοῦτο στάθηκε τὸ «παλαιὸν σῶμα», ἤτοι τὸ ὅτι βλέπουμε σὲ πολλοὺς μεσαιωνικοὺς πίνακες μιὰ σκάλα νὰ στηρίζεται στὸ Σταυρό, καὶ ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω της τὸν Σατανᾶ νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του.

Ἄλλο παράδειγμα. Γιατὶ μεταχειριζόμαστε στέφανα στοὺς γάμους; Ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ διδασκαλία δὲν ἐξάγεται κανένας λόγος, ἀλλὰ τοὐναντίον, κατὰ τοὺς πρώτους Χριστιανικοὺς χρόνους, οἱ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Κλήμης καὶ ὁ Τερτυλιανός, ἐπετίμησαν τὴν συνήθεια ὡς Ἐθνική. Τὸ ἔθιμο λοιπὸν ἦταν προχριστιανικό, ἀλλὰ ἦταν τόση ἡ δύναμη τῆς συνηθείας ὥστε ἡ Ἐκκλησία ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποκύψῃ. Βλέπουμε γιὰ τοῦτο τὸν Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα, νὰ προσπαθῇ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν χρήση τῶν στεφάνων μὲ τὸ νὰ ἀποδίδῃ συμβολικὴ ἑρμηνεία, σύμφωνα μὲ τὶς νέες χριστιανικὲς ἀντιλήψεις, ἀλλὰ χωρὶς καμμιὰ πραγματικὴ σχέση μὲ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἐθίμου, ὅταν λέγει: «...διὰ τοῦτο, στέφανοι ταῖς κεφαλαῖς ἐπιτίθενται, σύμβολον τῆς νίκης, ὅτι ἀήττητοι γενόμενοι, οὕτω προσέρχονται τῇ εὐνῇ... ὅτι μὴ κατηγωνίσθησαν τῆς ἡδονῆς...».

Ἔχουμε ἔπειτα τὸν ἀριθμὸ δέκα τρία. Τὸ 1914, ὁ πρῶτος λόρδος τοῦ βρεταννικοῦ ναυαρχείου, λόρδος Φίσερ, ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ τὰ πολεμικὰ «Ἀήττητος» καὶ «Ἄκαμπτος» νὰ συναντήσουν τὸν στόλο τοῦ Φὸν Σπέε. Τὰ δύο πολεμικὰ ὅμως ἦταν στὶς δεξαμενὲς καὶ τὸ ἁρμόδιο τμῆμα ἀνέφερε στὸν Φίσερ ὅτι μόνον τὴν Παρασκευή, 13η Νοεμβρίου, θὰ μποροῦσαν ν' ἀποπλεύσουν.

Παρασκευὴ καὶ 13 τοῦ μηνός! φώναξε τότε ὁ λόρδος Φίσερ. Δὲν εἶναι μέρα αὐτὴ γιὰ νὰ ξεκινήσουν τὰ καράβια! Νὰ ἐπισπεύσουν τὶς ἐργασίες γιὰ νὰ φύγουν στὶς 11 τὰ καράβια!..

Πράγματι οἱ ἐργασίες συντόμευσαν καὶ τὰ καράβια ἔφυγαν στὶς 11 τοῦ μηνός. Μέχρι τὴν περίφημη ναυμαχία τῶν νήσων Φάλκλαντ δὲν τοὺς συνέβη τίποτα. Ἂν ὅμως ἀπέπλεαν στὶς 13 τοῦ μηνός, τὶς καταστροφὲς τῆς ναυμαχίας θ' ἀπέδιδαν ὅλοι στὸ γεγονὸς ὅτι ξεκίνησαν μιὰν ἄτυχην ἡμέρα.

Ἡ ἀντιπάθεια αὐτὴ στὸν ἀριθμὸ 13, ἀποδίδεται σήμερα στὸν Μυστικὸ Δεῖπνο. Ὁ πρῶτος ποὺ θὰ σηκωνόταν, ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ. Αὐτὸς ἦταν ὁ Ἰούδας. Βλέπουμε λοιπὸν καὶ σήμερα στὰ ἀνώτερα στρώματα νὰ μὴν καταλαμβάνῃ τὴν δεκάτη τρίτη θέση στὸ τραπέζι κανεὶς καλεσμένος, νὰ σπανίζουν τὰ ξενοδοχεῖα καὶ οἱ κλινικὲς μὲ ἀριθμὸ θαλάμων δέκα τρία κλπ., κλπ.

***

Τὸ πῶς τώρα συμβαίνει νὰ ὑπάρχουν μέσα στὸν σύγχρονο πολιτισμὸ καὶ ρεύματα ἢ ὑπολείμματα ἀπὸ παλαιότερες καταστάσεις, εὔκολα μποροῦμε νὰ τὸ καταλάβωμε ἐὰν προσέξουμε τὸν τρόπο καὶ τὸν ὁποῖον γίνεται ἡ πρόοδος τοῦ λαοῦ μας πρὸς τὸν πολιτισμό. Δὲν προχωρεῖ ὁ λαὸς ταυτοχρόνως πρὸς τὸν πολιτισμό, μὲ ὁλόκληρο τὸν ὄγκο του. Φορεῖς καὶ ὑποκινηταὶ τῆς προόδου εἶναι ὀλίγοι, οἱ ἐπίλεκτοι, οἱ ὁποῖοι συγκροτοῦν καὶ τὰ πνευματικῶς ἀνώτερα κοινωνικὰ στρώματα. Βαθμηδόν, αὐτοὶ ἀποβάλουν παληὲς ἐπιδράσεις καὶ προχωροῦν ἀπηλλαγμένοι προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν πλέον. Τὸ πολὺ πλῆθος ὅμως, «ὁ λαὸς» μὲ τὴν ἀλληγορικὴ του ἔννοια εἶναι μᾶζα δυσκίνητη καὶ συντηρητική, ἡ ὁποία ἀποκρούει κάθε νεωτερισμό. Διὰ τοῦτο βλέπουμε σήμερα μέσα στὸ λαό μας, ὁ ὁποῖος θεωρεῖται ὅτι ἐκπροσωπεῖ πανάρχαιο πολιτισμό, νὰ ὑφίστανται μεγάλα στρώματα ποὺ παραμένουν στὸ σύνολον σὲ βαθμῖδες πολὺ κατώτερες, ἀντιπροσωπεύουσες καταστάσεις ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶχαν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες ἤδη.

Ἂς παρηγορούμεθα ὅμως, διότι αὐτὸ συμβαίνει μὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς. Πάντοτε ὁ πολιτισμὸς προχωρεῖ ἀργὰ στὰ ἀραιοκατωκημένα μέρη τοῦ κόσμου καὶ πάντοτε οἱ ἀγροτικοί, οἱ ὑπαίθριοι λαοί, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τελευταῖοι ὠφελοῦνται ἀπὸ τὰ φῶτα τῆς ἀνθρώπινης σοφίας. Εἶναι ὅμως περιπτώσεις, ποὺ ἡ εἰσβολὴ τοῦ πολιτισμοῦ καταστρέφει πολλὲς ὡραῖες πλευρὲς τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ καὶ ἰσοπεδώνει τὰ πάντα σ' ἕνα ἄμορφο σωρὸ ἀπὸ λαμπρὰ ἀλλὰ ἄχαρα πετράδια. Τὰ γραφικὰ ἔθιμα καὶ οἱ ὄμορφες συνήθειες τοῦ λαοῦ χάνονται μὲ τὴν εἰσβολὴ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἀπομένει μακρυνὴ ἀνταύγεια, πλέον, μιᾶς ποιητικῆς ἐποχῆς. Μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ λαογραφία τοῦ τόπου μας εἶναι μιὰ θρησκεία ἐλεύθερη, μιὰ θρησκεία χωρὶς θεό, ποὺ εἶναι τόσο παληὰ ὅσο καὶ ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Θὰ βρεθῇ σὲ ἀσφυκτικὸ κλοιό, λοιπὸν ὅταν ἀποπειραθοῦμε νὰ τῆς δώσουμε ἄλλη μορφὴ ἀπ' αὐτὴ ποὺ ἔχει σήμερα καὶ θὰ χαθῇ ἕνα κομμάτι ὀμορφιᾶς τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ὅταν προχωρήσῃ ὁ πολιτισμὸς πέραν τοῦ θεμιτοῦ γιὰ τὴν εἰδικὴ αὐτὴ περίπτωση. Οἱ ὀμορφιὲς τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου», ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν στοιχείων ποὺ συνθέτουν τὸν ὅρο Ἑ λ λ η ν ι κ ὴ Λ α ο γ ρ α φ ί α, θὰ παύσουν νὰ ὑπάρχουν στὴν ψυχή, στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα ἑνὸς λαοῦ ποὺ γεννήθηκε γιὰ τὸν στοχασμό, γιὰ τὴν φαντασία, γιὰ τὴν ἀγάπη πρὸς κάτι τὸ καθιερωμένο μὲ τόση θρησκευτικὴ εὐλάβεια καὶ προσήλωση.

***

Ὡς πρὸς τὴν χρησιμότητα τῆς Λαογραφικῆς Ἐπιστήμης τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου» παρατηροῦμε ὅτι δύο εἶναι τὰ κύρια σημεῖα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν

ὠφέλιμη πλευρὰ τῆς ὅλης ψυχικῆς ὑποστάσεως τοῦ λαοῦ: Τὸ ἐπιστημονικὸ καὶ τὸ κοινωνικό.

Ἐπιστημονικῶς, παρατηροῦμε ὅτι ἡ Λαογραφία ἀποτελεῖ ἀπαραίτητο συμπλήρωμα στὶς ἐπιστῆμες ἐκεῖνες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς ἐκδηλώσεις τοῦ ὅλου βίου τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἐξετάζει τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν παράδοση ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερα. Ἄλλες ἐπιστῆμες, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὶς πνευματικὲς καὶ ὑλικὲς ἐκδηλώσεις τῶν ἀνθρώπων καὶ τὶς ὁποῖες συμπληρώνει ἡ λαογραφία, εἶναι ἡ ἀρχαιολογία, ἡ ὁμαδικὴ ψυχολογία, ἡ κοινωνιολογία, ἡ μυθολογία, ἡ ἐπιστήμη τῶν θρησκειῶν, ἡ γλωσσολογία, ἡ ψυχολογία καὶ ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη τοῦ δικαίου. Ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπιστῆμες καὶ πιὸ πολὺ οἱ ἱστορικώτερες ἀπ' αὐτές, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος στηρίζονται πάνω στὸ ὑλικὸ ποὺ τοὺς παρέχει ἡ γραπτὴ καὶ ἡ προφορικὴ παράδοση, καθὼς καὶ τὰ μνημεῖα τῆς ἀρχαιότητος. Καί, ὅπως εἶναι πασίγνωστο, οὔτε ἡ γραπτὴ παράδοση μᾶς ἔδωσε πλήρη τὸν ἀρχαῖο βίο, οὔτε τὰ μνημεῖα περιεσώθηκαν ἀκέραια ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ἔχουμε πλήρη καὶ χωρὶς χάσματα τὴν εἰκόνα τούτου. Ἔρχεται λοιπὸν νὰ συμπληρώσῃ τὰ κενὰ αὐτὰ ἡ Λαογραφία, ἡ ὁποία, τὰ μὲν μνημεῖα καὶ τὴν γραπτὴ παράδοση συμπληρώνει μὲ ὅσα ἡ προφορικὴ ἢ ἡ ἔμπρακτος παράδοση διέσωσε, τὶς ψυχολογικὲς δὲ εἰκασίες ἀναπληρώνει μὲ ὅσα ἡ ἄμεση παρατήρηση τοῦ συναισθανομένου καὶ πράττοντος λαοῦ διεφύλαξε μέχρι τῶν ἡμερῶν μας.

Κοινωνικῶς, παρατηροῦμε ὅτι ἡ γνώση τῆς λαογραφικῆς ὑποστάσεως τοῦ λαοῦ μας, συντελεῖ στὴν σμίκρυνση τοῦ χάσματος ποὺ ὑφίσταται μεταξὺ τοῦ ἁπλοϊκοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀνωτέρων πνευματικῶς στρωμάτων τῆς κοινωνίας. Τοῦτο γίνεται αἰσθητὰ ἀντιληπτὸ κατὰ τὴν σημερινὴ ἐποχή, λόγῳ τῆς ἀλματικῆς προόδου τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν στρωμάτων καὶ τῆς τόσον συντηρητικῆς καθυστερήσεως τοῦ κυρίου ὄγκου τοῦ λαοῦ. Χωρὶς τὴν λαογραφία καὶ τὴν γνώση τῶν ψυχοπνευματικῶν στοιχείων ποὺ τὴν ἀπαρτίζουν, ὁ προηγμένος δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἀμόρφωτο λαὸ καὶ ἀντιστρόφως. Ἀνοίγεται ἔτσι μεγάλο χάσμα τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ γεφυρώσῃ ἡ Ἐπιστήμη τῆς Λαογραφίας. Ἐπιτυγχάνει τοῦτο μὲ τὸ νὰ παρέχῃ στοὺς μορφωμένους τὰ ἀπαραίτητα στοιχεῖα διὰ τῶν ὁποίων θὰ κατανοήσουν τὰ ἐλατήρια ποὺ κινοῦν καὶ διευθύνουν τὴν δράση τοῦ λαοῦ καὶ βάσει τούτων θὰ ἐκτιμήσουν μὲ ὀρθότητα τὶς σκέψεις καὶ τὶς πράξεις αὐτοῦ, στοὺς δὲ καθυστερημένους μὲ τὸ νὰ παρέχῃ τὴν δυνατότητα νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ ἀπορρίψουν τὰ φθοροποιὰ ἐκεῖνα στοιχεῖα ποὺ μαστίζουν ἀπὸ αἰῶνες πράξεις καὶ σκέψεις τοῦ καθημερινοῦ των βίου.

Ὡς πρὸς τὴν ἐν γένει ὠφελιμότητα τῆς Λαογραφίας, γιὰ τοὺς προηγμένους, θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε ὅτι κανένας νόμος, κανένα μέτρο προοδευτικὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ληφθῇ χωρὶς νὰ στηρίζεται στὴν βαθειὰ γνώμη τοῦ λαοῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ. Τόσο τὰ μέτρα ποὺ λαμβάνονται ἀπὸ θρησκευτικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς πλευρᾶς, ὅσο καὶ τὰ μέτρα ποὺ ἔχουν σχέση μὲ τὴν κοινωνικὴ ἀναγέννηση καὶ τὴν Ἐθνικὴ Οἰκονομία, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ στηρίζωνται στὴν γνώση τῆς ψυχολογίας ὅλων τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων. Ἂν ἡ λαογραφικὴ ὑφὴ τοῦ λαοῦ εἶναι ἄγνωστη στὴν πολιτεία, πῶς θὰ καταπολεμηθοῦν οἱ προλήψεις, οἱ δεισιδαιμονίες καὶ οἱ δοξασίες, εἴτε θρησκευτικές, εἴτε ποινικές, εἴτε κοινωνικές, ἐὰν δὲν εἶναι γνωστὲς τόσον αὐτὲς ὅσο καὶ οἱ λόγοι οἱ ὁποῖοι τὶς προκαλοῦν καὶ συντελοῦν στὴν διατήρησή τους; Πῶς θὰ δυνηθῇ ὁ κλῆρος καὶ οἱ ἐκπαιδευτικοὶ νὰ καταπολεμήσουν τὶς προλήψεις, τὶς δεισιδαιμονίες, τὶς δοξασίες καὶ τὰ κακὰ ἔθιμα, ἐὰν ἀγνοοῦν καὶ αὐτὰ καὶ τοὺς λόγους ποὺ τὰ προκαλοῦν; Ἐὰν ὁ δικαστὴς κρίνει μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γραπτοῦ νόμου καὶ δὲν λάβει ὑπ' ὄψιν του τὰ ἔθιμα ποὺ ἐπικρατοῦν στὸ λαό, τὶς δεισιδαιμονίες καὶ τὶς προλήψεις καὶ τὶς δοξασίες, θὰ δυνηθῇ νὰ βγάλῃ δίκαιη κρίση καὶ νὰ βελτιώσῃ τὰ κακῶς ἔχοντα; Ὁ ἀστυνομικός, ποὺ ἀγνοεῖ ὅλα αὐτά, θὰ δυνηθῇ νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀκριβῆ μορφὴ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τοῦ ἐγκληματίου καὶ θὰ μπορέσῃ νὰ ἐνεργήσῃ ἔτσι ποὺ νὰ καταπολεμήσῃ ἢ νὰ προλάβῃ τὴν τέλεση τοῦ ἐγκλήματος;

Θὰ χρειασθῇ ἐδῶ νὰ παραθέσουμε ἀπόσπασμα γερμανοῦ ἐρευνητοῦ, ποὺ ὁμιλεῖ γιὰ τὸ γερμανικὸ δίκαιο:

«Τὸ δίκαιον, τὸ κατάλληλον ὅπως κρατεῖ εἰς ἕνα λαόν, πρέπει νὰ ἀντλῆται ἐκ τῶν βαθυτάτων πηγῶν τῆς λαϊκῆς συνειδήσεως, τῆς γλώσσης αὐτοῦ, τῶν δοξασιῶν, τῶν ἐθίμων καὶ πρέπει γερμανιστὶ νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὸν γερμανικὸν λαόν, διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰ βαθέα τραύματα τὰ ὁποῖα ἤνοιξαν εἰς τὸν λαϊκὸν ἡμῶν βίον πολὺ περισσότερον τῆς ἐπαναφορᾶς εἰς ἰσχὺν τοῦ ρωμαϊκοῦ δικαίου, ἡ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεῖσα διάστασις τῆς ἰδεολογίας τῶν γερμανῶν νομομαθῶν πρὸς τὰς λαϊκὰς περὶ δικαίου θεωρίας. Διότι τὸ γερμανικὸν λαϊκὸν δίκαιον εἶναι πολὺ στερεώτερον, πολὺ περισσότερον συγκεκριμένον ἐν τῇ πλουσίᾳ αὐτοῦ νεότητι, ἐδράζεται δὲ καὶ ἐπὶ θεμελίων εὐρυτέρων καὶ ἀσφαλεστέρων...».

Μήπως δὲν δυνάμεθα νὰ ποῦμε καὶ ἐμεῖς τὰ ἴδια λόγια γιὰ τὸ ἑλληνικὸ δίκαιο; Μήπως τὰ λαϊκὰ στοιχεῖα δὲν εἶναι ἐκεῖνα ποὺ πρωτοστατοῦν γιὰ τὴν θέσπιση κανόνων δικαίου στὴ χώρα μας;

***

Δὲν εἶναι κακὸ κάθε τὶ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ λαό. Ὑπάρχουν στοιχεῖα ἀγαθά, ποὺ συντελοῦν στὴν ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐπιπέδου καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ διαφυλαχθοῦν μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσον. Ἀπορρίψιμα εἶναι μόνον ἐκεῖνα τὰ στοιχεῖα ποὺ φθείρουν τὴν λαϊκὴ ψυχὴ καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξη τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπως λ.χ. οἱ δεισιδαιμονίες, οἱ προλήψεις καὶ οἱ κακὲς δοξασίες. Παρὰ τὴν γραφικότητα ὅλων τῶν στοιχείων αὐτῶν καὶ παρὰ τὸ ὅτι ὁ ἀθάνατος Γκαῖτε τὰ ὀνομάζει «ποίηση τῆς ζωῆς», εἶναι ἕνα τὸ συμπέρασμα: Ὅτι φθείρουν καὶ καταστρέφουν κάθε τὶ τὸ πραγματικὰ ὡραῖο, κάθε τὶ ποὺ ἔχει σχέση μὲ τὴν ὀρθὴ τοποθέτηση τοῦ βιωτικοῦ ψυχοπνευματικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ.

Ὑπάρχουν λοιπὸν στοιχεῖα στὴν Λαογραφία μας, ποὺ πρέπει ὄχι μόνον νὰ διατηρηθοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ καλλιεργηθοῦν. Ἀποτελοῦν τὰ στοιχεῖα αὐτά, ἐκεῖνο ποὺ κυρίως συγκρατεῖ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, σὲ ἕνα ἀδιάπτωτο καὶ ἐνιαῖο σύνολο, ἤτοι τὴν συναίσθηση τῆς κοινῆς καταγωγῆς καὶ τῶν κοινῶν ἐλπίδων καὶ πόθων. Πουθενὰ ἀλλοῦ ἡ συναίσθηση τῆς κοινῆς καταγωγῆς καὶ ἡ συναίσθηση τῶν κοινῶν πόθων καὶ ἐλπίδων, δὲν ἐμφανίζονται λαμπρότερα ἀπὸ τὶς παραδόσεις καὶ τὴν λαϊκὴ ποίηση. Ἀπὸ τὶς παραδόσεις καὶ τὴν λαϊκὴ ποίηση ξεκινῶντας οἱ ἀρχαῖοι, καὶ καλλιεργῶντας τὰ καλλιτεχνικὰ στοιχεῖα, ἐδημιούργησαν ἀθάνατα ἔργα τὰ ὁποῖα μᾶς γεμίζουν θαυμασμὸ μὲ τὸ καλλιτεχνικὸ καὶ ποιητικό των ὕφος. Μήπως καὶ σήμερα δὲν περικλείουν καλλιτεχνικοὺς καὶ ποιητικοὺς πυρῆνας οἱ λόγοι καὶ τὰ ἔργα τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ λαοῦ; Μήπως οἱ σημερινοὶ ποιηταὶ καὶ καλλιτέχναι δὲν μποροῦν ν' ἀναβλαστήσουν ἔργα ἀνάλογα μὲ τῆς ἀρχαιότητος, ἂν σκύψουν καὶ καλλιεργήσουν μὲ ἀγάπη τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα τοῦ σύγχρονου λαϊκοῦ στοιχείου;

Συντελεῖ κατὰ πολύ, ἑπομένως, στὴν διατήρηση τῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἀκμαιότητος τοῦ φρονήματος τοῦ λαοῦ, ἡ καλλιέργεια τῶν παραδόσεων καὶ ἡ διδασκαλία τούτων στοὺς νεωτέρους. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς θρύλους ποὺ ἔχουν ὡς θέμα κάτι τὸ ὑψηλὸ καὶ τὸ ἰδανικό. Ἔχουμε στὴν χώρα μας ἀνεκμετάλλευτο γλωσσικό, ἱστορικό, ἀρχαιολογικὸ καὶ καλλιτεχνικὸ πλοῦτο, ποὺ πρέπει νὰ τὸν ἀξιοποιήσουμε. Τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα, τὰ δημοτικὰ τραγούδια, οἱ παραδόσεις καὶ οἱ θρῦλοι, παρουσιάζουν πνευματικὲς περγαμηνὲς ποὺ θεμελιώνουν τὴν ἐθνολογική μας ὑπόσταση. Ἂν ἀφήσουμε τὴν μοιρολατρεία καὶ ξεχάσουμε τὶς ἐπιφυλάξεις, θὰ νοιώσουμε μιὰ μελῳδικὴ καὶ συμφωνικὴ ραψῳδία ἠθῶν, ἐθίμων, τραγουδιῶν καὶ παραδόσεων τοῦ ἀθάνατου ἑλληνικοῦ στοιχείου, ποὺ ἡ Λαογραφία παρουσιάζει.

Μελετῶντας τὰ θέματα ποὺ συνθέτουν τὴν Λαογραφία τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου», βλέπουμε πόσο στὴν Ἑλλάδα μας εἶναι ὅλα ἤρεμα, γλυκὰ καὶ μετρημένα. Κοντὰ στὸν φ υ σ ι κ ὸ β ί ο τοῦ λαοῦ, συναντᾶμε τὸν ψ υ χ ι κ ὸ β ί ο, ἤτοι τὴν

γλῶσσα, τὴν λαϊκὴ ποίηση, τὸν μῦθο, τὴν θρησκευτικὴ μορφή. Καὶ κοντὰ στὸν κοινωνικὸ βίο συναντᾶμε τὴν κοινωνικὴ ἐν γένει ὀργάνωση, ἤτοι τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα, τὸ λαϊκὸ δίκαιο κ.ἄ. (1)

Ἀλλὰ καὶ τοῦτο μᾶς παρέχει ἡ γνώση ὅλων τῶν στοιχείων ποὺ συνθέτουν τὴν Ἑλληνικὴ Λαογραφία: Μᾶς ὁδηγεῖ στὴν ὀρθὴ ἐκτίμηση τῶν ἐκδηλώσεων τοῦ λαϊκοῦ βίου καὶ μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ ρωμαντικὲς ἀντιλήψεις καὶ τάσεις καὶ ἀπὸ ὑπερβολικοὺς ἐνθουσιασμούς, ποὺ μᾶλλον βλάβες παρὰ ὠφέλειες συνήθως ἐπιφέρουν.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ἀναφέρουμε καὶ πολλὲς ἄλλες ὠφέλειες τῆς Λαογραφίας, ποὺ καθιερώθηκε σὰν ἐπιστήμη ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο καθηγητὴ Ν. Πολίτη, ἀλλὰ νομίζουμε πὼς τὰ ὅσα εἴπαμε εἶναι ἱκανὰ νὰ καταδείξουν τὴν πολλαπλῆ αὐτῆς χρησιμότητα ἀπὸ θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς πλευρᾶς, ἤτοι ἀπὸ Ἐπιστημονικῆς καὶ κοινωνικῆς μορφῆς.

(Συνεχίζεται)

---

(1) Γιὰ τὸ λαϊκὸ δίκαιο δὲν ἀσχοληθήκαμε στὸ εἰδικὸ μέρος τοῦ «Ἑλληνικοῦ Μηνολογίου» ἀφοῦ — ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες ἐκδηλώσεις τοῦ λαοῦ — εἶναι ξένο πρὸς τὰ ὅσα συναντᾶμε στὸν κάθε μῆνα εἰδικά.

Τὸ Πάσχα τῆς μάννας μου

Γιορντάνια, κοκκινέλι, ἕν' ἀρνί,
κόκκιν' αὐγά, κι' ὁλόχρυσα στολίδια
τὸ σπίτι μας στολίζαν τὴν Λαμπρή,
μ' ἀπόψε δὲν εἶν' ὅπως τότε ἴδια.

*

Ἀπόψ' ἡ μάννα μου δὲν ἔβαψε αὐγά,
μονάχη ἕνα καντήλι ἔχ' ἀνάψει
καὶ κεῖ μπρὸς στὴν Παρθένα Παναγιὰ
ἐπῆγε κάποιον πόνο της νὰ κλάψῃ.

*

Ἀπόψε δὲν θὰ σκίσουν ντουφεκιὲς
τ' ἀτλάζια τ' οὐρανοῦ τὰ γαλαζένια,
μαυρίλα θὰ σκεπάσῃ τὶς χαρὲς
καὶ θἄναι καυτερότερη ἡ ἔγνοια.

*

Ἀπόψε στὴν Ἀνάστασι τὸ φῶς
θ' ἀνάψῃ φλογοπόθους στὴν καρδιά μας.
Ἀπόψῃ στὴν Ἀνάστασι ὁ Χριστὸς
θαρθῇ κι' Αὐτὸς νὰ κλάψῃ ἐδῶ κοντά μας.

*

Καὶ γρήγορα ξανὰ θὰ κατεβῇ,
Ἀνάστασι σὲ σκλάβους νὰ χαρίσῃ
καὶ μέσ' ἀπ' τὰ σκοτάδια θὰ διαβῇ
τὸ μέτωπο τῆς Κύπρου νὰ δροσίσῃ.

Σ. Χανδρῆς

Ὑπὸ QIL. CESBRON, κατὰ μετάφρασιν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν»

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

.....

.....

...Ὁ Ἀλλὲν Ρομπὲρ βάζει τὴν ὑπογραφή του πάνω σ' ἕνα φύλλο τετραδίου, μιὰ ὑπογραφὴ ἀκατανόητη ποὺ ἀσφαλῶς δὲν μπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ τὴν μιμηθῇ, ὅπως στὶς ἰατρικὲς ἐτικέττες ποὺ εἶναι ἐπάνω στὰ μπουκάλια μὲ τὸ σιρόπι...

...Ὁ Ντογκανὰ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σπάγγο καὶ φτειάχνει λογῆς-λογῆς κόμπους...

...Ὁ Μισὲλ ξαναδιαβάζει τὸ γράμμα τῆς μητέρας του, ποὺ ἔχει ἡμερομηνία τῆς τελευταίας πρωτοχρονιᾶς...

...Καὶ ὁ Σελεστὲν ἀποκοιμιέται ἐντελῶς...

Στὸ μεταξὺ στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας ὁ Μπουφαλλὸ ἐξηγεῖ στὸ δάσκαλο τὸ λόγο τῆς ξαφνικῆς του διακοπῆς τοῦ μαθήματος. Εἶναι λέει καταγανακτισμένος... ἔξω φρενῶν...

«... Ἀκοῦς ἐκεῖ!!!. Εἴκοσι χιλιάδες φλάγκα... Νὰ τὶ μοῦ πλοσφέλει ὁ ἔμπορος αὐτοκινήτων τῆς Μελούν, γιὰ ν' ἀγολάσῃ τὸ παληὸ ἁμάξι μου...» (αὐτὸ ποὺ τὸ Τερνεραὶ τὸ εἶχε βαπτίσει : «Μπιντούλ»).

—«Μά, τὸ πουλᾷς τὸ Μπιντούλ;» ρωτᾷ ὁ δάσκαλος ἀπορημένος...

Ὅμως ὁ Μπουφαλλό, χωρὶς νὰ προσέξῃ τὴν ἐρώτηση, ἐξακολουθεῖ νὰ διαμαρτύρεται.

—«Ὄχι! Τὸ βάζει ὁ νοῦς σου;... Τὸ σκέφτεσαι;... 20.000 μόνο φλάγκα!!!...».

—«Ἔ, κι' ἀφοῦ δὲν σοῦ δίνει πάρα πάνω τὶ θὰ κάνῃς;...».

—«Μὴν ἀνησυχῇς... Θὰ βλῶ μιὰ λύση... Ἀλλὰ τὸ λογάλιασες;... 20 χιλιάδες φλάγκα... Μά, θὰ τὰ ξαναποῦμε ὕστελα...πάω...». Καὶ ξαναφεύγει μὲ σφιγμένες τὶς γροθιές... Ἂν εἶχε αὐτὸν τὸν ἔμπορο ἐτούτη τὴ στιγμὴ κοντά του ἀσφαλῶς θὰ τὸν ξυλοφόρτωνε!!! Τὴν ἴδια ὥρα μέσα στὴν τάξη κυκλοφορεῖ ἀπὸ θρανίο σὲ θρανίο ἕνα μικρὸ διπλωμένο χαρτάκι... Τὄχει τώρα ὁ Μάρκ, στὰ χέρια του καὶ τὸ διαβάζει... Γράφει ὅτι ὁ Γκοαρὼ ξέρει πῶς γίνονται τὰ παιδιά, καὶ θὰ τὸ πῇ στὴν ψυχαγωγία... «Σπουδαῖο πρᾶγμα!» συλλογίζεται ἀδιάφορα ὁ Μάρκ, ποὺ ξέρει ἀπὸ καιρὸ αὐτὸ τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεως τῶν παιδιῶν, καὶ ἑτοιμάζεται νὰ πασσάρῃ τὸ γραμματάκι στὸν διπλανό του... Μὰ ξαφνικὰ σκέφτεται τὴν Ἀρχηγὸ Φρανσουάζ, τὴν Μάμμυ, ποὺ εἶναι ἔγκυος καὶ περιμένει κι' αὐτὴ ἕνα μωρό... Ὁ Μὰρκ κοκκινίζει, ρίχνει ζωηρὰ τὰ μαλλιὰ πρὸς τὰ πίσω, κερανοβολεῖ τὸν Γκουαρὼ μ' ἕνα ἄγριο βλέμμα καὶ τοῦ ἐπιστρέφει τὸ χαρτὶ λέγοντας ἀπειλητικὰ «Ἀλλοίμονό σου ἂν μιλήσῃς γι' αὐτὸ στὰ ἄλλα τὰ παιδιά... θὰ σοῦ σπάσω τὴ μούρη σου...».

Ὕστερα ἁπλώνεται σιωπὴ μέσα στὴν τάξη, καθὼς ξαναγυρίζει ὁ δάσκαλος χαμογελῶντας, καὶ ἀναγγέλλει μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή του:

«... Συνεχίζω τὴν ὑπαγόρευση. Τὰ πουλιὰ τῶν δασῶν μας»...

.....

Πρὶν νὰ γυρίσῃ στὸ ἐργαστήριο μηχανικῆς, ὅπου διδάσκει τὰ μεγαλύτερα τῶν 14 ἐτῶν ἀγόρια, ὁ Μπουφαλό, ἔρχεται νὰ διηγηθῇ καὶ στὸν 'Αρχηγὸ Μαρσὲλ τὴν περίπτωση τοῦ ἀμαξιοῦ του...

«... Εἴκοσι χιλιάδες φλάγκα μόνο γιὰ τὸ Μπιντούλ, τὸ σκέφτεσαι;...».

Ὅμως τὸ «Ἄσπρο Δόντι» δὲν τὸν προσέχει... 'Αλλοῦ τρέχει ὁ νοῦς του... Μαντεύει ὁ Μπουφαλλὸ τὴ σκέψη του καὶ τὸν ρωτᾷ:

—«'Αλήθεια... Δὲν εἶδα τὴν Μάμμυ σήμελα τὸ πλωΐ... Γιατί;».

—«Εἶναι στὸ κρεβάτι... Δὲν ἀνησυχῶ βέβαια γι' αὐτήν, μὰ ἡ καϋμενούλα κουράζεται πολύ... Καὶ ἐπὶ πλέον εἶναι στὸν ἕκτο μῆνα... Πρέπει νὰ προσέχῃ... Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἀμάξι σου... τὶ νὰ σοῦ πῶ... 20.000 φράγκα εἶναι βέβαια λίγα, μὰ νὰ σοῦ πῶ κάτι μεταξύ μας...».

... Μὰ ὁ Μπουφαλὸ τὸν διακόπτει, κτυπῶντας ξαφνικὰ τὸ μέτωπο μὲ τὴν κλειστὴ γροθιά του :

«... Ἄσπρο Δόντι... μοῦρθε μιὰ ἰδέα... μιὰ περίφημη ἰδέα... Βρῆκα... Αὐτὸ εἶναι τὸ καλύτερο... Θὰ τὸ κρατήσω λοιπὸν τὸ Μπιντούλ... Θὰ τὸ διαλύσω καὶ θὰ τὸ παραχωρήσω στὰ παιδιά...».

«Κι' ἐν τῷ μεταξὺ θὰ τὸ ξαναφτειάξουν... Ἔτσι δὲν εἶναι;...».

«Μπά... Δὲν βαρυέσαι... Πάντως θὰ ξαναρχίσουν... Δέκα... εἴκοσι φορὲς θὰ ξαναρχίσουν... Αὐτὸ εἶναι ὅλο...».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ Μπουφαλὸ τρέχει πρὸς τὸ ἐργαστήριο γιὰ ν' ἀναγγείλῃ σιὰ παιδιὰ τὸ μεγάλο νέο, ἐνῷ τὸ Ἄσπρο Δόντι πίσω τοῦ χαμογελοῦσε μὲ καλωσύνη ψιθυρίζοντας «Ἄ! Μπουφαλό... Εἶσαι πραγματικὸ λιοντάρι.. ».

...Στὸ διάλειμμα τῶν δέκα καὶ μισὴ τὰ παιδιὰ κάνουν οὐρὰ μπροστὰ στὸ γκαράζ, γιὰ νὰ περιεργαστοῦν μὲ ὕφος ἰδιοκτήτου τὸ θαυμάσιο αὐτὸ παιχνίδι, τὸ χαλασμένο ἀμάξι, γιὰ τὸ ὁποῖο, χθὲς ἀκόμα, γελοῦσε ὁλόκληρο τὸ Τερνεραί...

Ἔντεκα ἡ ὥρα... Τώρα τὰ μικρὰ παιδιὰ τῶν δεκατεσσάρων χρόνων, βγαίνουν ἀπὸ τὴν τάξη τρέχοντας καὶ ὁ Τομαβὰκ μπορεῖ ἐπὶ τέλους ν' ἀνάψῃ τὸ τσιμπούκι του, τὴ μακρυὰ πίπα του, ποὺ περίμενε τόση ὥρα γεμισμένη πάνω στὴν καρέκλα...

Σὰν σμῆνος περιστεριῶν τὰ ἀγόρια πᾶνε κι' ἔρχονται, φωνάζουν, κουβεντιάζουν ζωηρά, λογομαχοῦν...

Ὕστερα ὅλα μαζὶ τραβοῦν γιὰ τ' ἀποχωρητήρια, γιὰ τὴν πηγή, γιὰ τὸ ἐργαστήριο... ὅπου θὰ διηγηθοῦν στοὺς συντρόφους τους τὶς πρωϊνὲς ἱστορίες...

Τρέχουν ὕστερα πρὸς τὸ σπίτι τοῦ «Ἄσπρου Δοντιοῦ» καὶ τῆς «Μάμμυ» ὅπου θὰ φθάσῃ ὁ Ταχυδρόμος...

Οἱ 'Αρχηγοὶ τῶν ἄλλων κτιρίων ἔχουν συγκεντρωθῇ ἐδῶ... Αὐτὴ εἶναι ἴσως ἡ μόνη στιγμὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ ἔξω κόσμος ὑπάρχει κι' ἐνδιαφέρεται γιὰ τὰ παιδιά... ποὺ ἡ ὑφήλιος δὲν κατοικεῖται μονάχα ἀπὸ ἀγόρια μὲ βρώμικα γόνατα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μεγάλους ποὺ φροντίζουν γι' αὐτά... Τὰ παιδιὰ ζοῦν ἔντονα, ρουφοῦν ἄπληστα τὴ στιγμὴ αὐτή...

Ἡ 'Αρχηγὸς Φρανσουάζ, μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο καὶ μὲ τὸ χέρι στὰ μαλλιά, διαβάζει τὸ γνλάζιο γράμμα, ποὺ παίρνει κάθε πρωΐ...

Ὁ Μὰρκ στέκει παράμερα καὶ τὴν κυττάζει μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, ἐνῷ μὲ τὸ πόδι κλωτσᾷ θυμωμένος τὰ χαλίκια...

«Μάρκ... Σὲ παρακαλῶ, μικρέ μου... Κάνε μου μιὰ χάρη ἂν θέλῃς... Ξέχασα τὸ τετράδιο τῶν «'Απασχολήσεων» πάνω στὸ τραπέζι τοῦ δωματίου μου... Μπορεῖς νὰ μοῦ τὸ φέρῃς;...».

«Ἂν μπορῶ; Πάω ἀμέσως... πάω εὐχαρίστως 'Αρχηγέ...».

Λέει «'Αρχηγὲ» καὶ σκέπτεται «ἀδελφούλα»... Κι' εἶναι ἐνθουσιασμένος ποὺ θὰ κάνῃ κάτι γι' αὐτήν... τοῦ ἀρέσει τόσο νὰ τὴν ὑπηρετῇ!!!. 'Ενῷ τρέχει φαντάζεται ἕνα δικό του φίλμ... Τὸ ζῇ μὲ χαρά... «Ἡ ἀδελφούλα εἶναι αἰχμάλωτη

τῶν 'Ινδιάνων καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς συνοδείας καλπάζει πρὸς αὐτήν... Μπάμ... Μπάμ... Μπάμ... τὴν ἐλευθερώνει, πρὶν προφτάσῃ νὰ ἐπέμβῃ ὁ μαῦρος σερίφης ποὺ τρέχει μὲ τοὺς κόκκινους ἀστυνομικοὺς τοῦ Καναδᾶ...».

'Ο Μὰρκ ἀνεβαίνει τροχάδην τὴ σκάλα τοῦ κτιρίου 3, διασχίζει τὸν κοιτῶνα, καὶ μπαίνει μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν στὸ ἀνοιχτὸ δωμάτιο τῆς 'Αρχηγοῦ... 'Εκεῖ ἀντικρύζει συγκινημένος τὴν ἁπλῆ σκηνοθεσία ἑνὸς χαριτωμένου γούστου... Ἕνα χαμηλὸ κρεβάτι, σκεπασμένο μὲ φτηνὸ ὕφασμα... μιὰ σειρὰ βιβλία μὲ φθαρμένα ἐξώφυλλα... μιὰ προσκοπικὴ σημαία στὸν τοῖχο... ἕνα κάδρο ποὺ παριστάνει μιὰ γραφικὴ βουνοκορφή... μιὰ εἰκόνα τοῦ 'Εσταυρωμένου... Κι' ὅλα αὐτὰ ραντισμένα μὲ τὸ ἀνάλαφρο δροσερὸ ἄρωμα τῆς νέας κόρης... 'Ο Μὰρκ στέκει γοητευμένος, εἰσπνέει βαθειὰ κλείνοντας τὰ μάτια, ἀναστενάζει κι' ἔπειτα ἁρπάζει ξαφνικὰ τὸ κόκκινο τετράδιο καί, σὰν γενναῖος σωματοφύλακας μυθιστορήματος, καλπάζει γιὰ νὰ τὸ φέρῃ στὴν Βασίλισσα, σὲ πεῖσμα τῶν φρουρῶν τοῦ Καρδιναλίου: «Εἰς τὰ ἄλογα, κύριοί μου... Εἰς τὰ ἄλογα...».....

.....

Τὸ ταχυδρομεῖο μοιράστηκε στὰ παιδιά, καὶ οἱ 'Αρχηγοὶ βοηθοῦν τοὺς μικρότερους νὰ διαβάσουν τὰ γράμματα τους, ποὺ φαίνονται σὰν νὰ ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια γραφή... Τὴν ἴδια ὥρα χέρια ποὺ τρέμουν ἀπὸ ἀνυπομονησία ξεδιπλώνουν τὰ δέματα, ἐνῷ οἱ διπλανοὶ κυττάζουν μὲ τρελλὸ καρδιοχτύπι... 'Ο Μισὲλ γυρίζει ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν ἕνας σκύλος, ποὺ ψάχνει νἄβρῃ τ' ἀφεντικό του... 'Ελπίζει πάντα, ὅπως κάθε πρωΐ, ὅτι θὰ ἔχῃ ἕνα γράμμα ἀπ' τὴν μητέρα του, κι' ὅμως τὸ ξέρει καλά, ἐπίσης ὅπως κάθε πρωΐ, ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ... 'Ο «βελοῦδος» εἶναι πλημμυρισμένος χαρά... Πῆρε ἕνα πένθιμο προσκλητήριο (εἶχε πεθάνει μιὰ μακρυνή του θεία) καὶ τ' ὄνομά του εἶναι τυπωμένο ἐπάνω:

«'Ορίστε... Δὲν λέω ψέμματα...» φωνάζει στὸν διπλανό του «Νά! Διάβασε... Εἶναι τυπωμένο τὸ ὄνομά μου... Καὶ μάλιστα μὲ λέει κύριο... Νά! ἐκεῖ... ὁ δέκατος ὄγδοος: Κύριος Ρομπὲρ Ντογκανά... 'Εγὼ εἶμαι ὁ «κύριος» Ρομπὲρ Ντογκανά... Τὸ βλέπεις;...».

«Ἄσε με ἥσυχο» ἀπαντάει ἀδιάφορα ὁ Πάολο ὁ «ἀνίκητος», ποὺ στέκει παράμερα διαβάζοντας ἐπὶ τέλους ἕνα γράμμα... ἕνα γράμμα ποὺ ἔφυγεν ἀπὸ τὴ Χάβρη, δυὸ μῆνες πρίν... ἕνα γράμμα ποὺ ὑπογράφεται: «ὁ γέρικός σου Χοντρο-Μιμίλ», καὶ ποὺ τὸν ἀκολούθησε στὴ φυλακή, στὸ Ψυχιατρικὸ Ἄσυλο, στὸ 'Αναμορφωτικὸ Κέντρο, καὶ τέλος τὸν βρῆκε στὸ Τερνεραί...

Τὸν ἀκολούθησε παντοῦ... Δὲν χάθηκε λοιπόν!!!... Καὶ οἱ φίλοι του τῆς Χάβρης δὲν τὸν ἔχουν λησμονήσει!!!... 'Ο Πάολο ξαναπαίρνει θάρρος... 'Ελπίζει... Μιὰ σκιὰ εὐτυχίας σιγοτρέμει σὲ κάποια ἀπόμερη γωνιὰ τῆς καρδιᾶς του...

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ «Ἄσπρο Δόντι» διαβάζει κάποιο γράμμα ἑνὸς παλιοῦ μαθητοῦ τοῦ Τερνεραί:

«... Σᾶς στέλλω νέα διὰ τὴν ὑγείαν μου, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ καλή... Σκέπτομαι ὅτι αὐτὸ θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ἡ δική σας ὑγεία εἶναι ἐπίσης καλή...» κλπ., κλπ., κλπ. Καὶ λίγο πρὸς τὸ τέλος:

«... Μὴ ἔχοντας πλέον τίποτε ἄλλο νὰ σᾶς γράψω διὰ σήμερα, σᾶς σφίγγω πολλὲς φορὲς τὸ χέρι, καθὼς καὶ τῆς Μάμμυ...».

'Ο Ραντὰρ λίγο πάρα κάτω βγάζει χαρούμενες κραυγές... Κλείνει σήμερα τὰ 15 χρόνια... Καὶ μέσα στὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔστειλε ἡ ἀδελφή του γιὰ τὰ γενέθλιά του, ὑπάρχει καὶ ἕνα χαρτονόμισμα 500 φράγκων... Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔβλεπε τέτοιο χαρτονόμισμα καὶ τὸ δείχνει σ' ὅλους... «...Ἕνα χαρτονόμισμα 500 φράγκων... Νά!!! Δέστε το... Δὲν λέω ψέμματα... Κι' αὐτὸς ἐκεῖ μὲ τὰ μοῦρ στὴ γωνιὰ θἄναι ἀσφαλῶς ὁ ἐφευρέτης του...».

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ ἀστυφύλακες Γιαννικόπουλος Γεώργιος καὶ 'Αλεξόπουλος Παναγιώτης.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου οἱ ἀρχιφύλακες : Ζαφειρόπουλος Διονύσιος καὶ Καραγεωργος Γεώργιος καὶ οἱ ἀστυφύλακες : Καμπουράκος Κωνσταντῖνος, Σερέτης Πέτρος καὶ Τζοΐτης 'Ηλίας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν 'Αστυνόμον Β' κ. Δημητρίου 'Αθανάσιον, διότι ἀναλαβὼν τὴν ἐκπόνησιν τῆς ἐπετηρίδος τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἧς τὸ Σῶμα ἐστερεῖτο ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ ἐργασθεὶς οὗτος μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχε χάριν εἰς τὴν ἐργατικότητα καὶ τὴν φιλοτιμίαν του, οὐ μόνον νὰ συντάξῃ ταύτην πλήρως καὶ ἀκριβῶς ἀλλὰ καὶ νὰ ἐκτυπωθῇ αὕτη μερίμνῃ του ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα 'Εθνικοῦ Τυπογραφείου, ὥστε νὰ καταστῇ εὐχερὴς ἡ διανομὴ ταύτης πρὸς ἅπαντας τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ Σώματος ἔναντι ἐλαχίστου τιμήματος, παρουσιάσας οὕτω διὰ τῆς φιλοπονίας του, ἐργασίαν ἀρτίαν, σπουδαίαν καὶ ὑπηρεσιακῶς λίαν ἀναγκαίαν καὶ χρήσιμον.

—'Ομοίως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενεμήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν ἀστυφύλακα Δημητρέλλον Δημήτριον διότι εἰς καταγγελθεῖσαν κλοπὴν διαρρήξεως εἰκονοστασίου ἐνεργήσας μετὰ ζήλου καὶ ἐνδιαφέροντος, ἐπιδείξας δὲ ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ πρωτοβουλίαν, ἐπέτυχε τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τῶν ἀνηλίκων δραστῶν αὐτῆς. Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Παπαβασιλείου 'Εμμανουὴλ καὶ ἀρχιφύλακα Σερέτην Δημήτριον, διότι ἀμφότεροι ἐνεργήσαντες τὴν σχετικὴν προανάκρισιν μεθοδικῶς καὶ μὲ δεξιοτεχνίαν ἐπέτυχαν τὴν ἐξιχνίασιν πλείστων ὅσων κλοπῶν διαπραχθεισῶν ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω νεαρῶν δραστῶν κατὰ διάφορα χρονικὰ διαστήματα καὶ εἰς διαφόρους περιφερείας.

***

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. Δημοσθένους Κορέσση, Δικηγόρου, τ. 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ, ἀπεστάλη ἡ κατωτέρω δημοσιευομένη ἐπιστολή.

Πρὸς

τὴν Διεύθυνσιν τῶν «'Αστυνομικῶν Χρονικῶν»

'Ενταῦθα

«'Αξιότιμε κ. Διευθυτά,

'Ομολογῶ ὅτι μὲ ἐστενοχώρησεν ἡ δημοσιευθεῖσα εἰς τὸ τελευταῖον τεῦχος σας ἐπιστολὴ τοῦ σεβαστοῦ μου 'Αρχηγοῦ κ. Καλυβιτη, διότι μεταξὺ τῶν γραμμῶν αὐτῆς, εἶναι διάχυτος ἡ πικρία του ἐπειδὴ εἰς τὴν γνωστὴν διάλεξίν μου δὲν ἀνέφερον τὰ ὀνόματα τῶν βαθμοφόρων ποὺ ἐφήρμοσαν τὸν θεσμὸν τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι μεταξὺ τούτων, πράγματι πρῶτος, ἦτο ὁ κ. Καλυβίτης, ἀναλαβὼν διαδοχικῶς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας καὶ εἰς τὰς τέσσαρας πόλεις, ἅμα τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ θεσμοῦ εἰς αὐτάς.

Ἀλλ' ἡ διάλεξίς μου δὲν εἶχεν ὡς θέμα τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀλλὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Θεσμοῦ γενικώτερον. Ἂν δὲ παρενεβλήθη τὸ ὄνομα μου ὡς συνεργάτου τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀποστολῆς, τοῦτο ἐγένετο, ἵνα ἔχουν ὑπ' ὄψει των οἱ ἀκροαταί μου—μαθηταὶ τῆς Σχολῆς—τίς ὁ ὁμιλῶν. Θὰ ἦτο τοὐλάχιστον ἀνόητον, κατόπιν 40ετίας, νὰ ἐπιδιώξῃ τις τὴν ἀπόκτησιν ἤδη, διὰ μιᾶς διαλέξεως, τίτλων.

Ὡς ἔγραψεν καὶ ὁ ἀείμνηστος συνάδελφος Νικολ. Κατραμπασᾶς ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «Ἀστυνομία Πόλεων» (σελ. 16) «τὰ 28 χρόνια ποὺ ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ ἱδρύθη ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἦσαν πλήρη ἀγωνίας, μόχθων, θυσιῶν καὶ αἵματος, ἄνευ τῶν ὁποίων τὸ Σῶμα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ».

Εἰς αὐτὰς τὰς γραμμὰς περιλαμβάνονται οἱ τίτλοι ὅλων μας».

Μετὰ τιμῆς
ΔΗΜ. ΚΟΡΕΣΣΗΣ

***

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

Τὴν 14 καὶ 15/5/58, ἐν τῷ Ἐθνικῷ Σκοπευτηρίῳ Καισαριανῆς, ἐτελέσθησαν οἱ ἐτήσιοι ἀγῶνες Σκοποβολῆς Ἀνωτάτων Στρατιωτικῶν Σχολῶν. Εἰς τούτους ἔλαβον μέρος αἱ Σχολαί: 1) Εὐελπίδων, 2) Ναυτικῶν Δοκίμων, 3) Ἱκάρων, 4) Ἀξιωματικῶν Χωροφυλακῆς καὶ 5) Ὑπαστυνόμων. Ἡ κατάταξις τῶν ὁμάδων τῶν Σχολῶν ἔχει ὡς ἀκολούθως κεχωρισμένως κατ' ἀγωνίσματα :

Α) Βολὴ ἀκριβείας πολεμικοῦ τυφεκίου ἀπὸ 300 μ. (πρηνηδὸν)

1) Ὁμὰς Σχολῆς Εὐελπίδων 841/1000, 2) Ὁμὰς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων 731/1000, 3) Ὁμὰς Σχολῆς Ναυτ. Δοκίμων 657/1000, 4) Ὁμὰς Σχολῆς Χωρ/κῆς 636/1000, καὶ 5) Ὁμὰς Σχολῆς Ἱκάρων 403/1000.

Β) Βολὴ ταχεῖα πολεμικοῦ τυφεκίου ἀπὸ 300 μ. (πρηνηδὸν)

1) Ὁμὰς Σχολῆς Εὐελπίδων 50/374/500, 2) Ὁμὰς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων 37/266/500, 3) Ὁμὰς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων 34/249/500, 4) Ὁμὰς Σχολῆς Χωροφυλακῆς 34/240/500, καὶ 5) Ὁμὰς Σχολῆς Ἱκάρων 13/91/500.

Γ) Βολὴ ἀκριβείας τυφεκίου τῶν 0,22 ἀπὸ 50 μ. (πρηνηδὸν)

1) Ὁμὰς Σχολῆς Εὐελπίδων 1850/200, 2) Ὁμὰς Σχολῆς Ναυτ. Δοκίμων 1824/2000, 3) Ὁμὰς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων 1621/2000, 4) Ὁμὰς Σχολῆς Χωροφυλακῆς 1537/2000, καὶ 5) Ὁμὰς Σχολῆς Ἱκάρων 1427/2000.

Δ) Βολὴ Στρατιωτικοῦ περιστρόφου τῶν 0,38 ἀπὸ 25 μ. (βολὴ ἀκριβείας)

1) Ὁμὰς Σχολῆς Εὐελπίδων 968/1200, 2) Ὁμὰς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων 899/1200, 3) Ὁμὰς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων 832/1200, 4) Ὁμὰς Σχολῆς Χωροφυλακῆς 665/1200, καὶ 5) Ὁμὰς Σχολῆς Ἱκάρων 411/1200.

Ε) Βολὴ Στρατιωτικοῦ περιστρόφου τῶν 0,38 ἀπὸ 25 μ. (βολὴ ταχεῖα)

1) Ὁμὰς Σχολῆς Ναυτικῶν Δοκίμων 101/120—841/1200, 2) Ὁμὰς Σχολῆς Εὐελπίδων 100/120—847/1200, 3) Ὁμὰς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων 97/120—

761/1200, 4) Ὁμὰς Σχολῆς Χωροφυλακῆς 93/120—696/1200, καὶ 5) Ὁμὰς Σχολῆς Ἰκάρων 63/120—429/1200.

Τὴν ὁμάδα τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων ἀπετέλουν οἱ Δόκιμοι : 1) Γκαβέρας Παναγιώτης, 2) Δημητρίου Θεόδωρος, 3) Κάσσης Ἠλίας, 4) Κῖτσος Βασίλειος 5) Λαμπαδιάρης Ἰωάννης, 6) Λάππας Γεώργιος, 7) Μιχελουδάκης Κυριᾶκος, 8) Παναγέας Ἀντώνιος, 9) Τριάντης Ἀθανάσιος, 10) Φαραντούρης Δημήτριος καὶ 11) Χαρκιολάκης Ἀναστάσιος, ὑπὸ τὸν Ὑπαστυνόμον Α' κ. Βλαχάκην Παναγιώτην.

Οἱ δόκιμοι τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων, συγχαίρουν ἐγκαρδίως, τοὺς Εὐέλπιδας διὰ τὰς ἐπιτευχθείσας νίκας των (νέα πανελλήνια ρεκὸρ εἰς τὸ πολεμικὸν τυφέκιον—Εὔελπις Γραφάκος 176/200 καὶ Ὁμαδικὸν 841/1000).

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἔχει γίνει ὁ ἀχώριστος σύντροφος χιλιάδων ἀκροατῶν, ποὺ μὲ ξεχωριστὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀγάπη παρακολουθοῦν κάθε ραδιοφωνικό της πρόγραμμα, γοητευμένοι ἀπ' τὸν ἁπαλὸ ρυθμό της.

Παράλληλα ἡ Ἀστυνομικὴ Ἐκπομπὴ μὲ τὸ πλούσιο διδακτικὸ περιεχόμενό της κατευθύνει καὶ διδάσκει τὸ κοινόν, συνειδητοποιῶντας τὰ καθήκοντα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις του.

*

—Βελούδινο καὶ ἁπαλὸ τὸ πρόγραμμα τῆς 30/4/58 ἄφησε διαλεχτὲς ἀναμνήσεις στοὺς ἀκροατάς, μὲ τὴν ποικιλία τῶν ρυθμῶν του καὶ τὶς ὄμορφες λογοτεχνικὲς εἰκόνες του. Λουλουδιασμένο κι' εὐχάριστο, ἀφιερωμένο στὴν Πρωτομαγιά, στὰ λουλούδια καὶ στὴν αἰώνια ἄνοιξη, πρόσφερε μιὰ ταπεινὴ συγκίνηση καὶ γνώρισε μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Τὸ πλαισίωναν ἀργοί, ρωμαντικοὶ ρυθμοὶ καὶ ὄμορφα ἑλληνικὰ τραγούδια. Στὸ πρόγραμμα αὐτὸ μετεδόθη καὶ ἀπόσπασμα τοῦ Ἡμερολογίου τῆς Ἀστυνομίας, γραμμένο ἀπ' τὸν Ἀρχιφύλακα Σπῦρο Πηλό.

*

—Ἡ ἐκπομπὴ τῆς 7/5/58 ἦταν ἀφιερωμένη στὴ θάλασσα μὲ νησιώτικα τραγούδια καὶ γοητευτικὰ σκίτσα ἀπ' τὴ θαλασσινὴ ζωή, τὸ μόχθο τῶν ναυτικῶν καὶ τὶς χάρες τῆς θάλασσας. Τὸ πρόγραμμα αὐτὸ προκάλεσε τόσον ἐνθουσιασμό, ὥστε ἐπίμονα ζητήθηκε ἡ ἐπανάληψίς του.

(Δίσκοι ἐκ τοῦ κατ/τος : Γ. Ὀρφανίδη. Κείμενα, ἐπιμέλεια κλπ. Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Τὰ προγράμματα παρουσιάζει ὁ Ἀρχιφύλαξ Σπῦρος Πηλός).

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Γεώργιον Σωτηρόπουλον : Τὸ ποίημά σας πολὺ καλό, ἐλλείψει ὅμως χώρου δὲν τὸ δημοσιεύομεν.

Κους, Κους Κωνσταντῖνον Λαψάνην, Παναγιώτην Κάρνον, Κωνσταντῖνον Ἠλιόπουλον, Γεώργιον Λουκάκην, Δημήτριον Σῖμον, Γεώργιον Πετρογιάννην, Βασίλειον Λιόγκαν, Χρύσανθον Βλαχογιαννόπουλον, Γεώργιον Παπαγεωργίου. Νικόλαον Γκιλιπάθην, Πολύκαρπον Διαμαντόπουλον, Ἰωάννην Δημητρόπουλον καὶ Παναγιώτην Μπακῆν Ἀστυφύλακας, εὐχαρίστως σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὰς τοῦ περιοδικοῦ.

Δ)δα Γαρουφαλλιὰ Μαμάη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Εὐχαρίστως σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομήτριαν τοῦ περιοδικοῦ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου (συνέχεια).. 5863

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Γενικὴ ἐπισκόπησις τῆς ἐνεργείας τοῦ ἰατροδικαστοῦ ἐπὶ τραυμάτων καὶ κακώσεων ἐν γένει, ὑπὸ τοῦ τ. Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς κ. Γρηγορίου Κάτσα (συνέχεια καὶ τέλος)..... 5870

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Διοικητικὴ Ἀστυνομία Πόλεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς — Μεσοβασιλεία. Ἰούνιος 1863 —, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τοῦ Συλλόγου Ἀθηναίων κ. Δημητρίου Σκουζὲ 5873

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Ἡ ὑπόθεσις Πετιό, ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου τῆς Διευθύνσεως Ἀστυνομίας Παρισίων κ. M Arnal (συνέχεια) 5876

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Ὁ Ὑπηρεσιακὸς Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν συγχαίρει τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους διὰ τὴν τηρηθεῖσαν τάξιν κατὰ τὰς ἐκλογάς..... 5882

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Πῶς ἐννοοῦν τὴν ἠθικὴν τοῦ νέου εἰς τὴν Ἀμερικὴν — ἕνας πολὺ ἐνδιαφέρον κῶδιξ —, ἀναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ὁ σύντροφος τοῦ στρατιώτου».. 5883

ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Αἱ σωματικαὶ βλάβαι κατὰ τὸν νέον Ποινικὸν Κώδικα, (ἄρθρα 308—315 Π.Κ.), ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Δημ. Ντζιώρα 5885

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Τὰ θήλεα τέκνα τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μετὰ τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἀφ' ἧς παύουσι νὰ ὑπάγονται εἰς τὰς παροχὰς ἀσθενείας τοῦ Ι.Κ.Α., δικαιοῦνται νοσοκομειακῆς περιθάλψεως εἰς βάρος τοῦ Δημοσίου..... 5891

ΠΕΝΘΗ

Νίνα Γεωργίου, ὑπὸ Σ. Πηλοῦ, Ἀρχιφύλακος 5892

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ζαγκενάου, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Ἀλεξ. Κροκίδη (συνέχεια) ... 5893

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ἑλληνικὸ Μηνολόγιο; ὑπὸ κ. Χ. Σταμάτη, Ἀρχιφύλακος 5899

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τὸ Πάσχα τῆς μάννα μου, ὑπὸ κ. Σ. Χανδρῆ..... 5904

ΔΙΕΘΝΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Χαμένα σκυλιά, χωρὶς περιλαίμιο, ὑπὸ Qil. Cesbron, κατὰ μετάφρασιν α'Αστυνομικῶν Χρονικῶν» (συνέχεια) 5905

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 5908

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 522-512)